

КРАЛЕТЕ НА ТРИЛЪРА®

REALITY TV.

Екшън, мистерия и реално подивяла телевизия!

24/7
SEVEN • TWENTY-FOUR / SEVEN • TWENTY-FOUR / SEVEN • TWENTY-FOUR / SEVEN • TWENTY-FOUR

ДЖИМ БРАУН

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА **БАРД**

ДЖИМ БРАУН

24/7

Два милиона долара награда в най-новото ТВ шоу на живо — ако останеш жив!

Остров Васа в Карибите е натъпкан с дистанционно управлявани камери, сателитна проследяваща система и най-могъщия телевизионен предавател в света. И това не е всичко. Срещу скромна такса всеки притежател на компютър получава достъп по избор до всяка от 638-те камери, излъчващи на живо **24 часа в денонощието, 7 дни в седмицата** и възможност да гласува, докато 12-те внимателно подбрани състезатели се борят помежду си на острова.

И когато публиката от цял свят гласува против някой състезател, това не е просто загуба... а смърт.

Състезателите попадат в лабиринт от капани и кошмари, проектирани индивидуално за всеки от участниците. Всеки ден донася нови кошмари, а възможността за победа става все по-невъзможна...

*На Франклин и Джо Ан Браун
(мама и татко),
които ми дадоха живот, любов и смях.
И на Катрин, която придава смисъл на живота 24
часа всеки ден.*

*Единственият начин да се живее истински
е понякога да стигаш до чертата между
живота и смъртта, или между опасното и не
опасното.*

Марк Бърнет,
продуцент на реалната
ТВ-игра „Оцеляване“, в
разговор за телевизията в
реално време в
предаването на Ен Би Си
„Днес“

1.

Карибско море

Като уцелена птица, хеликоптерът стремително се снижи към гостоприемно откритата прегръдка на морето. Дана Кирстен сграбчи седалката, обзета от желанието пръстите ѝ да са нокти на хищник. В Ямайка хеликоптерът ѝ се беше сторил съвсем малък; сега бе определено нищожен.

Ковчег.

Пилотът натисна кормилния лост и ревящата машина реагира като кон на дръпнати юзди — падането спря на по-малко от трийсет метра от водата. От устните на мъжа се подаваше парче тютюн за дъвчене.

— Май се уплаши. Нали каза, че обичаш да летиш.

Дана си пое дъх, колкото само да провери дали дробовете ѝ още функционират.

— Да летя — да. Да падам — не особено.

— Не исках да те плаша. По-точно, не само да те уплаша. Исках да ти покажа нещо. — Ръката му посочи надясно.

Идеално гладкото синьо-зелено покривало на морето бе накъсано от следите на муцуните на делфини. Дана преброи осем, после забеляза още три гръбни перки по-далеч надясно. Две от животните плуваха толкова близо едно до друго, че почти се докосваха.

— Маминка с бебето си — каза пилотът. — Погледни тук.

Щракна един бутон и мониторът между двамата светна.

Отначало не се разбираше какво се вижда на екрана, но след като пилотът си поигра малко с миниатюрния джойстик, образът на пробягващото под краката им море кристализира в близък кадър.

— Под машината е монтирана геостабилизирана камера. Ще правя редовни облитания на острова, докато сте там. Ето, опитай. Лесно е. Бутон „превъртане напред“ е за приближаване на кадъра, „върщане“ е за отдалечаване, ляво и дясно са си ляво и дясно.

Дана хвана джойстика. Лесно се управляваше, наистина. Само за секунди намери делфините. Този отляво значително отстъпваше по размери на десния. Майката закриляше рожбата си от ужасите, на които можеха да налетят в открито море.

— Невероятни са.

— Благодаря. — Пилотът се усмихна, като че ли бяха негово собствено творение. — Макар че е странно. Обикновено не можеш да ги видиш в тази зона. Поне на двайсетина километра са от обичайния си курс.

За момент на Дана ѝ се прииска да разполага с камера. След това усети колко глупаво е желанието ѝ: щом стъпеше на суша, всичко видно, казано или извършено от нея, щеше да се записва. Абсолютно всичко, в течение на следващите седем седмици.

— Ако смяташ, че това е впечатляващо, гледай сега. — Пилотът натисна друго копче. На екрана се появиха двама души, обвити в снежинки от статично електричество. Той завъртя едно копче и образът се изчисти.

— Телевизия?

— Не само. — Пилотът щракна поредното копче, отстрани на монитора. От миниатюрната колона се чуха гласове. Звукът беше перфектен, въпреки че не се разбираше и дума. — Японска телевизия — обясни той.

— Чудесно — каза тя. Не знаеше какво друго да каже.

— И не само японска. Китайска, руска, всеки съществуващ филмов канал. Брат ми е във флота, занимава се с електроника. Направи ми специален сателитен приемник — лови сигнали, които другите не могат да хващат. Мога да гледам филми и шоупрограми почти отвсякъде.

— Знаеш японски?

— Не. Но ако някога го науча, ще имам какво да гледам.

Хеликоптерът се стрелна над делфините.

— Налага ли се да се движим толкова бързо? — попита тя. Стомахът ѝ още се бунтуваше от рязкото пропадане преди минути.

Пилотът попи с носна кърпичка капчицата от тютюна.

— Заради теб. Ти си тази, която закъснява.

Закъснява.

Тя си погледна часовника. Закъсняваше, разбира се. Мразеше часовника. Не че не работеше както трябва. Напротив — много хубав си беше. Но непрекъснато ѝ се подиграваше, напомняше ѝ колко фатално закъснява — отново.

Все пак този път имаше извинение.

Преди половин година бе кандидатствала за участие в „24/7“ — най-новото американско телевизионно шоу в реално време, и успя да стигне до финалния кръг, където не ѝ достигна едно място да се класира. После, само преди двацет и четири часа, ѝ се обади Нелсън Райкрофт — съзателят на шоуто. Поради болест беше отпаднал участник. Дана беше новият участник — номер дванайсет.

Сега, благодарение само на това обаждане, в живота на Дана Кирстен имаше реална възможност да се случи чудо.

Не се беше чувствала толкова добре и толкова изпълнена с надежда, откакто бе завършила гимназия. Време, в което ѝ се струваше, че светът е неин, благодарение на таланта ѝ като атлетка. Беше поставила два училищни рекорда в бягането и бе спечелила стипендия за университета на Флорида — и забременя.

— Чух, че в шоуто имало лекар, рибар и дори бивша монахиня — обади се пилотът. — Ти с какво се занимаваш?

— Зависи какъв ден от седмицата е. От понеделник до четвъртък продавам на касата на един универсален магазин. В петък и в неделя работя в един бутик в пазарния център. В събота съм барманка. Но най-вече съм майка.

— По дяволите! — Пилотът се изплю в една чаша, която извади иззад седалката. — А кога почиваш?

Дана се усмихна.

— На Коледа.

— И какво прави мъжът ти, докато се трепеш от работа?

— Не съм омъжена.

— Ясно.

Бащата на детето беше първокурсник в колежа в годината, когато Дана завърши гимназия. Тогава смяташе, че е влюбена в него. А той я намираще за приятно разтоварване от учебната си програма. Когато разбра за бременността ѝ, пощуря. Заяви, че детето не е от него, и я нарече „курва“, въпреки че Дана изобщо не беше спала с друг мъж.

Последните му думи към нея бяха: „Не искам никога повече да те видя“, и до момента желанието му се изпълняваше.

Бременността развали плановите ѝ и светът загуби всякаква привлекателност и перспектива. Въпреки че бяха дълбоко потресени от случилото се, родителите ѝ я подкрепиха. Все пак обаче не бяха заможни и единственият начин, по който Дана можеше да издържа детето, беше да приема абсолютно всяка попаднала ѝ работа.

Трудно е да се състезаваш, когато тялото ти се променя всеки месец. Стипендията се изпари яко дим, а с нея и всички шансове за учене в колеж. На осемнайсет Дана можеше да разчита единствено на себе си.

После се роди Джена — сякаш небесата се разтвориха и най-сияйният им ангел се спусна в ръцете ѝ.

— Колко деца имаш? — попита пилотът.

— Само едно. Момиче. Джена. На десет години.

— Имаш ли снимка?

— Делфинът има ли отвор, през който изхвърля вода? — Дана измъкна снимката — 8 x 13 — от предния си джоб. Личната вещ, която не можеше да не вземе със себе си. Пилотът я погледна, размърда се неудобно в седалката си и ѝ я върна.

— Сладко... тъъ, сладко детенце.

Дана толкова беше привикнала с шините и патериците, че понякога забравяше, че създават неудобно усещане у другите.

Докторите определиха диагноза „остра форма на мускулна дистрофия“, когато Джена беше на две години. Според тях щеше да е чудо, ако момиченцето отпразнуваше шестнайсетия си рожден ден.

— Някаква, тъъ... злополука? — Пилотът може и да изпитваше неудобство, но то не беше по-силно от любопитството му.

— Мускулна дистрофия.

Той кимна, сякаш за да подчертае, че освен че разбира от делфини е и медицински експерт.

— Болестта на Джери Луис, нали?

Толкова по въпроса за експертността.

— Да, болестта на Джери Луис. — Всеобщата заблуда беше, че съществува само едно заболяване, наречено мускулна дистрофия. Всъщност различните нервно-мускулни заболявания бяха над

четиридесет. Измежду които, според лекарите, Джена страдаше от едно от най-тежките.

От този момент се беше включил невидим часовник. В главата ѝ коварното *тик-так, тик-так* отброяваше секундите до края на дните на Джена — и тогава светът на Дана щеше окончателно да се срине. Десет години, изпълнени със страх и тиктакането на часовника. Представяше си как би изглеждал мозъкът ѝ при аутопсията: насечен от дълбоки бразди, прорязани от повтарящ се въпрос. *Как мога да спася дъщеря си?*

И ето сега — шанс да се случи чудо.

Едно експериментално лечение в Швейцария даваше многообещаващи резултати, но засега беше забранено в Съединените щати. Щяха да минат години преди Федералната агенция по лекарствен контрол да даде зелена светлина, а тогава щеше да е фатално късно за Джена. Но имаше надежда.

Победителят в „24/7“ щеше да получи два милиона долара и — както непрекъснато повтаряше телевизионната реклама — „сърковените желания ще се сбъднат“. Сърковеното желание на Дана беше Джена да отиде в експерименталната група в Швейцария.

Островът стърчеше от морето като бенка върху идеално чистото лице на Дева Мария.

Остров Васа.

Разположен между Ямайка и Хаити, с площ приблизително пет квадратни километра и капковидна форма.

От височината, на която се намираха, Дана трябваше да вдигне поглед, за да види върха на масивната кула в червено и бяло, неприлично щръкнала в тропическия въздух.

Все едно човечеството показва на Бог технологичен среден пръст.

Кулата е само върхът на мощен телевизионен предавател. И само началото на вълшебствата на механиката, очакващи я долу. Дана усети злокобно предчувствие.

От водата се издигаха отвесни бели скали, високи между метър и половина и петнайсет метра. Малък плаж и подвижен кей,

разположени в средата на капката, предлагаха единствената възможност за достъп с кораб.

Самият остров беше покрит с нискостеблени дървета, трева и храсти, които с приближаването до плажа преминаваха в гол камънак и странни на вид кактуси. Изграден от корали и варовик, островът имаше порьозна повърхност. Състезателите бяха предупреждени, че тресавищата са съвсем реална опасност, особено след бури.

Това бе мястото, където щеше да протече играта. Дванайсет играчи, състезаващи се в продължение на седем седмици, постоянно в обектива на камери. Гласовете на зрителите щяха да ги изхвърлят от състезанието един по един. Но истинският проблем се състоеше в изпитанията — измислени в съответствие с индивидуалната психика на всеки. Идеята беше играчите да се изправят срещу най-големите си стракове. Всичко в името на доставянето на развлечение на зрителя.

Пилотът намали скоростта, та Дана да може да огледа острова. Съпоставката на технология и природа беше смайваща. И без външна намеса Васа не бе красив остров, но останките от цели осем опита за колонизация го превръщаха в направо зловещо място. Подобие на призрачен град в най-дивото място в Дивия запад.

— Отвратително място за игра — промърмори пилотът.

— Не ми казвай, че вярваш на глупавите легенди — каза тя. — Това са просто телевизионни измислици. Допълнителна декорация за шоуто.

Той изпуфтя.

— Какво? — продължи Дана. — Мислиш, че тук има духове? Вярваш в проклятието на Васа?

Пилотът сбърчи нос, все едно бе усетил неприятна миризма.

— Летя над Ямайка и Хаити вече повече от двацет години. Чувал съм доста неща. И съм виждал това-онова. Още преди да стане и дума за телевизионно шоу тук. Казвам само, че ако бях на твое място, щях да си отварям очите на четири, а мозъка на шест.

Хеликоптерът направи завой и започна да се спуска.

Между 1969 и 1972 година Съединените щати бяха опитали да установят тук военен подслушвателен пост — последният и най-сериозен опит за колонизирането на Васа. Понастоящем развалините на поста бяха пръснати като тяло в последен стадий на разложение. Старите казарми и няколко други постройки бяха специално

преоборудвани за играта. От продуцентите Дана беше научила, че много постройки са били и ремоделирани, за да могат да послужат за страховитите предизвикателства към участниците.

Имаше само една нова сграда — в пепеляво, на петдесетина метра от главния плаж. Кръглият дом.

В нея състезателите щяха да получават инструкциите си и да бъдат прогонвани от острова от гласа на зрителите — по един на всеки три дни.

Дана слезе от хеликоптера с ниско наведена глава. Думите на пилота се въртяха в съзнанието ѝ като студена вихрушка: *Отваряй си очите на четири, а мозъка на шест.*

На площадката за хеликоптери я посрещна жена в сиво-кафяви шорти и хавайска риза в жълто и червено. На врата ѝ висеше хронометър. Единственият ѝ поздрав беше: „Бързай“ — после поведе Дана към ремонтираните казарми, сега наречени „Спалното“.

— Остави нещата си тук — каза жената. — Твоето легло е последното. Другите вече ги инструктират в Кръглия дом.

— Здравсти, аз съм Дана Кирстен. — Дана протегна ръка.

— Знам, четох биографичната ти справка. Съжалявам, трябва да действаме бързо. В ефир сме след... — тя погледна хронометъра — двайсет и две минути и петнайсет секунди. Мамка му! Няма време за любезности. — Тя отвори малка овална кутия. — Ухиления трябва да ви даде сума ти разяснения, докато ви се слага това.

— Ухиления?

— Водещият, Брант Нелсън... Не му казвай, че съм го нарекла Ухиления, става ли? Както и да е, няма време за пълния инструктаж, така че — ето. — Тя извади тънка метална яка, не повече от сантиметър дебела, с нещо, приличащо на скъпоценен камък в центъра, разположено в кръгче и окачено на тънки нишки. — Камера — огърлица. Закопчай си я около врата.

Дана очакваше яката да е студена, но не беше. Вътрешността ѝ беше покрита с мека материя, която я правеше удобна за носене. При закопчаването ѝ се чу шумно щракване.

— Така. Може да се свали само със специален електронен ключ. Проба, едно, две, три... Чуваш ли ме?

— Моля? — попита Дана. „Камъкът“ на яката помръдна. Дана зяпна от изненада.

Жената с хронометъра се усмихна.

— Говоря на оператора на миникамерата ти. — Тя почука блестящото кръгче. — Малка подвижна камера. Ще те наблюдават непрекъснато.

Дана внимателно опипа устройството.

— Знаех, че ще носим камери, но не предполагах, че и ще мърдат.

— Затова са окачени на нишки. Могат да покриват ъгъл от сто и двайсет градуса. През следващите седем седмици тази ще е неразделното ти другарче.

Дана чу леко жужене и почувства ново размърдване на камерата.

— Реймънд — сопна се жената на камерата, — престани!

Дана наведе брадичка, но не успя да види окото на камерата.

— Опитва се да огледа гърдите ти — поясни жената. — Много е гаден този Реймънд.

Сиатъл, щата Вашингтон

Складовият район

Тъкър Торн разбра, че е загазил, от момента, в който видя мишката. Не защото е рядкост човек да види мишка в склад или пък защото точно тази мишка се отличаваше особено от другите от вида си.

Не — Тъкър се притесняваше, защото мишката го гледаше.

Складът бе осветен от анемичната жълта светлина на няколко плоски флуоресцентни панела. Сенките израстваха навсякъде като бурени, запълващи процепи и пукнатини, избуяваха върху мръсния сив цимент. Място, много по-подходящо за обитаване от гризачи, отколкото от репортери. В неговия случай — от кандидат-репортери.

Мишката тръгна към него, спря, изправи се на задните си крачета, подуши въздуха с няколко бързи помръдвания на нослето и пак се взря в очите му. Кафяво-сивкавата ѝ козина имаше цвета на гробищна пръст, а очите ѝ бяха черни като точка в края на смъртна присъда.

Циментовият под беше студен и студът се просмукваше нагоре по краката на Тъкър, като замразяваше всеки косъм по пътя си. Тъкър бавно намести дигиталната телевизионна камера на рамото си.

Мишката — вероятно страдаше от свенливост — побягна и изчезна зад купчина кашони с надпис: МЕБЕЛИ ХЕДЛИ ЛЮБИМИТЕ НА АМЕРИКА, под който се мъдреше по-малък: ПРОИЗВЕДЕНО В КИТАЙ.

След като мишката изчезна, всичко замря. Нищо не дишаше. Тишина и студ. Като в смъртта.

Тишината беше по-неприятна от студа. По-коварна. По-преднамерена.

Под яката на ризата на Тъкър започна да се образува огърлица от пот. Той се насили да вдиша и издиша. Въздухът беше пихтиест, гъст и мръсен.

Елиот Кей Саймън беше жив.

Нямаше значение, че ФБР беше намерило тялото му до експлодиралата му каравана. А също така и по улицата, на покрива на съседната къща и върху паркирана патрулна кола — беше я изцапало отвън, което беше накарало полиция да я изцапа и отвътре.

Нямаше значение, че Саймън беше надлежно идентифициран по зъбите.

Нищо от това нямаше значение, защото Тъкър Торн беше видял мишката.

И вече с вледеняваща сигурност знаеше, че ненормалникът със слабост към експлозиви и грандиозната идея, че е първи приятел на господата — този човек се е върнал от мъртвите.

Като се вземеше предвид недостатъчната информация и недостигът на време за анализирането ѝ, стигането до такъв извод се родееше с решаването на цялата кръстословица на „Ню Йорк Таймс“ с помощта само на речника под линия и то за времето на двеминутна рекламна пауза. Но Тъкър беше добър в решаването на загадки, всъщност феноменално добър. Такъв си беше от дете, когато му се наложи да прекара две години, прикован на легло, с основно занимание решаването на кръстословици и всевъзможни главоблъсканици.

В момента, изглежда, мозъкът му правеше невъзможни скокове, без да е му е даден начален импулс. Както казваше Гуен — *загадково*

чувство. Неочаквано мъката помете страха и остави след себе си безжизнен вътрешен пейзаж. Година и половина след смъртта ѝ той се мъчеше да преодолее загубата. Понякога чувстваше липсата ѝ толкова непоносимо, че се опасяваше, че от разкъсаното му сърце ще изтече не кръвта, а самата му душа.

Трак.

Звукът от удара на метал в метал се разнесе из цялата сграда и откъсна Тъкър от мислите му.

Последва го по-тихият, но по-страховит звук от пускането на резе.

Загадковото чувство на Тъкър направи още един невероятен логически скок. Елиот Кей Саймън беше не само жив, но и заключен в склада заедно с него.

Остров Васа

Плажът

— Готови! — извика помощник-режисьорът и сякаш дори джунглата утихна при командата му.

Дана Кирстен не чувстваше пръстите на краката си. Знаеше, че са си на мястото, защото ги беше видяла сутринта. Но точно сега, с блесналите светлини и включените камери, със съзнанието, че ще я гледат милиони хора по целия свят, се бореше с непреодолимото желание да погледне надолу за по-сигурно.

Дванайсетте участници бяха наредени в полукръг пред Кръглия дом. Пред тях стоеше водещият на шоуто — Ухиления. Бежовият микрофон, закачен на жълто-кафявата му риза, почти не се забелязваше.

„О, боже, вече не усещам краката си.“

Представи си как се строполява по очи върху пясъка, вкаменена от кръста надолу. Абсурдният образ я накара да... изхихика.

Водещият я възнагради с мръснишки поглед и разтърси идеално вчесаната си руса коса, за да ѝ придаде небрежно разбъркан вид.

— В ефир след пет, четири, три, две... — Помощникът даде знак на водещия, който включи обозначителната си усмивка.

Изведнъж я връхлетя фактът, че ще я дават по телевизията на живо двама и четири часа на ден, седем дни в седмицата, в

продължение на седем седмици.

Гласът на Брант Нелсън увеличи силата и намали височината си — лееше се грижливо подготвеното встъпление, поднесено, сякаш му хрумваше в момента:

— ... с шестстотин трийсет и осем камери, много от тях скрити из комплекса и в джунглата, с носената от всеки състезател персонална камера, плюс най-мощния в света телевизионен предавател, и с геосинхронен сателит, това е най-голямото телевизионно студио на света...

Нелсън замълча, за ефект. Страхът някъде в съзнанието на Дана нададе вой.

— ... но телевизията е само част. Ние в „Глоуб Телевижън Нетуърк“ сме се погрижили и за екстри. С помощта на тази проста добавка — той вдигна над главата си диск за компютър, — която може да бъде закупена в участващите в играта магазини, можете да се свържете с всяка от камерите по всяко време на деня и нощта. Кое то ще даде на вас, зрителите, безпрецедентен достъп до всичко. И понеже става дума за кабелна връзка, като казвам всичко, имам предвид точно това.

От групата се разнесе нервен смях.

„Дали могат да видят пръстите на краката ми?“ — помисли Дана.

— Тези дванайсет участници се борят за невероятната награда от два милиона долара и за съкровения си желания — продължи Нелсън. — Но за да спечелиш най-желаното, първо трябва да се изправиш срещу най-страшните си страхове — и през следващите седем седмици храбрите участници ще направят точно това, че и повече...

Един от операторите се заразхожда покрай състезателите. Камерата, опряна на бедрото му, се въртеше за улавяне на кадри в едър план.

„Ще ми снима и черните точки на носа“ — помисли Дана.

И когато камерата стигна до нея, се изплези. Операторът се ухили. Дана се усмихна глуповато, точно както се чувстваше. При положение че участието ѝ в състезанието зависеше от мнението на зрителите, шегичките не бяха много добра идея.

Мъжът до нея се засмя. Тя му хвърли кос поглед и опита да прочете името на етикета на гърдите му. Различи само ДЖЪСТИН.

Той ѝ намигна и Дана се изчерви.

— Всеки състезател бе подложен на психологически тестове, позволяващи да се изработят индивидуални изпитания и други мънички изненади за него. Другояче казано, ние знаем какви са техните кошмари, а на този остров кошмарите се превръщат в реалност.

Още смях, този път примесен с доловима нотка на нервност.

— В допълнение, имаме историята на остров Васа. Вижте сами.
— На мониторите се появи предварително направен запис с водещ мотив „загадъчен“.

— На запис сме — извика помощник-режисьорът. — В ефир след минута и петнайсет.

„Отваряй си очите на четири, а мозъка на шест.“ Предупреждението на пилота проблесна в ума ѝ като светкавица. Тя знаеше, че във филмчето има повече измислици, отколкото факти, и се опита да не му обръща внимание. Но някои фрази се промъкнаха до слуха ѝ: „... обитаван от духове... сто изчезнали безследно... дваисет и двама загинали...“.

Дана наведе поглед, но гледката на пръстите на краката ѝ в маратонки „Найк“ не допринесе особено за запазване на душевното ѝ равновесие. Миникамерата ѝ започна да се движи. Тя я докосна с пръсти. Обективът сочеше надолу. Дана си спомни за техника и прошепна:

— Не ми зяпай гърдите.

— Съжалявам за което — прошепна съседът ѝ.

Тя се разсмя и сметна това за свалка.

— Аз съм Джъстин между другото.

— Здравей, Джъстин Между другото. Аз съм Дана.

— Готови! — изкрещя помощник-режисьорът. Дана погледна към плажа; почти очакваше чайките да изпопаднат наскоро полет, подчинявайки се на заповедта. — Записът свърши. На живо след пет, четири, три, две...

— Брррр... — Нелсън потрепери драматично за пред камерата.
— Не обичам да прекарвам нощта така, да не говорим пък за седем седмици. Но един от вас ще се справи с проклятието на Васа и ще си тръгне оттук милионер.

В лазурното небе се рееше чайка, невпечатлена от чудесата на телевизията. Прибойт не спираше да се разбива в брега.

— И така, кои са тези смели глупци? Да разберем.

Първият беше нисък закръглен мъж, мек като сунгер. Дана си представи изправена на коремчето си пеперуда. Над кашавото му лице и плешивото теме имаше кафява коса. Под нея — големи кръгли очи, оградени от скъпи очила със златни рамки.

— Чарлз, ти си счетоводител от Толедо, Охайо — започна Ухиления.

— Точно така — аз съм човек на парите, свикнал да работи с факти и числа, с долари и центове. Мога веднага да ти кажа, че си губите времето в разговори с тия загубеняци, защото победителят ще се казва Чарлз Пентън.

Останалите участници задюдюкаха, от което усмивката на счетоводителя стана още по-широка.

— Много си самоуверен. Би ли ни казал защо?

— Не искам да обиждам никого, но чисто и просто аз съм по-умен. Зрителите ще го разберат веднага. Няма начин другите да настроят публиката да гласува срещу мен. А дори и да опитат, няма значение. Както вече казах, аз съм умен. Ще намеря всички спасителни камъни.

Нелсън кимна и каза:

— Трябва да обясним, че преди всяко гласуване на участниците е позволено да използват един или всичките си събрани спасителни камъни. Един камък елиминира десет процента от наказателния вот.

— А десет спасителни камъка ме правят недосегаем — добави счетоводителят.

— Но първо трябва да ги намериш — каза Нелсън. — А съм сигурен, че те не са разпръснати по плажа ей така.

Докато Нелсън продължаваше да представя участниците, Дана хвърли скришен поглед към Джъстин. Тъмна коса, привлекателен, невероятни очи и...

— Стига си ме зяпала в чатала — прошепна Джъстин.

Дана не успя да се сдържи и се разсмя.

— Аха, някой явно е в добро настроение — каза Нелсън.

По дяволите!

Операторите се запрепъваха в усилието си да следват водещия, който се запъти директно към Дана, като пропусна трима участници.

— Дана Кирстен. — Каза го като присъда. — Ти пристигна последна, нали?

Дана се наведе да отговори в портативния му микрофон. Той поклати отрицателно глава и посочи миникамерата ѝ.

— Имаш вграден микрофон. Разбира се, щеше да го знаеш, ако беше дошла навреме.

Смях от групата.

— Разбрах в последната минута...

— Благодарим ти, че все пак ни удостои с присъствието си.

Още смях. Тя бе закъсняла, защото заместваше друг, но Брант Нелсън я изкара безотговорна. Начинът, по който те представят в игра, където зрителското възприятие решава кой е победител, е от огромно значение.

— Всъщност ставаше дума за заболяване... — започна тя с пресекващ глас.

— Драго ми е, че се чувстваш по-добре — сряза я той. Очевидно се забавляваше. — Заради закъснението си, изпусна инструктажа. Мислиш ли, че това те поставя в неравностойно положение?

— Ами всъщност... Всъщност се радвам, че съм тук.

С късо пренебрежително кимване Брант Нелсън се върна при първия от участниците, които беше прескочил.

Джъстин я ръгна с рамо и ѝ се ухили като момченце — това върна усмивката ѝ.

Следващите няколко минути, докато всеки участник се представяше, минаха като в мъгла. Кратките интервюта бяха допълнени от записи от реалния им живот. Понеже Дана се беше класирала в последния момент, за нея такова представяне не беше подготвено.

След като приключи с уводната част, Нелсън се върна на мястото си пред групата и като пророк пред тълпа вярващи започна да разяснява механизма на гласуването онлайн. И внезапно млъкна. На горната му устна изби пот и телесният му цвят претърпя ненормални изменения — от загоряло, през розово, до червено. Островът потъна в неестествена тишина. Нелсън разтърси глава и се опита да продължи. Дана забеляза, че всички подвижни камери са свалени. Част от операторите седяха на земята, други си вееха с ръце да се разхладят, а трети търкаха лицата си, сякаш за да махнат невидими петна.

„Приключи ли шоуто? Или нещо се е случило с преподавателя?“

Нелсън разтърка врата си, премигна и за момент гласът му се върна:

— Тук наистина е ужасно горещо. Не знам как участниците ще...

— Думите пак заседнаха в гърлото му.

Някаква жена изпищя. Персоналът наскоча от местата си. Някои се втурнаха към морето, други се завъргаляха по пясъка.

Нелсън зави в агония.

Дана замръзна от ужас.

„Какво става, за бога?“

Кожата му беше като прясно одрано месо и се мърдаше. По нея преминаваха вълнички и тя започна да образува мехури.

Нелсън падна по гръб на пясъка. Покритата му с мехури физиономия продължи да се подува. Един от състезателите — възрастен чернокож мъж с рядка сива коса и повехнало от възрастта лице, се спусна към него.

Дана Кирстен вкаменена наблюдаваше как водещият, операторите и целият помощен персонал изпонападаха като съсечени. Лицата им се подуваха — горяха, гъргореха, кипяха. А после... се разпадаха.

2.

Джакснвил, Флорида

Джена Кирстен се дръпна от телевизионния екран, сякаш я беше ухапала змия. Допреди миг гледаше шоуто с жив интерес, ловеше всяка дума, разменяна между водещия и майка ѝ. „Мама я дават по телевизията — страхотно.“ Изведнъж всичко се промени.

Тя не разбираше какво точно става. Никога не беше виждала нищо подобно.

„Истина ли е?“

Не можеше да е вярно! Приличаше на филм на ужасите с чудовища — от тия, които даваха късно през нощта и които тя гледаше въпреки че ѝ беше забранено. Хора търчаха, викаха, пицяха. И тоя ужасен кадър с лицето на водещия, когато то избухна.

„Не може да е истина. Не може да е истина.“

Картината изчезна от екрана.

Появи се надпис: ТЕХНИЧЕСКИ ЗАТРУДНЕНИЯ. МОЛЯ, ИЗЧАКАЙТЕ. След три месеца активна рекламна атака телевизионният канал беше дръпнал шалтера на най-скъпото телевизионно шоу в историята.

В този момент Джена Кирстен повярва, че случващото се е истина.

Целият свят замръзна и се смали в съзнанието ѝ до размерите на една дума.

Мама.

Остров Васа

За момент Джъстин Рурк сякаш се върна в операция „Пустинна буря“ — в пясъците и ада на битката. После реалността зае полагащото ѝ се място и го тласна обратно в настоящето. Това не беше Ирак. Нито война. Беше по-лошо.

Страшните крясъци на умиращи в мъка мъже и жени ехтяха в тропическия въздух като предсмъртния вой на последните динозаври. След тях — нищо. Тишина. Абсолютна неподвижност.

Възрастният чернокож отляво на Джъстин беше първият, който се раздвижи — втурна се към тялото на водещия. „Мъртъв е“, каза той безизразно, преди да хукне към следващото тяло, после към следващото. Джъстин събра сили също да се размърда — стегна закалените си в битки нерви, за да излезе от вцепенението.

Всички тела бяха еднакви — страшни, обезформени и безжизнени.

Чу се крясъкът на чайка — странно измъчен, сякаш птицата скърбеше за умрелите и отправяше предупреждение към живите.

Джъстин си спомни името на стареца. Ефрем, доктор Ефрем Дютетър.

— Доктор Дютетър? Какво стана, по дяволите? — попита той. Въпрос-молба.

Старецът поклати глава. Бръчките по лицето му изглеждаха още по-вдълбани.

— Не зная. Никога не съм виждал подобно нещо. Никога. Все едно... направо покоси всички и ги унищожи за секунди. И все пак...

Още чайки се присъединиха към оплакването. Плажът заехтя от скръбните им писъци.

Доктор Дютетър погледна останалите участници в шоуто и се намръщи. Косата му приличаше на мъгла, прилепнала към черепа.

— Какво има, докторе?

Още чайки. Чертаеха проблясващи бели дъги над плажа, носеха се във въздуха като умалени подобия на ангели, които събират душите на мъртвите.

— Дванайсет. Всички състезаващи се сме живи. Защо не сме засегнати?

Всички се оглеждаха несигурни и обхванати от ужас.

Чарлз, счетоводителят, реагира пръв.

— Защо? Какво искате да кажете? О, боже, птиците... — Ръката му се вдигна към устата.

Една чайка беше кацнала върху един труп и кълвеше лицето му.

Джъстин грабна някакво дърво и го хвърли по нея. Тя литна, пляскайки бясно с криле.

— Защо, докторе? — повтори въпроса Джъстин.

Докторът замислено прехапа устни. По очите му се четеше, че търси отговор на загадката.

— Ако това е от биологичен произход, трябва да е заразно. А дори и да не е...

— Пак сме в опасност — довърши Джъстин.

Броят на чайките, заели се с трупове, се увеличи. Те не спадаха към хранещите се с мърша, но и не бяха известни с придирчивост, а все още топлите тела нямаха нито вида, нито мириса на труп.

— Това не може да е случайно.

— Значи, който го е направил, все още е тук? — извика пискливо счетоводителят. — Ще умрем. Майко Божия, всички ще умрем.

Страхът плъзна из групата като огън в слама.

Тръбен звук, сякаш звукът от тръбата на архангел Гавраил, тръгнал да събира душите на грешниците, разтърси острова. Чувство на обреченост, че нещата ще станат по-лоши, обзе Джъстин.

— Идва от Кръглия дом — каза Дана и тръгна към сградата.

Останалите я последваха.

Разположен в центъра на комплекса, Кръглият дом бе точно каквото можеше да се предположи от името му — идеална окръжност с диаметър около десет метра. Имаше два коридора — единият извеждащ на плажа, а другият — към джунглата. Единствената декорация на стените бяха разположените на еднакви разстояния камери и две колони. Еднометров четиристенен екран висеше в центъра, а към него беше закачена още една камера.

Дана Кирстен първа влезе в помещението и стъпките ѝ отекнаха като изстрели. В средата имаше метално устройство с височина метър и половина, с дванайсет вдлъбнатини, малко вместилище за спасителни камъни и кутия с размери 15 на 12 сантиметра за оставяне на инструкции.

С влизането на последния участник тръбният звук се прекрати.

„Знае, че всички сме тук“ — помисли си Дана.

От колоните излезе пукащият звук на стационарен микрофон. От електронното изкривяване гласът приличаше на този на самия сатана:

— *Аз съм Контрол. А това е началото на истинското шоу. Добре дошли в „24/7“. Добре дошли в последните дни от живота си.*

Гласът — дълбок и деформиран, тресеше въздуха. На Дана й се стори, че всяка дума резонира в костите ѝ.

— *Всеки от вас е подложен на въздействието на синтезиран вирус, произведен на Ебола...*

— Ебола — изскимтя счетоводителят и скри дундестото си лице в шепите си.

— *... и както се уверихте с очите си, последиците от него са болезнени и смъртоносни. Но въздействието му може да бъде контролирано просто с една инжекция, съдържаща ваксина, която трябва да бъде приемана на всеки два-сет и четири часа...*

Счетоводителят цивреше. Други разглеждаха ръцете си, сякаш вирусът можеше да бъде забелязан и измъкнат като оял се кърлеж.

— *Точно на обяд вашите помощни кутии ще се отворят. Във всяка има обикновена спринцовка. Използвайте ваксината и живеете още ден...*

Цивренето се разнасяше из помещението като натрапчивия звук на ядосани оси.

— *Вие сте дванайсет. Утре на обяд ще отпусна единайсет инжекции...*

Счетоводителят заскимтя, като че ли думите го пробуждаха физически.

— *Но ето я и действително забавната част...* — Гласът придоби саркастична нотка. — *Понеже Америка и целият останал гнусен разкапан свят са адски очаровани от тази отблъскваща форма на воайорство, мисля, че най-честно е зрителите да участват под формата на гласуване онлайн.*

Тропическата жегата се беше превърнала в хлад от ледения дъх на страха.

— *Човекът, срещу когото са дадени най-много гласове, няма да получи ваксината. Иначе казано, зрителите определят кой да живее и кой да умре...*

3.

Вашингтон, окръг Колумбия

Слънцето напичаше Вашингтон със сбръчкваща кожата сила. Ветреца, който би действал разхлаждащо, където и да е другаде, тук само размърдваше праха и преместваше горещ, застоял въздух от едно място на друго. Това бе особено потискащо на международното летище „Дълес“, където доктор Шърман Лорик тъкмо беше свалил багажа си от колелото. Той разкърши рамене и разтърка врата си. Полетът от Близкия изток беше изтощителен и десният му крак пулсираше, така че трябваше да се опира на бастуна повече от обичайното.

— Доктор Лорик? Доктор Шърман Лорик? — Безупречно облечен млад мъж се отдели от една бяла лимузина. Кестенявата му коса беше късо подстригана, което подсказваше за принадлежност към военните или службите на реда. — Тук съм, за да ви посрещна.

Не военен, уточни мислено Лорик. Военен човек би добавил в края на изречението *сър*. Значи от службите.

— Не съм поръчвал кола.

— Знам. — Шофьорът отвори вратата на лимузината. — Изпратена е за вас.

— От кого?

— Моля ви, доктор Лорик, няма много време.

Прекалено уморен, за да спори, Лорик седна на задната седалка, а шофьорът сложи куфара му в багажника. Меката кожа на тапицерията го обгърна галювно. След дванайсетчасово съжителстване със седалката в самолета, от което задните му части бяха изтръпнали, промяната не беше никак неприятна. Автомобилът беше произведен колкото да осигурява удобства, толкова и да бъде функционален. В добавка към телевизора и минибара предлагаше два телефона, факс и компютър.

— И така, за коя правителствена служба работите? — попита Лорик. — За някое от азбучните съкращения? ФБР? АБН^[1]? Моля ви,

само не ми казвайте, че сте от СДК^[2].

Двигателят на колата се включи с мъркащ звук.

— Какво ви кара да мислите...

— Аз съм психиатър и социолог, а и освен това по принцип се бъркам в чужди работи. В работата ми влиза да мисля. — Лорик простена, докато нагласяваше по-удобно крака си.

— Добре ли сте? — попита шофьорът.

— Службата за сигурност. — Произнесено не като въпрос.

— Моля? А, да, всъщност наистина работя за Службата за сигурност. Как...

— Как разбрах ли? — довърши Лорик. — От значката на ревера ви. Знам, че разните служби имат различни значки, но, честно казано, никой вече не ги носи. Освен хората на Службата за сигурност.

— Много сте наблюдателен.

Лорик подмина комплимента.

— Трябваше да се сетя в момента, в който ви видях. Сигурно съм по-уморен, отколкото смятах. Но не е нещо, с което гореща вана, чашка бренди и здрав сън да не могат да се справят. Адресът ми е Уелшър Гардънс 1214.

— Съжалявам, доктор Лорик. Знам, че сте уморен, но ми е заповядано да ви откарам другаде.

— Другаде? Къде *другаде*, по дяволите? — поиска да узнае Лорик.

— В Белия дом.

Остров Васа

Кръглия дом

Сноп слънчева светлина разсичаше пода на Кръглия дом, подобно на Божия пръст, сочещ обвиняващо Купола. Умолителни хлипания и далечно биене на манастирски камбани отмерваха скръбта.

Дана Кирстен не плачеше. Чувстваше се, сякаш докосната от Бог така, че разумът да надделее над усещанията ѝ. Сълзите ѝ напиреха, но инстинктът ѝ подсказваше, че поддаването на емоциите е равнозначно на отказ от живота.

Щрак-бrrrrrrr.

Звукът на електромотор, задвижващ камерата под големия четиристранен екран. Наляво и после надолу — към Чарлз, счетоводителя. Той вече не приличаше на изправена пеперуда, а на купчина спаднати топки, струпани до измазаната в бяло стена. Лицето му беше плувнало в сълзи, като че ли сълзите можеха да отмият ненаситния вирус.

Бррррр.

Обективът се фокусира върху плачещия. „Кой ни гледа?“ — зачуди се Дана. След случилото се не можеше да си представи още да са в ефир. Но колко бързо бяха успели да дръпнат щепсела? Джена сигурно е гледала. Сърцето ѝ се окъпа в кръв от мисълта, че Джена бе видяла този ужас — пък било то и през филтъра на телевизионния екран.

Щрак-бррррр.

Обективът отново се премести и спря върху ивицата светлина. Общ кадър, реши Дана и се взря в студеното черно око. То немигащо среща погледа ѝ.

— Някакви предложения, докторе? — попита Джъстин — човекът, накарал Дана да се разсмее точно преди светът да се килне и да ги изсипе в гърлото на заешка дупка, каквато дори и Алиса не можеше да си представи.

— Трябва да запазим спокойствие — отговори докторът. — Да сме спокойни и да измислим как да се борим с това нещо.

— Това е вирус — извика счетоводителят. — В кръвта ни е. В нашата кръв. Ще умрем също като останалите. — Гласът му премина в хленчене.

— Човек не е мъртъв, докато не умре. — Дебелите устни на автора на сентенцията бяха обрамчени от късо подстригана заострена брадичка и мустаци, за които можеше да се помисли, че са изписани с черен маркер. Върху табелката с името му пишеше: БЪРТЪН/ОКСИЖЕНИСТ — НОРТ ПЛАТ, НЕБРАСКА.

— Много добре казано. Страхотно ми помогна. Почакай, моля ти се, да го запиша в тефтерчето си с мъдрости. — Тъмните корени бяха най-чистата част от късата коса на блондинката, която направи жлъчния коментар. По нея нямаше грим и не изглеждаше да ѝ минава през ум някога да го използва. — Нужни са ни отговори, а не сладкарски бисери.

Бъртън развъртя масивните си рамене и изсумтя:

— Отворен съм за предложения, маце.

— Бренда. Казвам се Бренда Сегар и не съм ти маце.

— Самата шибана истина — съгласи се Бъртън.

Бренда го изглежда злобно. За нейна професия беше посочено транжорка. И Дана лесно си я представи как с наслаждение кълца огромни късове говеждо на по-приемливи порции със сатър с размерите на табла за сервиране.

Джъстин пристъпи между тях.

— Сега не му е времето да се дърлите.

Дана се възползва от възможността да прочете цялата му табелка: ДЖЪСТИН/ПИЛОТ — ДАЛАС, ТЕКСАС. Пилот? Интересно. Очите им се срещнаха. Тя първа отклони поглед.

— Някаква идея що за вирус е това, докторе? — попита Джъстин. — Какво да очакваме от него?

Докторът поклати глава.

— Не. Никога не съм виждал нищо подобно.

Джъстин посочи колоните на стената.

— Електронният глас спомена Ебола.

Докторът стисна устните си с палец и показалец. Белите му вежди бяха надвесени над удивително ясни кафяви очи, подобно на плътни летни облаци, задържани нависоко от невидим вятър.

— Не е по специалността ми. Аз съм... бях общопрактикуващ лекар. Вече съм пенсионер. В Гроувс Коув не са ни нападали такива болести. — Той спря и си пое трудно дъх. — Със сигурност е възможно да е така, въпреки че това действа неизмеримо по-бързо в сравнение с всички случаи на Ебола, за които съм чувал.

— Ебола? Болестта, разяждаща месата ти? — Счетоводителят се изправи, без да отлепя гръб от стената. Кръглото му червендалесто лице беше набраздено от сълзите, в бялото на очите му се открояваха капилярите. — Божичко!

— Ами ваксината, която спомена гласът? — попита Джъстин. — Мислиш ли, че има такава?

— Няма начин да се знае със сигурност. Но е твърде възможно.

— Възможно? — изквича счетоводителят. — Какво искаш да кажеш — „възможно“? Трябва да има ваксина, трябва!

Щрак-бrrrrrrrr.

Една от четирите камери на стените се извъртя и се закова върху квичашия.

Джъстин вдигна ръце.

— Хайде да опитаме да се успокоим. Това е най-важното.

Другият се засмя насила.

— Не, важното е, че всички ще умрем.

Една петдесетинагодишна жена с къса и права черна коса отиде до него и постави успокояващо ръка на раменете му. Дана си я спомни от интервютата — Нора, учителка от Айдахо и преди това монахиня.

Счетоводителят я отблъсна. Зад стъклата на очилата очите му гледаха със страха на човек, спускащ се към ада, чиито огньове се разкриват пред погледа му.

— Не искам да умра. Не искам да умра.

— Я млъквай, мамицата ти — сръза го Бъртън, заварчикът. Ръцете му бяха свити в юмруци, вените върху издутите му мускули пулсираха. — Още едно изцивряне и лично ще издърпам спринцовката от тлъстата ти ръчица и ще се смея в лицето ти, докато кожата ти се разкапе.

Счетоводителят млъкна веднага.

През отворената врата нахлу горещ сух вятър и раздвижи смесената миризма на пот и страх.

Щрак-бррррр.

Втора камера се раздвижи, привлечена от гласовете като пеперуда от светлина.

„Зрителите ви гледат, винаги помнете, че зрителите ви гледат“ — повтаряха им продуцентите. Сега Дана си представи зрителите като многоглаво чудовище, с глас и поглед, способни да убиват.

Джъстин отново направи успокояващ жест.

— Предлагам да потърсим изход от положението, вместо да се караме.

— Имам идея — обади се неочаквано и за себе си Дана. — Те ни избраха отчасти и по професионален признак.

Джъстин кимна, следвайки логиката ѝ.

— Така е. Дори ни накараха да изразим битието си в една дума, която да бъде написана на табелите с имената ни.

— Точно така. — Усмивката на Джъстин я накара да се почувства приятно. — Да се уточним за какво е учил всеки от нас. Ще

използваме уменията си, за да се измъкнем оттук. Докторе, има ли лазарет на острова?

Очите на доктора светнаха.

— Да. Мисля, че има. Показаха го на касетата. Може да е оборудван за тестове, с които да разберем колко сериозно е положението.

Счетоводителят започна да мърмори, но преглътна каквото имаше да казва, когато срещна погледа на Бъртън, и потрепери.

Дана също потръпна. Имаше нещо в очите на Бъртън. Или, по-скоро, там *липсваше* нещо. Липсваше живот, сякаш вирусът го беше направил по-малко човек.

Камерата се размърда отново. Дана се опита да не ѝ обръща внимание.

— Има ли някой друг с медицинско образование? Някой може ли да помогне на доктора?

Една жена с червена коса до раменете и нашарено с лунички снежнобяло лице вдигна ръка.

— Не знам доколко бих могла да съм полезна, но аз съм ветеринар. — Тя скръсти ръце на гърдите си и се разсмя нервно. — Казвам се Нерин, Нерин Келеман.

Докторът се усмихна за първи път от началото на драмата.

— Каквато и да е помощ ще е ценна, мила моя. Най-голямата разлика между нашите пациенти е, че твоите са, общо взето, по-добри.

— Чудесно. Какво още? — Дана премести поглед към пилота. — Какви смяташ, че трябва да са приоритетите ни?

— Да останем живи — намеси се друга жена. Дори облечена в шорти и къса тениска — екипа ѝ за пребиваване на острова, без съмнение, Рене приличаше повече на модел в почивка между снимки, отколкото на агент по недвижими имоти, за каквато я обявяваше табелката ѝ. — Става дума за следното: ако искаме да живеем, трябва да се махнем от този остров.

— И аз мисля като нея — добави един мъж с рядка черна коса и задебелялото лице на човек, излагащ се продължително на слънчевите лъчи. — Казвам се Фостър и съм в рибарския занаят от осемнайсет години. Ако на този остров се намери нещо, което се движи по вода, ще ви измъкна. Има няколко острова наоколо, па дори и Ямайка не е

толкова далеч. В зависимост от скоростта мога да ви закарам дотам преди вечеря.

Из групата се разнесе развълнуван шепот.

Докторът поклати глава и бялата му коса се развя.

— Не, не, не, не. Не можем да се махнем оттук.

— Какво искаш да кажеш — не можем да се махнем? — настоя за пояснение счетоводителят.

Старецът бавно си пое дъх.

— Заразени сме с вирус, за който не знаем нищо. Предава ли се? По какъв начин? По въздуха, като грипния, или с обмяната на телесни течности? Не знаем. А дотогава не можем да напускаме острова.

— Не се засягай, докторе, но не трябва ли да сме в болница, за да се даде отговор на всички тези въпроси?

— Ами ако вирусът е силно заразен? Ами ако се разпространява с всяко наше вдишване и издишване? Ще заразим жителите на цяла страна само за часове.

— Не можем ли да си направим болнични маски? — предложи Рене.

Докторът разтърка челото си.

— Опасявам се, че не разбирате сериозността на ситуацията. Вирусът може да се контролира само с помощта на ваксина, а дори и тогава само в рамките на двайсет и четири часа. Това означава, че в болницата ще разполагат с по-малко от денонощие, за да открият противодействие на изкуствено създаден патоген, невиждан досега. Стотици, може би хиляди ще умрат, преди да се намери отговор. А първите жертви ще сме ние.

— Не е възможно това да се случва, не е възможно — измърмори счетоводителят и се залюля напред-назад.

Бъртън му хвърли поглед, после поклати глава в смисъл „не си струва усилието“.

Щрак-брррр.

„Зрителите гледат.“

— Да му се не види — каза Дана, като схвана какво става. — Излъчват ни.

— И това те изненадва? — Рене не скри раздразнението си. — Нали сме в телевизионно шоу.

Дана поклати глава.

— Не разбираш. Излъчват в момента. Искам да кажа — предполагах, че след случилото се компанията е спряла излъчването.

— Да, ще им се наложи, след всичките тия смъртни случаи — въздъхна Рене.

— Но Контрол каза, че зрителите ще решат кой да умре и кой да живее. Как ще го правят, без да гледат шоуто?

Рене замълча. Кичур коса падна върху кристалносините ѝ очи.

— Но това е прекалено жестоко и натуралистично. За бога, това е масово убийство. Няма начин компанията да допусне продължаване на излъчването.

— Може и да не искат, но нямат избор. — Включилият се в разговора беше слаб кокалест младеж на около двацет години. — Извинявам се, че се намесвам. Това е просто... ами, мисля, че Дана е права. Излъчването продължава.

— Как е възможно? — настоя Рене и върна кичура на мястото му с маникюрираните си пръсти.

Младежът потръпна от резкия ѝ тон и продълговатото му лице се издължи още повече.

— Казвам се Кори, Кори Нестор. Системен мениджър съм. Накратко, аз съм човекът, поддържащ работата на компютрите във фирмата, за която работя. Компютърен маниак — добави той със срамежлива усмивка. — Така че оборудването тук супер ме интересува. — Момчето разтърси глава. — Направо е невероятно. Всичко е последна дума на техниката. Софтуер на „Крест Текнолъджис“ и компютри „Шард 315“, които дори още не са се появили на пазара. А преподавателят! Майко мила!

— Кое ще рече? — вметна Джъстин.

— Островът разполага с независими захранвания. Множественото число е, защото преброих поне четири системи. Компютърни програми наблюдават всичко — от осветлението до заключването. Помните ли изненадите, подготвени за всеки от нас, личните ни предизвикателства? Всичките компютърно контролирани. Невероятно.

— Ще направиш ли някакъв извод все пак? — попита Рене.

— Искам да кажа, че същото важи и за излъчвателя. Компютърно направляван. Дори и телевизионната компания да се опита да го спре, не може да стане, ако хората им не са тук, на място.

— Тоест, принудени са да излъчват? — попита Дана.

— Не.

— Но нали ти каза...

Гласът на младежа се извиси от възмущение:

— Разбира се, компанията може да реши дали да излъчи, или не получавания сигнал. Но не може да спре сигнала, излъчван оттук. Излъчвателят наистина няма равен на себе си.

— Най-големият, построяван някога — добави някой, сякаш едното не можеше без другото.

— Тоест всеки със сателитна чиния може да улови сигнала. Но главното е Интернет. Има създадени вече повече от двайсет директни връзки в мрежата. А съм сигурен, че се създават и огледални сайтове. Няма начин всичките да бъдат закрити. Ще се наложи да приемем, че по всяко време някой ще гледа. По всяко време.

Дана помисли за дъщеря си.

Щрак-бррррр.

Централната камера се размърда, сякаш в потвърждение на сценария на Кори.

Джъстин забарабани с пръсти по устните си.

— Ако сигнал може да се излъчва, значи може и да се приема. Ако успеем да включим доктора, може би той ще успее да обясни на властите какво се случва.

— Аз съм за. — Гласът на Кори беше изпълнен с момчешко възмущение. — Най-добрият ни шанс е телевизионната сграда.

— Мислех, че там е с ограничен достъп, само за телевизионния екип — каза Дана. — Плътено затворено. Нали е база на екипа.

— „Е“ или „беше“? Дано да не е заключена...

— Знаете ли какво?... — Джъстин въздъхна. Не като признание на поражението си, а събирайки сили за трудна задача. — Има и още нещо, което трябва да свършим. Трябва да махнем трупове. Иначе, ако започнат да се разлагат, вирусът няма да е единствената ни грижа.

Дана погледна часовника си. По-малко от дванайсет часа преди един от тях да умре.

[1] АБН — Агенция за борба с наркотиците. — Б.пр. ↑

[2] СДК — Служба за данъчен контрол. — Б.пр. ↑

4.

Сиатъл

На Тъкър Торн му оставаха осем минути и десет секунди живот.

Той се събуди на етапи: объркване, болка и после — с връщането на съзнанието, паника. Замъгленият му поглед различи дървени щайги, кашони и нещо, лежащо до него. Одејло? Брезентов чувал?

Тяло.

Зрението му се фокусира от раз. Източникът му — мъжът, довел го тук — беше мъртъв. Петсантиметрова дупка заместваше лявото му око.

Тъкър изпищя.

Опита се да се изправи, но краката му бяха овързани с лепенка.

А ръцете му? Нещо не беше наред с ръцете му. Държеше нещо в тях. Погледна надолу и срещна усмихнатото лице на Патока Доналд — детски часовник, към който бяха прикрепени три пръчки динамит.

Тъкър се разпищя още по-силно и се опита да изтръска часовника, както човек би опитал да се отърве от отровен паяк, но часовникът си остана в ръцете му. Не можеше да разтвори ръцете си и да го хвърли.

— Лепилото е от най-здравото — обади се глас от сенките и Елиот Кей Саймън пристъпи в анемичната светлина. Лицето му беше покрито с тъмноруса брада, а мръсната му коса висеше. — Залепих бомба за ръцете ти — поясни Саймън със странно тънък и писклив за почти двуметровото му разплуто тяло гласец. — Ти ли си оня, дето уби Бог?

Огромните кафяви очи на Саймън леко се издуха, сякаш нещо студено и мрачно напъваше продълговатата му глава отвътре. Под носа му, приличащ на топка мръсни чорапи, се мъдреше изкривена усмивка. От тъглчето на устата му се проточи лига.

„Лига?“

— Мисля... Мисля, че може би си ти. — Саймън вдигна глава и се вгледа в Тъкър така, както се препоръчва да се гледат магическите

картини, където зад предния план, от който трябва да се абстрахира зрителят, е скрит същинският образ.

Преди два дни и половина всичко това изглеждаше добра идея, брилянтна идея. Без значение, че репортерът, с когото Тъкър работеше, само беше махнал с ръка по неин адрес. Или че източникът беше самопровъзгласил се анархист, който, колкото и да е парадоксално, беше компютърен експерт. Тогава за Тъкър това бе единствено възможност за повишение от фотограф в репортер.

Човекът, наричащ себе си Свобода, имаше очи, патриотично оцветени в червено, бяло и синьо. Облеклото му се състоеше от избеляла риза и скъсани дънки. В речника му думата „човече“ присъстваше като запетая.

— Същият пич е, човече. Саймън е, човече, кълна се — бяха думите му.

Малко повече от месец преди това някой си Елиот Кей Саймън, пациент на психиатрия, беше поставил куфарче с експлозив в сградата на изследователския център на „Крест Текнолъджис“ в Сиатъл, което превърна сградата в руини и уби сто и тринайсет души.

Никой не знаеше причината.

„Крест Текнолъджис“ не само беше работодател на брата на Саймън, към когото той бе очевидно силно привързан, но и Харлан Крест — загадъчният основател на компанията, лично беше платил по-голямата част от сумата за лечението на Саймън.

Два дни Елиот Кей Саймън беше фокусът на най-мощното издирване след атентата на Тимъти Маквей^[1] преди сам да се предаде и после да се самоубие, взривявайки караваната си под носа на екипа за борба с тероризма. Самоубийството му добави към списъка на жертвите още четиринайсет души. Без да се брои Саймън.

— Намериха тяло или по-точно — каквото е останало от него. Идентифицирали са го по зъбите — беше напомнил Тъкър на източника си.

Анархистът плъзна една папка върху бара. „Доста добре е организиран за анархист“ — отбеляза мислено Тъкър. В папката имаше копие от полицейски доклад за Саймън. В графата „образование“ фигурираха три години във Вашингтонския университет и една година в зъболекарския институт на Орегон.

— Зъболекар? — попита невярващо Тъкър. — Учил е за зъболекар?

Анархистът се усмихна.

— Незавършил, човече. Но можеш да се обзаложиш на каквото искаш, че знае достатъчно за зъбите.

Тъкър се напегна в опит да отлепи бомбата от ръцете си.

— На твоє място не бих го правил — предупреди го Саймън. — Може да гръмне предварително.

— Виж какво, мисля, че е станала грешка. Аз съм Тъкър Торн. Фотограф съм на канал „Глоуб“. Аз... ние — той кимна към трупа — пишем за случаи на измами по складове.

Саймън обърна глава в едната посока, после в другата. Проточилата се лига стигна до горната част на тениската му.

— Не знам кой си и ти обещавам, че никога няма да те посоча на разпознаване в полицията — излъга Тъкър. — Какво ще кажеш да ме пуснеш и изобщо да забравя, че съм те виждал?

Саймън подбел и очи. За момент мислено се пренесе в свят, където черното беше бяло, горе беше долу и разкъсването на сто и няколко души на ситни късчета се считаше за чудна идея. После се върна оттам, обърса лигата с ръкав и прие студено нормален вид.

— Добър опит. Как ме намери?

— Изгряващата Венера — отговори Тъкър.

Според анархиста, наричащ себе си Свобода, малко преди експлозията той беше засякъл в антиправителствена стая за чат човек с прякор Изгряващата Венера. Човекът бил прекалено откачен дори по стандартите на анархистите и дърдорел за някакъв нов Бог, с когото бил в личен контакт, и как този нов Бог желаел унищожаването на „Крест Текнолъджис“.

На следващия ден сградата на „Крест“ в центъра на Сиатъл беше превърната на прах. Разследването разкри, че пуснатият само два месеца по-рано от заведение за душевноболни Саймън живеел на лодката на брат си „Изгряващата Венера“.

После, само преди три дни, Свобода видял ново съобщение в същата стая за чат:

НОВИЯТ БОГ Е МЪРТЪВ. ТЕ ГО УБИХА. УБИХА ГО.

Подписано: ИЗГРЯВАЩАТА ВЕНЕРА.

Свобода беше убеден, че цялата шумотевица, включително параноичните видения на Саймън, е колкото да се прикрие коварен план на властите за окончателното смазване на личния живот и човешките свободи в известните им форми.

Тъкър не обърна никакво внимание на частта, засягаща теорията на конспирацията. Но пък ако успееше да докаже, че Елиот Кей Саймън е жив, щеше да докопа историята на годината и това без никакво съмнение щеше да му донесе повишение.

Свобода беше поискал среща и получи инструкции от Изгряващата Венера да дойде в този склад. Анархистът и фотографът пристигнаха рано, с идеята Тъкър да се скрие и да заснеме цялата среща. Разделиха се на влизане в склада. Тогава Тъкър видя за последен път анархиста жив.

— Изгряващата Венера? — каза Саймън. — Знаеше, че съм жив, от чат стаята?

— Оттам... а също видях и мишка.

Върху бързо сменящото израженията си лице на Саймън се изписа объркано учудване.

— Камера на банка от другата страна на улицата те е заснела как излизаш от сградата на „Крест“ — обясни Тъкър. — Вместо куфарче си носел клетка. Клетка за мишки.

— Не можех да ги оставя да умрат. — Внезапно сякаш заговори някакъв млад ентузиаст. — Те не бяха направили никому нищо лошо. А пък ги използваша и ги тормозеха за...

— Лабораторни опити?

Саймън кимна, без да забелязва сарказма. Жабешки изпъкналите му очи потрепнаха.

— Затова ги спасих. Донесох ги тук и ги пуснах.

— Аз видях една. Разбрах, че е питомна, понеже не избяга от мен. Че е свикнала с хората. Тогава събрах две и две. Точно тогава вратите се заключиха. Опитах се да избягам и дотам си спомням.

— После те цапардосах по главата. — В гласа на Саймън отново се възцари унинието. — Бог е мъртъв. А когато часовникът удари три, и ти ще си мъртъв.

Тъкър погледна часовника върху шкембето на Доналд.

Оставаха му три минути и двама и една секунди живот.

[1] Организаторът на най-големия бомбен атентат в американската история, разрушил федерална сграда в Оклахома, екзекутиран. — Б.пр. ↑

5.

Вашингтон, окръг Колумбия

Тези, чиито физиономии не му бяха познати, разпознаваше по име или титла. Двайсет и двама от разполагащите с най-много власт в държавата мъже и жени, от директора на ФБР до министъра на здравеопазването.

„И защо, по, дяволите, съм тук аз?“ — запита се Лорик.

Разбира се, той беше известен експерт в областта си, няколко пъти беше работил за ФБР, дори беше публикувал в списания, четени само от хора, публикуващи в списания, но по принцип беше преподавател. Със сигурност имаше специалисти с по-впечатляваща професионална биография от неговата.

Отведоха го до единствения свободен стол около масата и поставиха пред него папка с материали, подобна на дадената му в лимузината. Той я прелисти набързо, забеляза няколко добавени страници и я затвори за по-късно прочитане. Интересът му се насочи върху групата около масата и оживеното обсъждане, в разгара на което беше въведен.

Един адмирал, чиято възраст изглеждаше библейска, удряше с юмрук по масата, за да подчертае думите си:

— ... казвам ви, че бойна група на флота може да стигне до острова и да измъкне онези хора оттам в рамките на два часа.

— Не можем да го направим, адмирале — възпротиви се министърката на здравеопазването. С миниатюрния си ръст, късата си сива коса и очилата с малки квадратни стъкла, тя очевидно никак не се впечатляваше от адмирала въпреки очевидната им физическа неравностойност. — Не можем да рискуваме излагането на повече хора на действието на вирус, докато не разберем с какво си имаме работа.

— Имаме къде да ги изолираме — изпуфтя адмиралът.

— Прекалено рисковано е дори при това положение, адмирале.

Директорът на ФБР се присъедини към нея:

— Трябва да възприемаме случилото се точно такова, каквото е — биологична терористична атака срещу американските граждани. Подлагането на цялата нация на действието ѝ може да е точната ѝ цел.

„Биологичен тероризъм.“

И Лорик, и други вече бяха предупреждавали точно за това. Първите сигнали дойдоха през 1993 година, когато в Канада бе задържан човек, носещ в сака си рицин, достатъчен да убие трийсет и две хиляди души. После, през 1995 година, друг беше арестуван в Ланкастър, Охайо, при опит да си поръча по пощата бактерии на бубонна чума.

Тероризмът с биологични средства беше неизбежен.

Президентът се облегна в стола си. Със свалено сако, разкопчана яка на ризата и леко разрошена коса, той приличаше повече на човек, занимаващ се със сметки, отколкото на върховен главнокомандващ.

— Що за вирус е способен да убива така?

Министърката се наведе напред и подпря лакти на полираното тиково дърво на масата.

— Не съвпада с нищо, което имаме в базата данни. Този глас — Контролът, е споменал Ебола и по нашите сравнения това е най-близкият родственик. Но Ебола не действа толкова бързо.

Три гарафи с ледена вода вече бяха пресушени, а поне двама души около масата смучеха лед. „Пресъхнала уста“ — отбеляза мислено Лорик. Често срещан признак на стрес.

Президентът насочи поглед към единствения човек в стаята, когото Лорик беше виждал лично и по-рано — директора на ФБР.

— Знаем ли *с кого* си имаме работа, Норман?

Директорът прочисти гърлото си.

— Не стопроцентово, сър. Регистрирахме обаждания от няколко организации за поемане на отговорност, но нито едно от тях не е подкрепено от доказателства. Честно казано, не мисля, че сме разговаряли с истинския терорист досега.

Президентът потърка челото си.

— Защо човек би направил нещо толкова ужасно с очевидната цел да привлече максимално внимание и не обира плодовете след това? Какъв е смисълът, ако изобщо има такъв?

Никой не отговори. Всички изглеждаха объркани и безпомощни. Дали защото беше прекалено уморен, за да се впечатлява от ранга на

присъстващите, или защото трагедията го беше завладяла (като всеки средностатистически телевизионен зрител), но доктор Лорик беше единственият, който вдигна ръка да говори.

Президентът го погледна, сякаш току-що го забелязваше.

— А, доктор Лорик. Благодаря ви, че се присъединихте към нас.

„Президентът знае името ми — за момент Лорик се обърка. —
Защо президентът знае името ми?“

— За онези, които още не са го срещали — това е доктор Лорик, известният социолог.

— Човекът, който беше отвлечен и измъчван — прошепна някой достатъчно високо, за да се чуе.

Лорик несъзнателно потърка все още наболяващия го десен крак.

— Същият — потвърди президентът. — След инцидента, преживян от него преди три години, докторът специализира в ситуации, свързани с терористи и отвличания. — Президентът отпи глътка вода, може би за да даде възможност на Лорик да възвърне самообладанието си, и попита: — И така, какво мислите, докторе? Защо тези, които носят отговорност, още не са се свързали с нас?

— Очакват по-подходящ момент, сър.

— По-подходящ? — попита президентът. — Ами че половината свят ги гледа. Какъв момент би могъл да е по-подходящ от този?

Лорик прочисти гърлото си.

— Когато ще ги гледа *целият* свят. И ако съм прав, нещата ще станат много по-лоши.

Сиатъл

На Тъкър Торн му оставаха три минути и двајсет секунди живот. Елиот Кей Саймън заклати глава наляво-надясно. Изцъклените му очи отразяваха флуоресцентната светлина като криви огледала.

— Новият Бог мълчи. Мълчи. Може би всички звезди ще умрат, може би.

Тъкър усещаше стичаща се по горната му устна пот. Пикочният му мехур беше препълнен. „Не съм виждал Брус Уилис или Арнолд Шварценегер да се напикават.“ Хубавото беше, че след експлозията никой нямаше да може да разбере дали се е подмокрил, или не.

Той простена. Как можеше да се приеме ситуация, в която добрата новина е, че ще експлодираш?

— Земя, въздух, огън и вода — мърмореше Саймън. — Покажи ми пътя, покажи ми пътя.

— Питър Фрамптън.

Саймън се намръщи.

— Лао Дзъ.

— Както кажеш, но аз мисля, че е Фрамптън.

— Ан Франсис Робинс знае истината. — Главата на Саймън подскочаше като в ритъма на невидим барабан. — Чрез сияйните дванайсет светлини, тайните на новото... запазеното от лъкатушните криви на знанието, до което са допуснати малцина...

Тъкър замълча. Страхът, досега покриващ го като студена пот, стана горещ и разяждащ, поглъщащ плът и кости. Сякаш у Саймън човешка беше останала само външната обвивка, превръщайки го в дишащо въплъщение на лудостта, навлякло костюм от месо.

— Аз съм Неговото слово, аз не съм мъртъв.

Сърцето на Тъкър биеше отчаяно. Логиката — негов приятел и сподвижник, го беше изоставила. На нейно място зееше празнина, подобно на отворен гроб.

— Викай, ако искаш. — Гласът на Саймън не беше много посилен от шепот. — Викай си. Няма кой да те чуе. На този свят и на всички останали.

И изчезна в сенките, без да спира да мърмори. Остана само силната миризма на одеколона му.

На Тъкър Торн му оставаха три минути и петнайсет секунди живот.

Остров Васа

Спалното помещение

С размери седем на пет метра, в рамките на които бяха натъпкани дванайсет армейски койки и кашон върху кашон с консерви, спалното помещение изглеждаше обезпокоително малко. Своя принос за общия клаустрофобичен дух даваха и единствената мивка с течаща вода и банята, не по-голяма от самолетна тоалетна.

Нямаше други кухненски пособия, освен отварачка за консерви, две тенджери и черпак. Някои от участниците пригодиша листа за чинии и пръчки и стъбла вместо вилици и лъжици. Повечето ядяха направо от кутиите.

Джъстин Рурк отвори една консерва и взе бутилка вода. Храненето му беше механично, подчинено на логика, а не на глад. Трупове бяха събрани в един заслон, но това беше само временно разрешение. Миризмата им бързо ставаше нетърпима и това беше началото.

„Особено, ако още от нас умрат.“

Не му се случваше за пръв път да се занимава с извънредни ситуации. Като пилот на вертолет по време на операция „Пустинна буря“ беше пренасял мъртви и умиращи до полевите болници. Войници. Мъже с момчешки лица. Деца, на които повече щеше да приляга работното облекло в ресторант за бързо хранене, отколкото военната униформа.

Най-трудната му задача — досега.

Сега ставаше дума не за войници — мъже в униформа, готови да платят най-високата цена за Бог и Отечество. Това бяха просто хора, най-обикновени. Мъже и жени по шорти и тениски в крещящи цветове и надписи, чиято цел беше да предпазват от изгаряне на плажа. Всички бяха дошли тук с нагласата да се приберат у дома, след като си свършат работата.

Сега всичките бяха мъртви.

Не. Не просто мъртви, а умъртвени. От вирус чудовище. Ужасяващ звяр, който изсмуква кръвта ти и сварява лицето и крайниците ти. Мъртвите бяха обезобразени.

Изтрепани.

Храната нямаше вкус. Джъстин се хранеше, без да мисли за нея.

Те дванайсетимата бяха живи. Засега. Бяха абсолютно изолирани и от Щатите, и от съседните острови, посредством свръхсложно устройство, позволяващо само излъчване, но не и приемане на звук.

Замисли се за бизнеса си с чартърни полети, за паричните си проблеми, за приятелите си и за бира. Всяка година заедно с четиримата си най-добри приятели обикаляше най-добрите игрища за голф из страната, пък и някои не толкова добри. Възможност да

изпуснат малко налягането, да пият бира на корем и да се срещат с жени, безброй жени.

Колежанско преживяване, напълно безотговорно — и страхотен купон.

Сега, вгледан в живота си от точката на вероятния му завършек, Джъстин се учуди, че не съжaliaва и за момент.

Други бяха причините за съжаление. Не особената загриженост за бизнеса му. Проваленият брак плюс десетина провалени връзки. Никакви деца, а той обичаше деца. Никой, на когото да липсва, наистина да липсва.

И неочаквано си помисли за Дана Кирстен. „Това пък откъде дойде?“

Джъстин преглътна и последната хапка. Трябваше да има сили. Утре щеше да има още смърт.

Сиатъл

На Тъкър Торн му оставаха две минути и две секунди живот.

Със силния си одеколон Саймън все едно беше маркирал собствена територия.

Тъкър забрави за миризмата и огледа внимателно склада. Ако можеше да намери нещо достатъчно яко и да го постави между себе си и бомбата, може би имаше шанс да оцелее.

„Да, но ръцете ти ще бъдат отнесени.“

Трябваше да има друг начин. Трябваше да има. Времето му изтичаше, а спасителни варианти не изникваха.

„Тук е положен Тъкър Торн — щяха да кажат на погребението му. — Кандидат-репортер, който умря като фотограф. Убит от пластмасова фигурка на Патока Доналд. Мир на *парчетата* му.“

Предпазливо живян живот, с винаги осигурен гръб, с разум, командващ емоциите — и сега щеше да умре като в комичен анимационен филм.

Трябваше да има изход. Нещо му убягваше. Нещо пропускаше. Но отникъде не виждаше надежда. Свобода, анархистът, лежеше на пода и трупът му вече започваше да излъчва съответни ухания. Купчини американски мебели, произведени в Китай, спокойно си чакаха. Нищо друго.

Любител на загадките от малък, Тъкър не можеше да пропусне иронията да бъде част от шарада.

Тогава си спомни за Патока Доналд.

На Тъкър Торн му оставаха минута и пет секунди живот.

6.

Вашингтон, окръг Колумбия

Белият дом

— Доктор Лорик, момент, моля.

— Разбира се, господин президент. — Лорик седна в стола си.

Срещата на впоследствие наречената Група за реагиране за остров Васа продължи повече от два часа и завърши с предварителен план, който Лорик не съумяваше да възприеме.

Президентът изчака да останат абсолютно сами, после заговори:

— Доктор Лорик, знаете ли защо сте тук?

— Опитвах се да си го обясня. Със сигурност това е по моята специалност, но има хора с много повече практически опит от мен.

Президентът очерта с пръст отражението си върху полираната маса.

— Може би. Какво мислите за срещата?

— Интересна. Да ви кажа честно, приятно ми беше да наблюдавам динамиката на толкова разнообразна група хора. Много волеви натури.

Президентът разтърка слепоочията си.

— Много ето. В общи линии, кръгла нула като резултат. Политическо позъорство и осигуряване на гърба.

Лорик беше стъписан от откровеността на президента.

— Не ме разбирайте погрешно — има нужда от мозъчен тръст, където да обсъждаме, приемаме и затвърждаваме позициите си. Но нещата са по-сложни, отколкото си мисли обществото или дори самият тръст.

Лорик не каза нищо. Чакаше президентът да довърши мисълта си.

— Тук не става дума просто за биологичен тероризъм, нали, докторе?

Лорик се размърда в стола си. Кракът му пулсираше от болка, но той не й обръщаше внимание — искаше да разбере дали този

вглеждащ се в подробностите президент е направил същия логически скок като него.

Президентът прокара длан по масата, сякаш в опит да изтрие отражението си от повърхността ѝ.

— Мисля, че се сблъскваме със случай на тангентен сценарий. Вие написахте материал точно по тази тема. Публикуван в списанието за теория на психологията.

Значи това било. Лорик се усмихна несъзнателно.

— Това беше преди година, малко след отвлечането ми.

Президентът вдигна поглед от неясното си отражение.

— Един от по-умните ми помощници ми обърна внимание върху него. До днес просто го бях забутал някъде в паметта си.

— Впечатлен съм.

— Недейте. Мозъкът ми е склад на ненужна информация. Част от нея може да се окаже полезна, повечето само го задръства. — Президентът се приведе напред. — Значи не вярвате, че дванайсетимата участници са мишените на атаката?

Лорик избарабани с пръсти по масата.

— Не, сър, не вярвам.

Президентът кимна и се отпусна назад.

— Значи става дума за *психологическа* терористична атака.

— Да, сър.

— Целените жертви?

— Американската общественост.

Президентът въздъхна.

— Значи разбирате защо не повдигнах въпроса пред всички.

Лорик разбираше! Теорията на тангентния сценарий не се разбираше дори от много от колегите му. Как би могло действията на малкото да засегнат многото? И не само да засегнат, но да нарушат, да дестабилизируют и дори да разрушат? Лорик знаеше отговора, президентът — очевидно също.

— И по какъв начин ще се противопоставим? — Президентът се усмихна. — Доколкото си спомням, не предлагаште решение.

Лорик за пореден път се размърда с надеждата да стимулира кръвообращението си в посока към засегнатия крак и да намали болката. Изчака тя да отшуми, после отговори:

— С наша атака.

— На острова?

— Върху обществеността. Ще отговорим на манипулацията с манипулация.

Президентът издиша шумно през носа.

— Господи... — Тялото му се беше отпуснало в стола от изтощение. След няколко секунди той бръкна в предния джоб на ризата си и измъкна някакво листче. — Още нещо — лично е, да остане между вас и мен.

— Разбира се.

Президентът подаде листчето на Лорик. На него имаше написано на ръка име.

— Каквото и да се случи, този човек не трябва да умре.

Остров Васа

Прибойт плющеше в брега като римски камшик по гърба на християнин. С малко въображение човек можеше да „чуе“ стенанието на пясъка сред какофонията на стоварващите се отгоре му вълни. Чайките бяха намалели и самотните им крясъци бяха още по-призрачни.

Дана Кирстен стоеше на брега, със затынали в мокрия пясък стъпала, вперила поглед в хоризонта — към къщи и към Джена. От дома им в Джаксънвил, Флорида, до Атлантическия океан имаше по-малко от двайсет минути път. В свободните от работа недели на майка си Джена приготвяше храна за пикник: сандвичи с фъстъчено масло и конфитюр, сандвичи от типа „всичко, което може да се пхне между две филии става за ядене“. Към тях се добавяше ябълка, шоколадови десертчета и две бутилки вода — и бяха готови за тръгване.

Въпреки състоянието си или по-скоро — точно заради него, Джена много се гордееше, че се оправя самостоятелно, и с голямо удоволствие приготвяше храната за пикника.

— Цяла седмица си се скапала от работа, мамо. Днес аз ще се погрижа за теб — казваше тя с усмивка и снежнобелите ѝ зъби лъсваха между розовите бузки.

Плажът не беше подходящо място за страдащите от физически недъзи. Краката на Джена, стегнати от метални шини, затываха в пясъка до глезените. Затываха и патериците. Всяка стъпка беше

изпитание, всяко пристъпване — успех. След тях се обръщаха, деца ги сочеха с пръст, а Джена се усмихваше, сякаш нямаше други хора, сякаш само тяхната си компания беше от значение.

И това беше истината.

Но този плаж не беше *техният*. И въпреки че остров Васа повече удовлетворяваше естетическите възприятия в сравнение със сивите води на Джаксънвил Бийч, на него му липсваше душа. Брегът му не бе победа и обич, а провал и плен.

Тя щеше да се измъкне оттук, щеше да оцелее. Трябваше. Заради Джена.

Дана обърса единствената сълза, убягнала от прегръдката на волята ѝ. После обърна гръб на океана и се отдалечи от безмилостно шибация прибор.

Сиатъл

На Тъкър Торн му оставаха трийсет и осем секунди живот.

Като се отгласкваше с крака, той бавно и мъчително се повлече по циментовия под. Бавна и лишена от представителност процедура, но същото се отнасяше и до разкъсването на хиляди късчета месо от бомба. Успя да стигне до най-близката касетка и вдигна ръце. После, с обърната на другата страна глава и стиснати зъби, заудря Патока Доналд в ръба на касетката — отново и отново, в очакване динамитът да се взриви всеки момент.

На осмия опит го възнагради звукът на трошаща се пластмаса. Той разтресе бомбата и късчета пластмаса се посипаха на пода. След едно по-силно разтърсване върху цимента изтракаха двете батерии. Цифрите на екрана на часовника в средата на корема на Патока Доналд изчезнаха четири секунди преди хронометърът да се занули.

Остров Васа

Дана гледаше как с бавното стопяване на деня в нощ небето сменя цветовете си — от синьо, през розово, червено и всички възможни техни комбинации. Едва ли можеше да се измисли по-ярък контраст от този между величието на залеза и отблъскващия остров.

Нерин, ветеринарната лекарка, я помоли да си сменят леглата, защото от страх нямало да може да заспи до прозорец, гледащ към джунглата. С падането на мрака и надигането на живота в джунглата обаче, Дана започна да съжалява за размяната.

Непрестанното жужене на насекоми не я оставяше да се отпусне — събуждаше в съзнанието ѝ образа на въртящи се остриета в далечна дъскорезница.

Нещо изви. Върколак? Умиращ звяр? Завръщане на мъртвите, за да търсят справедливост?

Тя придърпа завивката до врата си и се опита да заспи, но очите ѝ се отваряха при всеки нов необясним звук. Нощният въздух се движеше като хищник, дебнеш плячка. Палмовите клони шумоляха, храстите се люлееха заплашително.

Тя съсредоточи мислите си върху дъщеря си: лицето, очите, срамежливата усмивка. Преди бавно да се поддаде на изтощението и съня, в съзнанието ѝ се промъкна бледото видение на някого, или нещо, дебнещо отвън.

7.

Сиатъл

Централата на „Глоуб Нюз“

Високата сграда от стъкло и тухли на телевизионната компания „Глоуб“ се намираше на две пресечки от центъра на Сиатъл. На петнайсет етажа се помещаваха развлекателните програми, над тях на шест — новините.

Следвайки примера на Си Ен Ен и „Фокс“, „Глоуб“ беше създала собствен кабелен новинарски канал. „Глоуб Нюз“ беше млад и с характер. Емисиите имаха собствено лице — водени от таланти, отмъкнати от други телевизии, натъпкани с подвижни графики, драматична музика и редактирани в стил, повече подходящ на Ем Ти Ви, а не за сериозна журналистика.

Понастоящем Тъкър Торн беше на път да стане най-новият ѝ репортер.

Макар и изтощен, той бе радостно възбуден. След като специалният полицейски отряд успешно деактивира динамита, залепен за ръцете му, го закараха в болница и отстраниха остатъците от бомбата и лепилото. Намазаха с гел разранените му китки и длани и му сложиха бели ръкавици, с които заприлича на персонаж от анимационен Филм.

Не му пукаше. Дори и без видеодоказателства, че Елиот Кей Саймън е жив, той разполагаше със страхотна история, постилаща пътя му към репортерското място.

Беше работил и по-рано като репортер, но в малък рекламен канал, където трябваше сам да си снима материалите. Когато „Глоуб“ му предложи работа като фотограф, с три пъти по-висока заплата, той прие с идеята, че стъпва на пътеката към правене на национални репортажи.

Това беше преди четири години, седем месеца и две седмици.

Продължаваше да е фотограф, но не за още дълго.

След като разказа накратко историята, Тъкър очакваше да бъде интервюиран още в спешното отделение. Когато това не се случи, реши, че силите са хвърлени в преследването на Саймън. Но беше сто процента сигурен, че ще излезе на екран като единствен свидетел на чудотворното завръщане на Елиот Кей Саймън.

При влизането му в нюзрума никой не вдигна поглед. Никой не каза „здрасти“, не го потупа по гърба и не го попита как е. Единственото си признание получи от един графичен оператор, който се изхили, когато видя ръкавиците му.

Бързият преглед на материалите в следващата емисия го увери, че не е водещата новина. Всъщност той се появяваше чак в петия новинарски блок, и то само като дващесет и пет секунден текст.

Какво, по дяволите, означаваше това?

Един от най-ужасяващите убийци в историята на страната се беше върнал от мъртвите и на никого не му пукаше.

Когато Тъкър влезе в кабинета на директора на новините, той нагъваше сандвич багета и грухтеше нещо в телефонната слушалка. Само му направи знак да седне.

С широко лице, гола глава, дълга уста и мънички очички, Рубин Хърт поразително приличаше на акула. Опитваше се да замаже това впечатление с хилава брадица, губеща се по брадичката му като риба прилепало. Обективно погледнато, акулите бяха добряци в сравнение с него.

— Какво си мислиш, мамка му? — изрева той, щом затвори телефона. — Щеше да потрошиш камера за дващесет и пет хиляди долара.

— Един човек загина — каза Тъкър.

— Не ми пали фитилите и за това. Съдилища, съдебна отговорност. Ще е чудо, ако роднините му не съдят компанията и теб.

От объркване Тъкър усети, че му прималява.

— Но Елиот Кей Саймън...

— Е мъртъв. Току-що говорих с ФБР. И те ме увериха, че Саймън е най-безвъзвратно мъртъв.

— Но аз го видях...

— Не си видял Саймън, освен ако не си се спуснал до ада. Ако изобщо си видял някого.

— Какво искаш да кажеш?

— Казвам, че си заподозрян в разследване по убийство. Освен това от този момент си отстранен от работа, без заплата.

Шокът беше последван от вълна на гняв.

— За полицията не съм заподозрян.

Хърт разтърси глава. Лесно беше да си представиш някой нещастен плувец, размятащ се от челюстите му.

— Но и не са снели официално подозренията от теб. А сега се разкарай, преди да престана да бъда мил с теб и просто да те уволня.

Тъкър не помнеше как е излязъл от кабинета и се е довял до нюзрума. Преди по-малко от две минути беше знаменитост. А сега?

— Тък? Добре ли си? — Чернокожият Кларънс Бикман беше почти двуметров, с обръсната глава и юнашки мустаци и въпреки респектиращата си външност никога не излизаше от кожата си, освен ако някой не го наречеше Кларънс вместо „Тухла“ — прякор, лепнат му още от училище. Също като Тъкър той беше фотограф — и най-близкият му човек сред колегите. — Чух за бомбата.

Тъкър огледа нюзрума; чудеше се дали някога пак ще има тази възможност.

— Не мога да повярвам, Тухла. Акулата тъкмо ме отстрани от работа.

— Я повтори?

Тъкър преразказа разговора си с директора на новините. В края на разказа му Тухлата вече се пенеше от яд:

— Безгръбначна гад! Ако това може да те успокои, ще му резнат главата заради тая криза на остров Васа.

Тъкър погледна стенните екрани. Всеки показваше програмата на различен канал, но всички сцени бяха от тропически остров.

— Какво е това? И защо го показват навсякъде?

— Ама ти май падаш от Луната.

Беше ред на Тъкър да послуша невярващо. Като всеки обикновен зрител, и той беше подложен на манията за „24/7“ — най-скъпото телевизионно шоу в реално време правено някога, гордостта на „Глоуб

Телевижън Нетуърк“ — компанията собственик и на новините, за които работеше Тъкър. Но наистина си нямаше представа от последните събития.

— Компанията спря предаването, но не може да спре сигнала. А и Интернет е широко отворена врата. Истински кошмар. Като директор на новините, Хърт е в лайната до гушата.

Тъкър внезапно загра. Как да отразиш най-голямата история на столетието, когато това би било удар в лицето на хората, даващи ти заплата? Особено ако си подмазвач като Хърт?

— Мръсникът му с мръсник направи логистична грешка. Опитва се да омаловажи историята. Голяма, голяма грешка. Влезе в ролята на щрауса, който си крие главата в пясъка.

— Тъпак.

— Да, а сега се пъне да компенсира. — Тухлата поклати глава. — Каналът си е наш. Имаме най-големия достъп, а дишаме праха на останалите.

Сиатъл

Апартаментът на Тъкър Торн

Тъкър Торн влезе в апартамента си, затвори вратата и я заключи. В лявата си ръка беше гушнал кесия с покупки, от която стърчеше пресен чеснов хляб и го подмамваше с аромата си.

Малкият апартамент беше запълнен предимно с кашони — някъде натрупани по три един върху друг и разпръснати из дневната, кухнята и едната спалня. Подредени оставаха само другата спалня, използвана и като работно помещение, и единствената баня.

Кашоните се набиваха на погледа му, дразнеха го непрекъснато. Някой ден щеше да ги изпразни. Но не сега. Не чак толкова скоро.

„Вече осем месеца е така“ — напомни съвестта му.

Скоро. Скоро щеше да се оправи с това. Но не веднага.

Предишната му квартира беше по-голяма и хубава, с гледка към прохладния Пюджет Саунд. Но след година на безсънни нощи и запомнящи се кошмари, той се предаде. Мястото беше обитавано от духове. От спомена за нея.

Остави пакета върху плота в кухнята, служещ му и за маса, и си отчупи парче хляб. Затвори очи, наслаждавайки се на вкуса.

Ароматът на пресен хляб внесе нотка топлина в мрачния апартамент.

Гуен.

Името проряза паметта му като светкавица. Матова кожа, мило лице, огромни очи, изпълнени с очакване. Ръцете и челюстта му се стегнаха. Не. Не сега. Тъкмо се учеше да стъпва на краката си. Можеше да изкара почти цял ден, без да помисли за нея. Трябваше да си възвърне самообладанието. Така просто не можеше да се живее.

Съсредоточи се върху кариерата си. „Ще ставаш репортер. Телевизионен журналист. Можеш да го направиш. Ще го направиш. Тя би искала да го постигнеш.“

Гуен.

Пак споменът и болката.

Тъкър се загледа в мазилката на тавана. Паяк беше оплел мрежата си между кръглия лампион и тавана и нишките ѝ потрепваха от движението на въздуха. Молец, отдавнашна жертва на паяка, висеше сред копринено тънките нишки. Мъртъв. Заседнал между рая и ада. Точно като Тъкър.

Докато спагетите от консерва се затоплят, апетитът му беше изчезнал. Чесновият хляб не излъчваше вече никаква притегателна сила. Той все пак се насили да яде — натъпка храната в стомаха си, а спомените по-надълбоко в паметта си с бира. След като свърши с яденето, сложи чиниите в мивката и се просна на дивана с втора бира, която се стопли в ръката му. На масичката за кафе лежеше „Сиатъл Таймс“ с недопопълнена кръстословица. До нея имаше и други.

Гуен.

Понякога, затваряйки очи късно през нощта, можеше да я почувства, да усети миризмата ѝ, тежестта ѝ до него върху леглото. Тогава душата му болеше като открита рана. Досега вече щяха да са се оженили. Вместо първата годишнина от сватбата им сега Тъкър беше оставен сам да си спомня годишнината от смъртта ѝ.

Върна се в кухнята и взе пакет чипс. Ризата му почти се пукаше по шевовете — напомняше му за натрупаните през последните две години килограми. В къщата нямаше и да се чува за чипс, ако тя беше в нея. Той затвори пакета и го прибра в долапа.

„Най-добрият начин да кажеш не на некачествената храна е да не я виждат очите ти“ — би казала тя.

Спомените бяха топли и успокояващи. Тя никога не се беше съмнявала в него, никога не престана да вярва в него.

„Ти беше страхотен репортер и пак ще бъдеш — скоро.“

Беше се надявал, че има право, но след днешния ден не беше толкова сигурен. Саймън беше най-добрият — и вероятно последният му шанс.

Прекалено уморен, за да заспи, той отиде пред компютъра в спалнята. За по-малко от минута намери форум, посветен на „24/7“, а за по-малко от десет зареди нелегално копие на програма, позволяваща достъп до камерите на острова.

Загледа се с отвращение, като превключваше от кадър на кадър. Имаше само пясък, прибой и говорещи хора.

„Скуууууууука!“

Две жени изскочиха от боядисана в бежово сграда, като непрекъснато се удряха по ръцете и краката и издаваха неистови писъци. Тъкър увеличи звука и тутакси в ушите го удари поток ругатни.

„Какво става бе, майка му стара?“

Един от мъжете се просна на пясъка и се завъргалья, сякаш тялото му гореше. Невероятна блондинка с коса до раменете и лице на модел започна да разкъсва дрехите си.

Камерата приближи кадъра.

„По дяволите! Започва да става интересно.“

Остров Васа

Джъстин Рурк се събуди ненадейно, задъхан като маратонец. Утрото беше още далеч — не повече от яркочервена ивица на черния хоризонт. Въпреки хладния и влажен въздух тялото му беше покрито с пот.

Отново кошмарът. Никога не оставяше у него повече от усещането за ужас, нищо конкретно. Затвори очи в опит да успокои дишането си и да спре бясното биене на сърцето.

„Състояние на стрес, проявило се със забавяне и причинено от излагането на сурови условия по време на войната в Залива“ — беше диагнозата на назначения му психоаналитик.

Пълни глупости!

Джъстин беше видял много ужасяващи неща през операция „Пустинна буря“, взел беше участие в много от тях, но там нямаше какво да бъде причина за чувството на непоносим срам, оставено му от неговия невидим кошмар.

Той се облече, взе консерва праскови и излезе да изследва тайните на острова.

След войната в Залива Джъстин отвори собствена фирма за чартърни полети в Хонолулу. Страхотно време, лека работа, плюс бонус — привлекателни летовнички, търсещи островна романтика. Богати клиенти, нисък стрес, много купон. Но кошмарът не изчезна.

Проблем с финансите също имаше, т.е. с тяхната недостатъчност. Поддържането на самолета погълна както собствените му средства, така и приходите, защото пилотските му качества се допълваха от липсата на бизнесменски. Но Джъстин не държеше прекалено на парите. Пари винаги се намираха отнякъде.

В случая този източник се явяваше шоуто. Парите щяха да му дадат свобода на земята и във въздуха. Съкровеното му желание беше един „Локхийд Р-38 Лайтнинг“, модел от Втората световна война, истинско небесно чудо.

Умът му се отнесе в мечти, докато обикаляше острова. Три часа по-късно, ожаднял и уморен, се отправи обратно към спалното помещение.

Сградата вече се виждаше, когато чу писъците. Веднага след тях се появиха тичащи хора — някои се спъваха и падаха, други разкъсваха дрехите си.

Дана подскочи. Рибарят изрева от болка и изскочи през вратата, следван от Бъртън и Рене.

Опряла гръб в стената и тресяща се от страх, на пода седеше ветеринарката Нерин Келеман. Дана никога не беше виждала такъв страх, дори и когато хората от телевизионния екип умираха в ужасни болки. Това беше различно. Първичен страх. Страхът на дете, само че проявяващ се у възрастен.

Бяха само петима в стаята, когато прокълнтя гласът на Контрола.

— *Нерин Келеман, твоето лично предизвикателство е да се сдобиеш с пет спасителни камъка, като влезеш в схватка с тъмните*

неща, които обитават пространството под леглото ти. Разполагаши с петнайсет минути. Времето ти започва да тече сега.

— Най-големият ти страх е от нещо под леглото ти? — Рене се изсмя.

Нерин не ѝ обърна внимание, а отиде до койката си, сгъна се и погледна под нея.

— Не виждам нищо. — Цялата ѝ ръка се пхна отдолу, в търсене на животоспасяващите камъни. Извади я празна. — Нищо.

— Той каза „леглото ти“ — сети се Дана. — Ние си ги разменихме. Може би има предвид това.

— Правилно. — Нерин повтори същата процедура под леглото, на което бе спала Дана. — Пак нищо. — Започна да изважда ръката си и изведнъж спря.

— Какво има? — попита Дана.

— Аз... не съм сигурна. — Гласът ѝ изведнъж зазвуча пискливо. — Прилича ми на... — Тя изпищя, рязко издърпа ръката си, притисна я към гърдите си и отстъпи назад.

— Нерин?

Почти двайсетсантиметров скорпион изпълзя бързо и зае бойна стойка с вдигнато жило.

— Паяк! — Гласът на Нерин беше изтънял от уплаха.

— Не е паяк, по-лошо е — каза Бъртън и закрачи по пътеката между леглата с широки бързи крачки. Погледна Дана и се усмихна. Нещо тъмно проблесна зад кафявите му очи. — Мъртъв скорпион — добави той и размаза членестоногото с грамадния си ботуш. После погледна Нерин, която се бе покатирила на леглото срещу това на Дана. — Ще провериш ли още веднъж за камъните? — И добави, без да дочака отговор: — Така си и мислех.

Бъртън първо надникна, за да се увери, че не го дебнат приятелчета на размазаната гадина, после ръката му изчезна под леглото. Всички го гледаха с очакване.

— Усещам нещо — каза Бъртън. — Докосвам го с върха на пръстите си. Не мога да го хвана добре.

Измъкна ръката си, погледна Дана и ѝ намигна. После се пхна целият под леглото. Напрегнатото очакване придоби плътността на лондонска мъгла. Като първо предизвикателство, това беше показателно за характера на изпитанията, които можеха да очакват.

Играта ставаше на живот и смърт и не се знаеше доколко спасителните камъни ще са от полза, но си струваше да се опита добиването им.

Приглушеният глас на Бъртън долетя изпод леглото:

— Намерих нещо. Кутия. Не мога да я помръдна.

Всички затаиха дъх. Нерин изскимтя.

— Чакайте, отворих я! Това е... това е... Боже мили! Божичко, измъкнете ме оттук, измъкнете ме веднага! — развика се Бъртън. Краката му заритаха по пода, дюшекът бясно заподскача от ударите на главата му в него.

Фостър, рибарят, стисна глезените му и задърпа.

Виковете на заварчика ставаха по-ясно доловими, колкото повече се измъкваше изпод леглото. Главата, вратът, ръцете и гърбът му бяха покрити от скорпиони.

Бъртън се изправи. Скорпиони плъзнаха по лицето му. Той ги махна оттам, докато Фостър чистеше гърба му от гадините. После и Фостър се разкрещя, когато осмоногите полазиха ръцете му.

През това време изпод леглото извираха вълни от гънеща се кафява маса. Разярени, с потракващи щипци, с навирени опашки и готови за атака жила.

Извираха в непрекъсната маса.

Десетките станаха стотици и покриха пода. Плъзнаха по пътеката между леглата със скорост, която изглеждаше невероятна за огромния им брой, затичаха и след Рене и Бренда, които побягнаха към вратата.

Започнаха да се катерят по леглото на Нерин. Тя беше пребледняла като платно — очите ѝ бяха изхвъркнали от ужас. Притискаше гръб в стената с такава сила, сякаш се надяваше да я пробие и да се изтърколи в безопасност навън. Дана си помисли, че ако скорпионите стигнат до Нерин и само се докоснат до нея, тя ще умре от разрив на сърцето.

Дана бе само по шорти, тениска и блуза с къси ръкави. Обувките ѝ бяха нейде под пълзящата маса.

Скорпиони.

Обикновено единично ужилване не беше фатално. Но орди като тази бяха в състояние да повалят и най-големия здравеняк.

— Нерин, Нерин, махни се оттам! — До леглото на Нерин беше един от осемте големи кашона с припаси, пръснати из спалното. —

Кашонът, Нерин — качи се върху кашона!

Младата жена не се помръдна. Очите ѝ бяха изпълнени с паника.

Дана хвърли одеялото си между леглата и скочи отгоре. Отдолу се разнесе хрущене от размазаните гадина. Други техни събратя веднага плъзнаха по одеялото и оттам — по голите ѝ крака.

Болката беше ужасна. Остро убождане, което бързо се умножи по десет. Все едно дузина сеячи се опитваха да засеят плътта ѝ.

Дана скочи на леглото до Нерин, сграбчи нейното одеяло и го хвърли до своето на пода, като по този начин за кратко отстрани най-непосредствената опасност. За части от секундата почувства изкушение да смачка колкото успее от гадините, но ужасеният израз на Нерин ѝ напомни, че не разполагат с никакво време.

— Нерин, трябва да бягаме.

Никаква реакция. Младата жена изглеждаше притеснително близо до припадък.

Дана я блъсна към големия кашон и ѝ помогна да се изкатери. Тя го направи някак си, макар движенията ѝ да бяха съвсем тромави. Дана я последва.

Скорпионите бързо покриха леглото. Нерин простена. Бяха в безопасност. Но съвсем за кратко.

Отвън долетяха още писъци. После към тях се примеси заповеднически нов глас — на Джъстин. Той трябваше да знае как да се оправи в ситуацията.

— О, не! — изпелтечи Нерин.

Скорпионите се катереха по кашона.

С едно плавно движение Джъстин Рурк изтръгна пожарогасителя, смъкна предпазителя му и насочи мощната струя бяла пяна в коридора, с което спря скорпионската атака.

Рене Белакур, останала само по бельо, закрещя от болка. Ръцете и краката ѝ бяха покрити с червени петна.

— Влизайте във водата! — изкомандва той. — Всички.

Групата се устреми към прибоа, а Джъстин тръгна към спалното. Бялата пяна си вършеше работата — разсичаше на две отровното гъмжило.

„Какво става, по дяволите?“

— Има ли някой? — раздаде се вик. — В капан сме.

Дана.

Той изстреля нова порция пяна към скорпионите, отваряйки пътека в стаята.

— Дана?

— Тук сме. — Двете с Нерин се бяха качили върху един от кашоните. Ветеринарката се беше подпряла на стената и устата ѝ беше зейнала, а тялото ѝ се тресеше неконтролируемо. — Тя има някакъв пристъп. Сигурно е алергична. Някое от следващите ужилвания може да я убие.

Джъстин ускори крачка.

— Стойте там, идвам.

— И скорпионите също — извика Дана. Беше свалила блузата си и отблъскваше с нея настъпващите нагоре по кашона гадина. — Побързай!

На по-малко от два метра от кутията пожарогасителят изхрани последните остатъци от пяната и пресъхна.

— По дяволите! — Той можеше да издържи да стигне до двете жени и да изнесе Нерин, но не беше по силите му да ги носи едновременно.

Сякаш разчала мислите му, Дана извика:

— Не се притеснявай за мен! Само разкарай Нерин оттук.

Джъстин се втурна напред и усети първото убождане. „Мамка му, бързи са, а и са раздразнени.“

Нямаше време да се чисти от скорпионите. Дана блъсна Нерин към него, той я вдигна на рамо, обърна се и затича.

Докторът се грижеше за потърсилите спасение във вълните. Един от мъжете изглеждаше особено зле — заварчикът. Джъстин не успя да си спомни името му.

Сложи Нерин на пясъка и изкрещя на доктора да дойде. Очите на Нерин се завъртяха в орбитите, бялото изглеждаше нереално голямо.

По краката му продължаваха да лазят скорпиони. Той отмахна колкото успя и пак извика на доктора:

— Трябва да се връщам.

— Недей, прекалено много си нажилен — опита се да го спре докторът, но Джъстин вече тичаше към сградата. Мозъкът му отчаяно се опитваше да намери изход.

Ударите с блузата не помагаха. Напиращите скорпиони бяха твърде много.

Нещо прободе крака ѝ отзад. Атаката ставаше неудържима.

— Дана!

— Не се приближавай — предупреди го тя. — Прекалено много са.

— Дръж се още мъничко, ще те измъкна.

— Прекалено късно. — Дана се приготви да скочи и да се опита да изтича към вратата. — Също като в гимназията — промърмори си тя и приклепна.

Хрррррсс.

Звукът беше едва доловим, но достатъчно необичаен, за да привлече вниманието ѝ. Звук от нещо механично, което се отваря.

— Дана, стената, стената! — извика Джъстин.

Двайсетина сантиметра от дъската до леглото ѝ се бяха отпорили. Оттам в стаята нахлуха свежи скорпионски подкрепления.

„Твърде много, твърде много!“ Нямаше да успее.

Дана вдигна поглед към тавана в търсене на възможен изход. Конструкцията на спалното беше яка, гредите на тавана бяха открити. Без да се замисля, Дана скочи и се улови за най-близката.

Залюля се като живо махало над морето от щипци и жила, после се запремества по гредата. „Вратата... много е далече...“ Болката в мускулите стана нетърпима. Струваше ѝ се, че всеки момент костите на ръцете ѝ ще се измъкнат от ставите.

„Не спирай, не спирай!“

Едната ѝ ръка се изплъзна от гредата.

Дана падна.

Разстоянието беше метър-два, но на нея ѝ се стори, че пада цяла вечност. Стегна се, предчувствайки удара в пода и последващата вълна от скорпиони. Вместо това почувства силните ръце на Джъстин. Погледна първо лицето му, а после пода. Дюшеците на най-близките до вратата легла бяха създали мост над отровните нашественици.

8.

Сиатъл

Тъкър се събуди внезапно. Десният му крак изрита масичката за кафе и части от почти сглобен пъзел се разхвърчаха като конфети. Не помнеше кога е заспал и за миг му се стори, че отново е в склада. Носът му се изпълни с острата миризма на лепило, а в ръцете си усети тежестта на бомбата.

Пое си тежко въздух и се огледа, за да се увери къде се намира. Нямаше мании с налудничав поглед. Наведе се, стисна лице в ръцете си и простена. Някъде из блока се затръшна врата. Изплака дете. До слуха му достигна и смях. Животът във всичките си звукови форми преминаваше леко през стените с дебелина на хартия.

Тъкър вдигна глава и погледна пъзела. Само едно ъгълче се беше запазило цяло. Върхът на сфинкс на фона на синьо небе.

— По дяволите. — Той прокара ръка през лицето си и се опита да прогони съня. Върху зениците му сякаш бяха отпечатани образи на Елиот Кей Саймън. Източникът му на информация беше мъртъв; Саймън беше жив; никой от новинарския отдел не го беше грижа. И всичко това заради „24/7“.

— И в божите работи се набъркваме, само и само шоуто да стане — промърмори той.

За да не идва злото само, преди два часа му беше позвънил секретарят на профсъюза, със заплаха за изключване заради нарушаване на професионалната етика.

— Ти си фотограф. Фотограф. Нямах право да работиш като репортер. Ясно ли ти е?

— Имах страхотна история — беше немошната защита на Тъкър.

— Не ме е грижа дали си се канил да отразяваш Второто пришествие. Само още веднъж наруши правилата на съюза и ще бъдеш изритан. А няма нужда да ти напомням, че това ще означава да останеш без работа. Ясно?

— Да, да, да!

Тъкър стана от канапето и влезе със залитане в кухнята да намери нещо за ядене. Шкафовете бяха натъпкани с консерви, в камерата имаше замразена готова храна. Не му се занимаваше с отваряне и размразяване. Награби пакета чипс и захрупа шумно.

Шансовете за служебно издигане се бяха изпарили. Дори запазването на настоящата му работа оставаше под въпрос. Едва ли щяха да го обвинят в убийство, но дори и самото подозрение едва ли щеше да обогати професионалното му резюме. Може би в края на краищата трябваше да остави бомбата да гръмне?

Какво значение имаше всичко това без Гуен?

Пое си дълбоко въздух и изведнъж го връхлетя някакво предчувствие.

Огледа стаята в опит да определи източника му. Кухненският прозорец беше отворен. Слънчевите лъчи, пробиващи през сиятълската мъгла, хвърляха шарени сенки върху стената на дневната. Върху страничната облегалка на люлеещия се стол беше разтворена книга със заглавие „Логически главоблъсканици на МЕНСА“. Телевизионен справочник от предишната седмица се въргаляше на пода, отворен на раздела с филми. На масата, до празна кутия от овесени ядки, се мъдреше керамичната лампа, чийто лампион от възрастта беше сменил оригиналния си бял цвят с кафяв. Единствената промяна в обстановката бяха разпръснатите по килима парчета от пъзела.

Неспокойното усещане не изчезваше. Той затвори очи и се опита да го определи: все едно че *в стаята имаше някой*.

Отвори очи. Сърцето му сякаш замря между два удара.

Отново огледа стаята. Отново не намери промяна в нея. Явно нервите му реагираха на събитията от последните два дни.

„Изглупяваш. Няма никой в тази стая.“

Не в *тази* стая. Ами в останалите? Даде си сметка, че няма да се успокои, докато не се убеди, че страхът му е напразен, и реши да обиколи апартамента. Отне му няколко секунди да накара краката си да се размърдат и всяка стъпка му костваше усилие на волята.

Първо банята. Кафеникави черти между плочките, нищо друго. До банята — неговата спалня. Вратата ѝ беше отворена. Тъкър подаде глава през рамката на вратата. Чаршафите бяха свалени от леглото, чекмеджетата на гардероба — отворени, а съдържанието им —

безпорядъчно разхвърляно. На пода лежаха дрехи, в зейналия шкаф висяха празни закачалки.

Тъкър въздъхна. Всичко си беше както го беше оставил.

Звънът на телефона го накара да подскочи. Второ извъняване. Той се поколеба, пое си дъх и вдигна слушалката, без да каже нищо.

— Ало. Ало, Тъкър? — Мекият глас с лек акцент бе на последния човек, от когото би могъл да очаква обаждане. В ума му изникнаха дузина предположения за причината за позвъняването, но нито едно не изглеждаше убедително.

— Слушам. Какво искаш?

От другата страна се чу въздишка.

— Искам да ти помогна.

— Да ми помогнеш? — Тъкър замръзна. — Цитирам какво каза при последния ни разговор: „Надявам се смъртта ти да е болезнена и отвратителна и се надявам да те сполети скоро“. — Тъкър се загледа в отражението си върху полираното дърво на масичката за кафе. Образът беше размазан и разкривен и много добре съответстваше на вътрешното му състояние. — Каза, че аз съм убиецът на дъщеря ти, моята годеница.

Възцари се тишина: и двамата се пренесоха в спомените си.

— Да не си променил отношението си? — попита Тъкър.

— Не — призна събеседникът му. — Не съм. Но въпреки това ще ти помогна. От уважение към дъщеря ми. Защото вярвам, че тя истински те обичаше.

Тъкър несъзнателно потърка дланта на лявата си ръка в крачола на панталона, сякаш се опитваше да изчисти някакво петно от нея.

— Как? Как можеш да ми помогнеш?

Поредна пауза, този път по-продължителна. Чу се прашене, после доктор Шърман Лорик каза:

— Като ти разкажа истината за „24/7“.

Остров Васа

Дана се разхождаше по линията на прибоя. Краката ѝ, нашарени с червени петънца, бяха покрити с мръсна пяна. Кожата я сърбеше нетърпимо, но докторът категорично ѝ беше забранил да се чеше. Най-зле си беше изпатил Бъртън Ръдиард — цялото му лице беше подуто и

загубило естествения си цвят. Но поне благодарение на намесата на доктора щеше да оживее. Всички щяха да преживеят скорпионската атака, поне до момента на зрителското гласуване.

Морето се протягаше към нея. Пенещата се вода гъделичкаше пръстите ѝ. Носещият се над сушата бриз идеално балансираше жегата. Островен рай. Но само илюзорен, както вече ясно се беше разбрало. Островът се обитаваше от невидимо чудовище, което се беше настанило под кожата ѝ, плуваше в кръвта ѝ.

Атаката на скорпионите беше донесла не само болка, но и информация. „Играта се играе“, както беше резюмирал Джъстин в едно изречение, докато докторът се грижеше за раните им.

Играта се играе.

„Какво ли точно значи това?“ — мислеше си Дана.

„За да спечелиш съкровено то си желание, трябва да се опълчиш срещу най-големия си страх“ — това беше мотото на шоуто. Участниците трябваше да се стараят не само да не получат отрицателния вот на зрителите, а и да оцелеят през многобройните физически и психологически предизвикателства, измислени специално за всеки от тях.

Продуцентите знаеха за дивия ужас на Нерин Келеман от паяци. Тя се беше подготвила за предизвикателство, фокусирано около този ѝ страх. Но реалността беше надминала очакванията на всички. Отделно от това, че скорпиони не би трябвало да се използват в игра при никакви обстоятелства.

Играта наистина се играеше и факторът „опасност“ беше вдигнат до смъртоносно ниво. Продуцентите непрекъснато се перчеха, че островът бил плътно миниран с контролирани по компютърен път препятствия. За нищо не можеше да се допусне със сигурност, че е това, на което прилича. Всичко беше автоматизирано и командвано от възможно най-съвършените компютърни програми от последно поколение.

Играта се играе.

Означаваше ли това, че спасителните камъни действително играят някаква роля? Можеше ли тя да спаси живота си, ако премине теста и използва камъните?

Тик-так, тик-так.

Старият „Таймекс“ на Дана бе с дигитален циферблат и батерия и не цъкаше. Тиктакането идваше от неприятните спомени, складирани дълбоко в съзнанието ѝ, възможно по-далеч от ежедневните мисли. Поне през повечето време.

Тик-так, тик-так.

Като петгодишна, веднъж беше отишла заедно с родителите си да види баба си. Стара майка, както я наричаха, беше болна. Рак, каза някой. Дана не знаеше значението на думата и въпреки това не ѝ хареса как звучеше.

Дана много обичаше гостуванията при Стара майка и ги свързваше с празници, братовчеди и домашно приготвени сладки — цели купища: с джинджифил, овесени, шоколадови, корнфлейкс във формата на коледни гевречета и покрити с есенция от бяла ружа.

Последното гостуване обаче не приличаше на другите. Къщата беше пълна с братовчеди, лели, чичовци и храна — тава с това и тава с онова, ябълков пай, тиквен пай, два вида шоколадова торта, но не и сладки.

В къщата на Стара майка сладките изведнъж бяха изчезнали и това не беше на добре.

Всъщност нищо не беше както трябва. Първо, майката на Дана беше казала, че Стара майка е болна. По-късно пък ѝ каза, че Стара майка ще отиде да види Исус.

Ако е болна, как така отиваше на пътешествие?

И ако заминаваше на пътешествие, защо никой не се радваше?

Дана не беше съвсем сигурна кой е Исус, но предполагаше, че е много важна личност, от рода на Дядо Коледа и Елвис. Тогава защо Стара майка не се радваше?

Десетгодишният ѝ братовчед ѝ даде отговора: „Стара майка умира“.

— Ъ-ъ! — възрази Дана. — Тя отива при Исус Пресли.

— Ти си глупаво бебе. Стара майка всеки момент ще умре. Знаеш какво е да си умрял, нали?

Дана поклати отрицателно глава.

Братовчед ѝ опули очи, отчаян от невежеството ѝ. Върху първото стъпало на стълбището пълзеше паяк. Той го смачка, вдигна го за едно от крачетата и го разклати пред лицето ѝ: „Това е да си умрял, глупачке. Така ще стане и със Стара майка, когато ѝ дойде времето“.

Преживяването се запечати завинаги в паметта на Дана. Дори и сега мисълта за полюшващия се между пръстите на братовчед ѝ мъртъв паяк караше кожата ѝ да настръхва.

В спалнята на къщата на баба ѝ старинен часовник надутото отброяваше секундите, а часовете известяваше със звън, който би заглушил и тръбата на Гавраил. Децата го наричаха Големият часовник. Остатъкът от този ден и по-голямата част от нощта Дана прекара в съзерцание на часовника — очакваше го всеки момент да се пробуди и да смачка Стара майка като паяк.

Тик-так, тик-так.

Струваше ѝ се, че с преминаването на деня в нощ звуците, издавани от часовника, стават все по-гърмки.

Тик-так, Тик-так!

Всяка секунда звучеше по-гърмко от предишната. Дана се унесе в сън пред арогантния, коварен часовник. Събуди я скръбен плач. Стара майка беше мъртва. Като размазан паяк.

Тик-так, тик-так.

Тринайсет години споменът за този часовник не се беше събуждал — до деня, в който докторите ѝ казаха, че дъщеря ѝ завинаги ще остане тийнейджърка. Тогава часовникът, пренесъл се в главата ѝ, започна отново да отброява секундите. Сега, на острова, звукът от отброяването ставаше все по-силен с всяка секунда. Дана Кирстен пое дълбоко топлия и влажен тропически въздух и го задържа за момент, сякаш искаше с него да пречисти душата си.

Тик-так, тик-так.

Часовникът не спираше прецизната си работа — отбелязваше изтичащото време преди Дана Кирстен и всички останали на острова да бъдат смачкани като паяци.

Малкото стационарно помещение се намираше на доста голямо разстояние от спалното. Джъстин Рурк направи гримаса, когато доктор Ефрем Дютетър намаза с балсам една от многобройните му рани от ухапвания.

— Много ли боли? — попита докторът.

— Щипе, а и съм замаян, но ще оцелея. Повече ме притеснява как ще успея да пазя равновесие. Нищо чудно просто да се изпързялям от острова с всичкото това мазило по себе си.

Доктор Дютетър изсумтя.

— Имаш страхотно здрав организъм.

— Брат ми повтаряше, че съм прекалено глупав, за да се разболея — сподели Джъстин.

— Повтаряше?

— Беше полицай. Убиха го по време на работа.

— Съжалявам. — Докторът се огледа. Бяха сами в помещението.

— Искам да си починеш няколко дни. Не може да се предвиди как скорпионската отрова ще реагира на вируса, който е вече в кръвта ти.

Нещо, за което Джъстин не беше помислил.

— Взето под внимание — каза той.

Спалното бе единствения лукс на острова. Койките осигуряваха достатъчно удобство за спане, а консервираната храна гарантираше, че участниците няма да останат гладни. Идеята беше да се съсредоточат върху решаването на загадките и развличането на зрителите.

Понастоящем спалното беше владение на скорпионите.

Джъстин замислено прехапа долната си устна. Скорпиони? Нерин? Стената на спалното? Как се връзваше всичко това? Всяко лично предизвикателство си имаше разгадка. Намирането ѝ в случая означаваше не само да си върнат мястото за спане и припасите, но и спечелването на пет спасителни камъка.

Задачата трябваше да се погледне от различни ъгли. Всичко беше относително. Намирането на вярната перспектива даваше отговора. Един от елементарните и повтаряни непрекъснато уроци на историята, която беше негова страст. В много от случаите победителите печелеха заради верния си поглед към дадено предизвикателство.

И така, как трябваше да се погледне на една скорпионска атака?

Джъстин смени отправната точка, като започна с отговора.

Очевидно беше нужен пестицид. Към него трябваше да има някаква система за разпръскване, най-вероятно контейнер под налягане. Значи в отговора се включваше място, достатъчно голямо да побере контейнера. Кое то можеше да е почти навсякъде.

Добре, друг ъгъл.

Откъде бяха дошли скорпионите?

Малки изходи — един под леглото и един до него. Но как бяха стигнали дотам? Очевидно са били поставени преди началото на шоуто. Което обясняваше агресивността им.

Може би в това също се криеше отговорът?

Дана Кирстен стигна до един голям пън на брега, седна на него и започна да рисува с пръчка кръгове по пясъка — представяше си, че усеща как вирусът се движи в кръвта ѝ.

Не забеляза рибаря, преди да седне до нея. В дясната си ръка той държеше цигара така, сякаш беше скъпоценност. Всеки от тях имаше право да донесе със себе си едра лична вещ. Дана носеше снимка на Джена; Бренда, месарката, носеше нож със страховит вид; Фостър беше избрал картон цигари.

— Махаме се от този остров. Тръгваш ли с нас? — Той дръпна продължително от цигарата и връхчето ѝ почервения.

— Какво искаш да кажеш — махаме се?

Фостър задържа дима в дробовете си, давайки достатъчно време на карциногена да свърши работата си, после бавно го издиша през ъгъла на устата си.

— На кея има лодка. Даже две. Също и два джета. Предполагам, че с тях хората от телевизионния екип са възнамерявали да отпрашат за тузарските си жилища на някой от съседните острови. Проверих най-голямата лодка. Дизелов двигател, предостатъчно гориво. Нищо по-лесно да ви измъкна оттук.

— Но нали докторът каза, че не бива да напускаме острова.

Той я погледна безмълвно за момент. В кафявите му очи липсваше какъвто и да било израз, като че ли постоянното излагане на слънце беше изтрило роговиците.

— Ще ти кажа една тайна.

Чайка изкряска, после се спусна към водата.

Рибарят се усмихна.

— Аз съм човекът, който ще спечели това нещо.

— Ще го спечелиш? — Дана се намръщи. — Какво искаш да кажеш: ще го спечелиш? Ще оцелееш до края?

Рибарят се разсмя. Звукът съвсем приличаше на кашлица.

— Не стопляш ли? Няма вирус. Няма Контрол. Всичко е част от играта.

Дана размисли над думите му. Възможно ли беше да е прав? Господи, как ѝ се искаше да е прав.

— Ами всички, които умряха пред очите ни? И телата им, които Джъстин и другите преместиха?

Мъжът дръпна отново от цигарата и бавно издиша дима. Усмивката му едва се забелязваше в прошарената му кестенява брада.

— Те казаха, че са ги преместили. А що се отнася до умирането — никога ли не си чувала за специални ефекти?

Чайката се издигна над водата — без риба в човката.

Фостър хвърли поглед през рамо, сякаш се намираха в центъра на Манхатън, а не на самотен карибски плаж.

— Не би трябвало да ти казвам това. Не би трябвало да го казвам на никой. — Той млъкна и очите му жадно минаха по тялото ѝ.

Дана прибра крака и ги обви с ръцете си, превръщайки се в живо кълбо. Това изобщо не смути събеседника ѝ.

— Да ти кажа, харесвам те. Много. Ти и още двама-трима сте окей. Реших да ви взема във финалната четворка.

— Финална четворка? — За момент Дана се зачуди дали вирусът не поразява и мозъка.

Смехът му се превърна в накъсана кашлица.

— Всичко е подправено — грим, специални ефекти. И толкоз. Тия, които казват, че са прибрали телата, са също част от играта. За бога, това е телевизионно шоу. Никой не би допуснал хора да мрат по телевизията. — Фостър смукна от цигарата. — Помисли си.

Надолу по плажа някой започна да крещи.

Четирима бяха застанали до линията на водата и сочеха навътре.

— Какво става? — попита Дана, после забеляза какво сочат. — Това кораб ли е?

— Множествено число — кораби — отговори ѝ жена с боядисана в червено коса и огърлица с всички знаци на зодиака.

— За нас ли идват? — попита Бренда Сегар.

— Не. Седят си там.

— И какво чакат? — попита счетоводителят.

Дана се почувства по-добре, когато забеляза, че той вече не циври. „Може би вече си е изплакал сълзите?“

— Те не са тук, за да ни измъкнат. А за да ни попречат да се измъкнем — каза жената със зодиакалната огърлица.

— Да ни пречат? Какво означава това? — Плачливата нотка в гласа на счетоводителя се върна.

— Означава, че не искат да напускаме острова — отговори Дана. — Думите направо ѝ причиняваха болка. — Докторът беше прав — не могат да рискуват да изложат други на действието на вируса.

Счетоводителят започна да плаче.

„Да пуснем щорите, че се очаква тайфун“ — помисли си Дана, после се укори за безсърдечието си. И все пак гледката на цивреция мъж беше отблъскваща. Всички бяха уплашени, всички искаха да се приберат у дома. Но, за разлика от господин Разбирач-от-пари, се държаха.

Червенокосата жена се обърна към нея и се представи:

— Казвам се Феодора, Феодора Кувие.

— Тя е психарка — добави Бренда.

— Радвам се да се запознаем. Аз съм Дана Кирстен. Психарка значи?

— Да, и то много добра — отговори вместо нея Бренда. — Позна, че съм месарка, че току-що съм скъсала с гаджето ми, и за другия тип, който харесвам и който ме харесва, но никой не смее да направи първия ход и...

Каканиженето на Бренда напомняше на Дана на хлапе, блъскащо по клавишите на пиано играчка. От своя страна, Феодора просто сви рамене в жест „Какво да правиш?“. Очевидно не се възприемаше и наполовина толкова сериозно, колкото я възприемаше Бренда.

На Дана това ѝ хареса.

— И какво мислиш, че ще се случи, Феодора? Някои твърдят, че хората няма да гласуват. Какво става тогава?

Екстрасенската премяташе в устата си дъвка. „Нейната лична вещ?“

— Мисля, че грешат. Хората ще гласуват. Можеш да се обзаложиш на каквото си щещ. Ще си строшат ръцете да гласуват. — Тя се наведе така, че лицето ѝ се оказа на сантиметри от миникамерата

на Дана. — Не е редно. Не би трябвало да стават част от това. — Обръщаше се към публиката. После се изправи. — Но ще го направят.

— Щом Феодора казва, че ще гласуват, значи ще гласуват — отсече Бренда. — Тя ги разбира нещата. Този път...

— Защо си толкова сигурна? — прекъсна я Дана.

Феодора сви рамене и наду балон от дъвката. Остави го за малко, после го спуска и го лапна.

— Защото познавам хората. Такава ми е работата.

Дана кимна. Гадателката изговаряше на глас собствените й мисли. Хората щяха да гласуват. Със сигурност. И след това? Един от тях щеше да умре.

Освен ако?

Спомни си думите на рибаря.

Това е играта.

Прозвуча сигналът. Призив да се отправят към Кръглия дом.

Време беше.

Те се подредиха в погребална процесия.

Когато и последният влезе в помещението, звукът спря.

„Как разбира?“ — запита се Дана.

Всяка ниша беше обозначена с име. За момент Дана изтръпна от ужасяващата мисъл, че не са препрограмирали нейната, защото я повикаха последна. Но после намери името си в противоположния край. Отдясно на нея беше Феодора. Отляво — жената, на чиято табелка пишеше, че е учителка.

— Шоуто започва — каза Феодора.

Изведнъж четиристенният екран, окачен в центъра на тавана, светна. В лявата половина бяха изписани имената им, вдясно — ГЛАСОВЕ.

Най-отгоре беше изписан часът — 11:59:22.

Зачакаха в тишина. Звукът от дишането им, носещ се из кръглата стая, създаваше странен какофоничен фон на кошмара, в който се беше превърнал животът на всеки от тях.

Часовникът показва 12:00:00.

Нищо не се случи. После в дясната половина на екраните се заизписваха цифри. Броенето на гласовете беше започнало.

Дана направи напразно усилие да следи бройката срещу всяко име — кой получаваше най-много, кой беше в безопасност. Но очите ѝ сами се залепяха върху нейното квадратче: петдесет и осем... петдесет и девет... шейсет и три... шейсет и осем...

Хора даваха гласа си тя да умре.

Деветдесет и един гласа.

Дана отправи молитва семейството ѝ да е организирано кампания за спасяването ѝ. Но това означаваше да умре някой друг.

Сто и четиринайсет.

Чисто варварство, ако се замисли човек, само че всичко това се случваше наяве.

Тя се насили да премести поглед към колоните на останалите, за да сравни гласовете им със своите. Циврешият счетоводител уверено водеше групата, с повече от хиляда и двеста желаещи смъртта му.

Хиляда и двеста?

Господи, колко ли души гласуваха общо? Толкова ли сбъркан беше станал тоя свят? Но, ако трябваше да е честна, това не беше първата ѝ мисъл. Първата беше облекчение. Срамно, егоистично облекчение.

Счетоводителят ревна на висок глас.

Хиляда двеста деветдесет и осем гласа.

Всички останали бяха далеч след него.

Прозвуча втори сигнал. Комбинация от звънец и бръмчене.

В стаята не се чуваше друг звук, освен плача на счетоводителя. Тогава проговори Контролът.

— *Гласовете са преброени. Чарлз Пентън, ти си прогоненият от острова. Останалите, поставете палците на дясната си ръка върху скенера в нишите ви.*

Всички се подчиниха. Под пръста на Дана пробяга червена лента, след което се отвори кутия. В нея имаше приспособление, приличащо на дихател.

— *Това е еднократна инжекция. Приложете съдържанието ѝ върху ръка или крак. Ще бъдете ваксинирани и ще доживеете утрешния ден.*

— Не. Не! — изкрещя счетоводителят. — Не! — Заудря по кутията пред себе си, но тя не се отваряше. — Не е честно. Станала е грешка. Трябва ми инжекция. Трябва ми ваксината!

Стаята заехтя от ударите му по кутията.

Отначало Дана го помисли за горещ бриз или прилив на тропически въздух, но после осъзна, че идва не отвън, а отвътре. Кожата ѝ се затопляше. Усещането беше неприятно. Трудно ѝ беше да диша.

Вирусът.

Истински е. Истински е. Не беше игра.

Тресеше се, докато забождаше иглата в лявата си ръка и натискаше върха на капсулата. Почувства убождане, не по-силно от ужилването на пчела. Облекчението беше почти мигновено. Тя затвори очи и се съсредоточи върху приятното усещане, пробягало през тялото ѝ.

— Не! — Крясъкът на счетоводителя се засили. По ръцете му изби кръв, но той не спираше да млати кутията. — Не, не, не е честно, не е честно!

Дана с изненада откри, че и друг се присъедини към усилията му.

Джъстин. Пилотът изблъска нещастника настрани и атакува кутията с железен прът. *Железен прът* — беше дошъл подготвен значи. Дана наблюдаваше удивено как прътът успя да се подпъхне под капака на кутията. Джъстин вложи цялата си сила в натиск. От усилието лицето му почервения и се стегна цялото. Докторът се присъедини към него.

Жертвата отстъпи плътно до стената. Сълзите му се изливаха като поток. Кожата му беше придобила нездрав червен цвят.

Отварянето на кутията прозвуча като изстрел.

„Успяха!“

Счетоводителят се отблъсна от стената и изтича до нишата. Докторът и Джъстин отстъпиха настрани с наведени глави.

Жертвата просто стоеше до кутията и я гледаше. Без да издаде звук. Без да пролее сълза. Нещо в погледа му издаваше, че вече е мъртъв.

— Празна — промърмори той. — Празна е.

Лицето му започна да се движи. Кожата се загъна като нечие тяло под завивки. После направо започна да ври. Той изрева от болка. Викът беше различен от предишните: първичен, на агония и поражение. Кожата му започна да се цепи като платно. Кръв шурна по лицето,

ръцете, краката му. Протяжният му вой беше непоносим. Дана беше сигурна, че никога няма да се изличи от паметта ѝ.

Счетоводителят рухна на пода. Вече не приличаше на човек, а на нещо смазано и окъпано в кръв.

Дана трудно отмести поглед от него и го насочи към камерата под големите екрани. Тя следеше жертвата. Чу се как обективът избръмча, когато се фокусира върху тялото.

Счетоводителят умря мъчително.

А светът гледаше.

Другите състезатели плачеха открито от преживения ужас и тази човешка трагедия.

Електронният глас на наричащия себе си Контрол обяви безстрастно:

— Единайсет състезатели, десет дни.

9.

Сиатъл

Краят дойде в 10:17 часа, тихоокеанска часова зона, час и петнайсет минути след отвратителната смърт на счетоводителя на остров Васа. Нелсън Райкрофт седеше сам на бюрото си, по-депресиран от когато и да било през живота си.

Беше дошъл краят на забележителната му кариера.

На трийсет и две Райкрофт беше вече смятан за детето чудо на телевизионната компания, за докоснатия от Божията ръка. Една от шегите му беше: „Надушвам сензацията, както другите подушват пръдните“. И босовете се смееха на тази шега — защото си беше чистата истина.

Райкрофт беше започнал в „Глоуб“ като момче за всичко, след което на всеки два месеца го повишаваха — от служител в пощенския отдел през помощник на помощника по продукцията и нагоре по стълбицата, та до заместник-помощник на директора на продукцията на цялата компания.

Тогава за известно време повишенията престанаха.

Проблемът не беше в работата на Райкрофт, а в неговия началник — свързващото звено към следващото стъпало. Човек, чиято репутация далеч надминаваше тази на Райкрофт.

Точно на този етап съдбата се намеси твърдо в полза на Райкрофт, показвайки — поне за самия него, че пътеката му към величие е утъпкана и по нея няма препятствия.

Наставникът му в професията беше и създател и движеща сила на най-популярното и успешно шоу в реално време в историята на телевизията дотогава: „Живият живот“.

Основната рамка беше семпла и елегантна. Постава група хора в стресова ситуация, под непосредствения поглед на публиката. „Живият живот“ създаде именно такова миниобщество в светлината на прожекторите. Беше закупено филмово студио и размерите му бяха удвоени. После под светлините на рампата беше конструирана цяла

община — с пътища, магазини, къщи, училища и дори църква — всичко необходимо за нормален живот.

Броят на камерите беше невероятен. Обхватът на наблюдение — замайващ.

Участниците бяха внимателно подбрани, в някои случаи — цели семейства; от всички възможни групи, прослойки и професии — така, че да се достигне максималният възможен безпорядък. После бяха заставени да живеят в човешки терариум.

Публиката обожаваше шоуто. До ненавременната му кончина.

Един участник се открояваше сред останалите от самото начало — млада жена, която отлично схващаше концепцията и съответно бе наясно как да я манипулира. Шерин Бован — сексапилна блондинка с омагьосващ поглед на кобра. По занятие — обща работничка във фабрика за медицински продукти. Две седмици в шоуто я превърнаха в една от най-ярките звезди в страната.

Не конфликти на каквато и да било основа — расова, религиозна или политическа, докарваха рекордния брой зрители; беше нещо съвсем простичко и първично: *секс*.

С вродения си усет да разбира желанията на публиката, Шерин си постави за цел да стане звезда независимо дали ще спечели надпреварата, или не. Тя моментално раздвижи духовете със серия изгарящи от страст връзки. Фактът, че „Глоуб“ е кабелна телевизия, значително намаляваше цензурата върху излъчваното от нея и в определени моменти камерата просто дискретно се отклоняваше настрана, за да се избегне евентуално обвинение в порнография.

Шоуто бързо премина от две към шест излъчвания на седмица, всяко на живо, декорирани със сбит преразказ на предходните събития. В повечето от тях гвоздеят на програмата бяха гърдите на Шерин. Мъжете я обичаха, жените я мразеха, но всички неотклонно я гледаха.

Публиката не можеше да ѝ се насити и невярващо следеше как Шерин коси наред женени и неженени мъже. Колкото по-трудна за улавяне беше плячката, толкова по-атрактивна бе тя.

Единственият недосегаем си оставаше четиридесет и две годишен свещеник, баща на три деца и женен от двацет и една години. Най-големите му прегрешения стигаха до глоба за шофиране или видеокасата, върната непрочетена.

Свещеникът се явяваше моралният стожер на програмата. Докато Шерин използваше останалите мъже, както страдащ от алергия ползва хартиени кърпички, от свещеника тя не съумяваше да извлече нищо повече от духовен съвет.

Бяха минали два месеца и половина от общо трите, през които се излъчваше шоуто, когато един ден Шерин прошепна в ухото на свещеника: „Намерила съм скрито местенце без камери. Там можем да сме само двамата и никой в целия свят няма да ни види“. Достатъчно високо, за да се улови от микрофоните.

По-късно същата вечер Шерин стоеше в очакване на място, оградено за строеж. За изненада на цяла Америка, свещеникът се появи. Сексът беше бърз и бурен. После, докато тя бавно се пхаше в дрехите си под погледа му, той я попита, дишайки тежко, кога могат да се видят пак.

Шерин се изсмя и отговори: „Никога“. Усмивката ѝ се превърна в злобна гримаса.

Мъжът премигна невярващо. „Моля те. Не ме убивай така. Кога мога да те видя?“

Хиленето прерасна в кискане. „Толкова си глупав. Получих каквото исках.“

Дългият ѝ пръст посочи един тъмен ъгъл на тавана.

Камера.

„Усмихни се, в кадър си.“

Неговият свят се срути преди края на изречението ѝ.

„На живо! — Тя плесна с ръце, като дете, отварящо жадуван подарък за Коледа. — *На живо*, пред очите на целия свят.“

Виждаше се как сърцето му спира да бие. Един живот, унищожен в името на развлечението.

Тя се кикотеше на виковете му, присмиваше се на заплахите му.

Омразата му се разгоря като пожар, бърза и унищожителна.

Шерин беше възпъщение на злото. Звяр. Не човек.

„Какво ще направиш, отче? Какво ще направиш? — Тя махна към камерата с перфектните си пръсти. — Все пак стана със съгласието ти — ти се съгласи да се снимаш в шоуто.“

Той грабна една отвертка от масата наблизо и я заби в гърдите си с вика: „Как ти се харесва това шоу?“.

А светът гледаше.

Това беше последният удар. Шоуто беше свалено от ефир. Свършено беше с телевизията в реално време.

След като първоначалният шок отмина, Райкрофт осъзна какво всъщност означава събитието лично за него. С наставника му беше свършено. Пътят беше разчистен за ученика.

Това се бе случило преди пет години и в момента Райкрофт беше човекът на най-високата позиция в компанията. Преди две години той със собствени усилия върна шоуто в реално време на малкия екран. От „24/7“ се очакваше да бъде перлата в короната му.

И сега — това.

Полицията и шибаното ФБР го бяха прибрали за десет часа, цели десет часа, сякаш негова беше отговорността за разиграващото се. Не, по дяволите. „Защо да прерязвам сам гърлото си?“ — попита ги Райкрофт. Може да беше всякакъв, но не и самоубиец.

Истинският проблем обаче беше компанията.

Разбра, че е загази, когато започнаха съвещанията на най-високо ниво, а него за първи път от пет години не го поканиха. Не му убягна иронията, че губи позициите си при същите обстоятелства като учителя си в професията.

Но, за разлика от своя учител, той не се предаваше.

Нелсън Райкрофт не беше от категорията на отказващите се. Той беше тип печелещ. Щеше да извърти нещата така, че да се окажат в негова полза. А и вечният му съюзник — съдбата, щеше да помогне. Въпреки че засега не можеше да си представи как.

Той наблюдаваше безпомощно как компанията свали шоуто от ефир и отрече случилото се. Но сигналът от острова не можеше да бъде спрял. Хората със сателитни чинии го улавяха и без помощта на „Глоуб“. Други компании излъчваха откъси. Всички правеха пари и си качваха чудовищно рейтинга. С изключение на „Глоуб“.

А имаше и Интернет. Всеки притежател на компютър имаше достъп до всичките шестстотин трийсет и осем камери.

Най-лошият сценарий. Собственото й отроче изяждаше компанията.

Райкрофт не беше напуснал сградата от връщането си от полицията. Прекара нощта в кабинета си. Гледаше кадри по Интернет и се чудеше докога кабинетът ще е негов.

На сутринта беше един от зрителите на екзекуцията на счетоводителя от Охайо. Положението отиваше от лошо към по-лошо.

Но малко по-късно дойде краят.

Той помоли за спешна среща с президента на компанията и я получи. Дори и таената надежда, че бързата реакция е резултат от уважение към него, се изпари с първите думи на боса: „Да приема ли, че си тук, за да ми връчиш оставката си?“.

Това стъписа Райкрофт. Но не за дълго. Той огледа кабинета — невероятната панорама на Сиатъл, наградите по стените и снимките на шефа с богати и известни хора. И си даде обещание до една година този кабинет да е негов.

След това, с мисълта, че птиченцето още седи на рамото му, той направи хода си и развеселено загледа как възрастният му събеседник пребледнява.

Остров Васа

Останалите живи напуснаха Кръглия дом в шок, като вървящи трупове, току-що надникнали в мрачното си бъдеще. Ако хората от телевизионния екип бяха непознати, счетоводителят беше един от тях. Те го познаваха, дори и да не им харесваше. А сега беше мъртъв. Кое то скоро очакваше и тях, освен ако...

Освен ако какво? Ако не станеше чудо?

Почвата беше рохкава и лесно поддаваше на дъската, която Джъстин използваше вместо лопата. За половин час той успя да изкопае повече от метър на дълбочина. И точно когато започна да изпитва съмнения, се натъкна на твърд метален предмет.

Разчисти капака на голям, метър на два сандък с малка дръжка. Лесно се отвори. Вътре имаше трийсетина мъртви скорпиона, голям контейнер с пестицид под налягане и малка плетена торбичка, съдържаща пет топчета от яркочервено стъкло — спасителни камъни.

Скритият вход за атаката на скорпионите го бе насочил къде трябва да търси.

Пестицидът беше запечатан така, че да не убие моментално скорпионите. Той бръкна да извади контейнера от сандъка. Не тежеше

повече от пет килограма, но беше поставен неудобно. Мускулите му се напрягнаха и за момент си помисли, че ще повърне. Спомни си за предупреждението на доктора.

„Не може да се предвиди как скорпионската отрова ще реагира на вируса, който е вече в кръвта ти.“

Измъкна контейнера. Свали найлоновото покритие, освободи ръчката и натисна помпата. Бликна широка струя жълто-бяла течност с неприятна миризма.

До вечеря спалното помещение пак щеше да е използваемо. По-важното беше обаче, че Джъстин разполагаше с пет спасителни камъка, които биха намалили отрицателния вот за него наполовина.

Дана водеше вътрешен спор със себе си как да постъпи — Рене Белакур, агентката по недвижими имоти с външност на модел, бе казала, че иска да направи съобщение. След което, с преправено момичешко гласче, се обърна към една от камерите и заяви:

— Всъщност става дума за признание.

„Признание.“

Все едно че удари гонг. Всички насочиха вниманието си към нея.

Кършейки ръце, с очи, забулени от сълзи, Рене облиза силиконовите си устни, пое си артистично дъх и прошепна едва чуто:

— Аз... аз съм бременна.

— Глупости! — измърмори Феодора Кувие и седна на леглото до Дана. — Ако тя е бременна, аз съм девствена. — После погледна Дана в очите и добави: — И, повярвай ми, миличка, аз съм не съм девица.

— Прекалено нагласено е — съгласи се Дана, сама учудена от мнителността си.

— Именно. А какво става с тестовите, които ни правиха преди да дойдем тук? Да пукна, ако проклетите доктори не бръкнаха и не бучнаха по всяко местенце по мен, където можеше да се бръкне или бучне. Включително и по такива, които не знаех, че притежавам. Да не би да иска да ми каже, че е забременяла през последните три дни? — Феодора разклати глава и обеща й във формата на полумесеци се разлюляха в такт. — Да не ми ги пробутва тия. Хич не ми минават. Виж я само.

Рене беше събрала агитка в другия край на стаята. Няколко мъже и жени се бяха натрупали около нея и ѝ предлагаха, както беше видно, подкрепата си. Сълзите бяха изчезнали, сменени от ослепителна усмивка. При всеки случай, в който някой от мъжете кажеше нещо, бегло напомнящо шега, тя избухваше в смях с отметната назад глава, като даваше неограничена възможност на желаещите да се насладят на шията и гърдите ѝ. От време на време докосваше един или друг от мъжете по ръката или рамото, в резултат на което лицето на късметлията грейваше в усмивка от ухо до ухо.

— Курва, това е тя — каза Феодора. — И прави всички ни на глупаци. Знае, че ако убеди хората, че е бременна, няма да гласуват против нея.

Дана поклати глава.

— Може да е курва, но е умна курва. Не знам за теб, но на мен това ми е минавало през главата.

Докато Дана гледаше Рене, друг пък наблюдаваше нея. Бъртън Ръдиард бе оттатък носещата колона на помещението и гледаше двете жени. Червенокосата с крещящо ярките дрехи не представляваше особен интерес, но другата... Той вдиша рязко. Някакъв звяр се размърда в дълбините на съзнанието му и той се представи огнедишащо същество с черни лапи, което разтърсва вериги, износени от времето. Същество, жадуващо да се освободи.

Беше я забелязал още първия ден. Имаше и по-хубави от нея, но тя се отличаваше — със стегнато тяло, със стойката, издаваща самочувствие и решителност. Да, влияеше му на по-дълбоко ниво, отколкото той си представяше, че е възможно.

Само с един поглед виждаше, че тя иска и се нуждае от това, което той се опитваше да държи под контрол, от тъмната му страна. Сигурен беше, че тя ще се бори, ще крещи и ще плаче, но тайничко ще се наслаждава на всяка минута.

„Овладей се.“

Скорпионските ужилвания го бяха оставили немощен и подут, но и забележително освободен. Отровата не само му беше напомнила, че е смъртен, но и беше счупила оковите на приличието за него.

От трийсет години Бъртън държеше тъмната си страна под контрол. Докарваше си добри пари като заварчик. И въпреки че и двата му брака бяха завършили с развод — единият по-малко от три месеца

след сватбата — Бъртън не беше мъж, на когото жена би се отдала само със сила.

Напротив. Той знаеше, че е привлекателен, че хваща окото на жените — поне докато не го поопознаеха. Все пак тъмната страна искаше още, искаше пълна власт над него.

Той докосна челото си. Беше влажно и лепкаво. Все по-трудно му ставаше да се владее. Но ако смъртта беше скорошна и неизбежна, какво от това? Защо да не умре доволен от живота?

„Не. Успокой се, не губи контрол.“

Но при мисълта да овладее и да унищожи Дана Кирстен Бъртън разбра, че нещо се е променило. В него се беше отприщило злото и усещането беше чудесно.

Книгите по психология, които преглеждаше в опитите си да контролира тъмните си импулси, наричаха това *стресант* — събитие, отпушващо нарастването на девиационно поведение. Със сигурност заразяването със смъртоносен вирус в комбинация със стопроцентова вероятност, че ще умреш през един от следващите дванайсет дни, можеше да се квалифицира като *стресант*.

В другия край на стаята Дана се разсмя. Очите ѝ светнаха с блясъка на електрически лампи в момента между падането на светкавица и изгърмяването на бушоните. Или преди къщата да избухне в пламъци. Интересно дали страхът щеше да ги озари със същия блясък?

Той захапа долната си устна до кръв. Топлата солена кръв носеше енергия. И мисълта му за Дана стана още по-натрапчива.

10.

Сиатъл

Обратната страна на монетата на непрекъснатия успех на новините на „Глоуб“ беше, че истинската журналистика често се принасяше в жертва на истории със секси привкус. Ползата за Тъкър от това беше, че е абсолютно наясно с подробностите за най-секси историята от целия набор.

— Какво? — попита невярващо директорът на новините.

Намираха се в кабинета на вицепрезидента на компанията на най-горния етаж на сградата на „Глоуб“. Панорамната гледка на централен Сиатъл беше закрыта от плътна сива дъждовна пелена. Сребърни следи прорязваха прозорците и изкривяваха светлината така, че беше трудно да се различи небе от земя.

Вицепрезидентът седеше зад огромното си ръчно полирано бюро от махагон. Беше мълчал, докато Тъкър изнасяше представлението си. И продължи да мълчи, след като Рубин Хърт, директорът на новините, реагира:

— Това са пълни глупости.

— Мисля, че е съвсем логично. Вие ме правите репортер. Аз ви давам подробностите на най-голямата история за годината и „Глоуб“ размазва останалите телевизии. Елементарно.

— Дай ни историята и може би — може би — ще говорим.

Тъкър поклати глава.

— Няма как. Аз съм фотограф, а не репортер.

Директорът на новините изръмжа и завъртя глава, сякаш търсеше жертва за разкъсване.

— Не можеш да ни изнудваш да те повишим.

Тъкър се извъртя в черното кожено кресло, за чиято цена подозираше, че е по-висока от тази на колата му, и се обърна към вицепрезидента:

— Не го правя. Само предоговарям условията си. Възможността е уникална. Всички печелят. Вие получавате информацията, аз —

повишение, профсъюзът е доволен, вие — също. Схващате ли? Много доволство за всички страни.

— Като служител на тази компания, ти си длъжен да предоставяш всяка информация, получена по време на работа. Цялата информация.

— Аз не получих тази информация *по време на работа*. Що се отнася до задълженията ми, аз трябва да ви предоставям видеообраз и това е всичко. Факт, за който секретарят на профсъюза вече се обади да ми напомни. А аз знам, че не искате да се карате с профсъюза, нали?

Вицепрезидентът се подсмихна. Директорът на новините не изглеждаше никак развеселен.

— Няма да допуснем да ни изнудва някакъв си усърдстващ носач на камера, който няма акъл дори да си знае мястото, само защото за първи, и най-вероятно за последен път в живота му, му е изпаднала информация! — Челюстите на директора на новините се тресяха от крясците му, челото му се набръчка застрашително.

Вицепрезидентът вдигна ръце, за да въдвори тишина, наведе се напред и скъпата кожа на креслото му се размести с изпукване, за да го обгърне удобно в променената му стойка.

Устата на Тъкър беше пресъхнала, а ръцете и краката му — изтръпнали. Залогът беше много висок. А шефът на новините имаше право: ставаше дума за изнудване. Но рискът си струваше. Когато залепят бомба за китките ти, възприятията ти за живота стават различни. Какъв беше най-лошият вариант? Да го уволнят? Всичките му крайници щяха да си останат на мястото, щеше да го преживее.

— Добре — каза вицепрезидентът. — Ако информацията, с която разполагаш, е потвърдена, действай. Репортер си.

— Какво? — Възклицанието на шефа на новините прозвуча като ругатня. Голото му теме беше обрамчено от прясно боядисана косица. Дори черепът му се зачерви. — Това е нелепо.

„Репортер.“

Тъкър замълча известно време, за да се наслади на победата. „Ех, ако Гуен беше тук да се порадва.“

— Благодаря, сър. Няма да съжалявате.

Шефът на новините сърдито скръсти ръце. Тъкър му се усмихна лъчезарно и продължи:

— Първо, това не е еднократна информация. Източникът ми е от най-високо ниво и ме уверява, че ще ме държи в течение.

— Кой е източникът ти? — попита заповедно шефът на новините.

— Бих ви казал, ако можех, но не мога. Източникът ми твърдо държи на това. Аз съм единственият наясно със самоличността му.

— Глупости!

— Това вече го чухме — сръза го вицепрезидентът и се обърна към Тъкър. — С какво разполагаш?

— Ескадра на военноморските сили е изпратена, за да постави острова под карантина.

— Това ли ти е вътрешната информация? — обади се с насмешка шефът на новините. — Това ми е известно от няколко часа.

Тъкър се усмихна и продължи:

— След около четиридесет и пет минути екип на спецчастите ще атакува остров Васа.

Ковингтън, Джорджия

Годзила изрева.

Петнайсетгодишният Боби Ванс се втурна към компютъра. Годзила озвучаваше получаването на моментално съобщение. Банер в сменящи се червен и жълт цвят проблясваше в долния ъгъл на екрана.

„Иди на камера 159.“

Пръстите на момчето затанцуваха по клавиатурата като на пианист по клавишите на пиано, докато вкарваше необходимите команди за достъп до желаната камера.

Беше си взел болнични, за да не ходи на училище. Всъщност почти всичките му познати бяха постъпили по същия начин. Дори и някои от учителите.

Спалнята му беше превърната в щабквартира за „24/7“. Снимките на Бритни Спийрс и Кристина Агилера бяха заменени от карти на острова. Звукът на телевизора, включен на Си Ен Ен, беше намален, но дистанционното му беше подръка, за да го увеличи при предаване от остров Васа.

Можеше да се каже, че „24/7“ беше най-вълнуващото събитие в живота му. Боби Ванс беше компютърен спец. За часове след началото

на трагедията той беше изработил и пуснал в действие програма, позволяваща му петсекунден последователен достъп до сто от по-важните камери на острова. Всеки кадър можеше да бъде спрял с натискане на клавиша „Enter“. Вече беше изпратил копия от програмата на дванайсет приятели и приятели на приятели. Дори на три-четири сладурани.

Пубертетът беше навестил късно Боби. Сега се нуждаеше от някакъв дразнител, за да го изживява.

Беше забелязал нещо странно. От време на време една или две от камерите, включително личните на състезателите, спираха да предават, за период между една минута и един час. Нищо страшно, картина можеше да се види на някоя от останалите повече от шестстотин камери. И все пак...

Боби и приятелите му бяха разработили система за предупреждаване, на която можеше да завиди и разузнавателното управление. По всяко време, който и от групата да попаднеше на нещо интересно, най-често свързано с показване на голо тяло, всички останали биваха известени. Както в случая с камера сто петдесет девет сега.

Когато екранът светна, Боби чак затаи дъх. Нерин Келеман сваляше ризата си. Боби хвърли поглед към схемата, в която беше отбелязал местоположението на всяка камера. Нерин се намираше в малко складово помещение, по-рано използвано от военните за съхраняване на провизии. През повечето време състезателите се преобличаха в малката баня или под завивките. Очевидно Нерин беше останала с впечатлението, че е намерила безопасно място.

Но камера номер сто петдесет и девет беше една от многото невидими, пръснати из острова. Участниците бяха предупреждени за тях, но човек лесно забравяше.

Нерин започна да разкопчава ризата си.

Въпреки че тридесет и две години беше старческа възраст по стандартите на тийнейджърите, тя определено още ставаше. Кестенявата ѝ коса до раменете — в по-приглушен оттенък от яркочервеното на психарката, деликатните ѝ черти и нежнорозовите бузи му напомняха за снимките на актрисата Ан-Маргрет.

Ризата бе свалена. Боби преглътна сухо. Сутиенът ѝ беше от бяла дантела, с прозрачна горна половина на чашките. Ръцете ѝ се

протегнаха към гърба и отвориха закопчалката.

И в този момент Боби Ванс се изстреля в необятните дълбини на пубертетския космос.

Сиатъл

— Ти си луд. — При нормални обстоятелства тази квалификация от устата на председателя на борда на директорите щеше да е лош знак. Но обстоятелствата не бяха нормални. А и Нелсън Райкрофт не беше обичайният подчинен. Всъщност точно на такава реакция разчиташе той.

— Остави си минутка за размисъл — беше съветът му в отговор.

— Няма какво да размислям — заяви шефът. — Лудост е. Знаеш ли колко ще ни струва? Колко ни струва досега? По дяволите, акциите ни паднаха с трийсет и два процента само от вчера до днес...

Райкрофт си направи мислена бележка: „купи още акции“.

— ... борим се да се спасим от фалит. А дори и да оцелеем някак си, компанията остава без никакви защитни сили срещу външна враждебна намеса. Ти успя да загровиш цялата медия.

От усмивката на Райкрофт лицето на директора само потъмня още повече.

— Значи казваш, че компанията е покойник?

— На крачка — изсумтя директорът.

— Добре. Следователно нямаме какво да губим и отгук нататък можем само да печелим.

Събеседникът му зина да отговори, но логиката на чутото го накара да спре и да се замисли.

Младият мъж се възползва от паузата.

— Помисли. В момента всички извличат печалби. Дори да успеем да спрем излъчването на откъси от конкуренцията, никой не може да попречи на хората със сателитни чинии, без да смятаме Интернет. — Райкрофт се наведе напред и продължи: — Шоуто се излъчва и ще се излъчва независимо от това какво ще направим ние. Спирането му не е вариант. И след като не може да бъде спряно, защо трябва ние да сме единствените без печалба от цялата работа? Така сме в ролята на жертви. Откраднаха ни най-скъпото шоу в историята на

телевизията. Най-справедливо би било и ние да се облажим поне малко.

— Ами реакцията на зрителите? Получаваме враждебни писма. Видя ли протестиращите тази сутрин? Превърнали сме се в обществен враг номер едно. А ти предлагаш да се върнем към първоначалната схема и да излъчваме всяка вечер?

Райкрофт поклати глава.

— Не. Не точно първоначалния план. Там ставаше дума само за един час. Аз предлагам два часа. Всяка вечер от осем до десет. Най-доброто от „24/7“.

— А спонсорите?

— Да, ще избягат, давам си сметка за това. Но знам и че веднага след като видят промяната в рейтинга, ще допълзят по корем и ще молят за ефирно време.

— Но общественото благо...

— Майната му на общественото благо! — викна Райкрофт толкова силно, че председателят подскочи в креслото си от изненада.

Младият мъж си пое бавно дъх и заговори по-меко:

— Под носа ни е. И там ще си бъде, независимо как ще постъпим. И ще ни заклеят, независимо как ще постъпим. — Той спря за момент и стисна устни. — И така, защо да не направим пари от това?

Старецът забарабани с пръсти по устните си.

„Готово“ — помисли си Райкрофт.

— Дай ми шоуто и ти гарантирам най-високия рейтинг, който компанията е виждала.

Остров Васа

— Нерин?

Нерин Келеман подскочи и стисна до гърдите си полусъблечения си сутиен.

— Не влизай — изписка тя. — Гола съм. Ще ме видят на миникамерата ти.

Дана се изкиска.

— Това да ти е проблемът. Погледни към пожарния детектор в десния ъгъл. Виждаш ли кабела? Не е за електрическо хранване, а

оптически. С други думи, това е камера.

— Божичко! — Нерин излетя от стаята, като че ли я преследваха змии. Лицето ѝ гореше. — Почти бях...

— ... направила много хора щастливи, знам. Аз направих горедолу същото сутринта.

— Трябваше да съм по-предпазлива. Само че е почти невъзможно да се доредиш за банята, а когато успееш да влезеш там, няма къде да се обърнеш, камо ли да се преоблечеш. — Тя навлече ризата си и бързо я закопча. — Защо им е да крият така камера?

— По-добра телевизия. Не помниш ли, че ни казаха, че камерите са повече от шестстотин и повечето са скрити? Хайде, и аз се канех да се преобличам. Ще ти покажа едно местенце в джунглата. Почти съм сигурна, че е безопасно.

Той почака трийсет секунди, после ги последва безшумно като сянка. Бързо ги откри, привлечен от смеха на Дана. Бъртън се усмихна. Страхотно му харесваше гласът ѝ.

„Как ли ще звучат писъците ѝ?“

„Престани, престани веднага“ — промърмори сам на себе си. Какво ставаше с него? Какво, за бога, ставаше с него?

Отговори му подигравателен смях от най-тъмните дълбини на съзнанието му. Той се закова на място, притисна с ръце ушите си и заповтаря: „Спри, спри, спри!“.

Биенето на сърцето му беше в унисон със смеха.

„Мисли за нещо друго. Мисли за работа. За заваряване.“

Коя беше последната му работа? Миналата седмица? Струваше му се отдавна, много отдавна. Поправяше подпори в един магазин за авточасти. Добра работа. Добри пари. Представи си горелката, ослепителните искри, виждащи се през защитния визьор, съскането на пламъка под налягане върху твърдия метал. Звукът, звукът. Викът на хиляди жени при страстния му допир.

Топъл повеи се промуши през дърветата и погали възбудените зърна на гърдите ѝ. Дана вдъхна дълбоко и почувства влажния солен въздух да я изпълва с енергия и да я пречиства и външно, и вътрешно.

Протегна ръце и въздъхна, после премести поглед към новата си приятелка и я подразни на шега:

— Сигурна ли си, че не искаш да опиташ? Много е освежаващо.

Нерин отговори с нервен смях и се загледа съсредоточено в обувките си — беше се преоблякла набързо.

Дана също се засмя.

— Притеснявам те.

— Не. Не. Няма проблем. — Нерин сви рамене. — Само се сещам, че ако вдигна поглед, ти ще влезеш в кадър на моята миникамера.

— Божичко, не мога да повярвам, че вече забравих за това. — Дана пъкна главата си в късата червена блузка. Тя оставяше кръста ѝ открит, но пък предлагаше повече прохлада в сравнение с ризата за сафари, която бе носила допреди малко. — Ето, облечена съм. Можеш да ме гледаш.

Нерин колебливо вдигна глава.

— Сигурна ли си? Имам чувството, че трябва да пъкна един долар в пликчетата ти.

— Един долар? Само толкова? Това е първокачествена стока. Хора биха дали луди пари, за да видят тези две сладурчета отблизо — пошегува се Дана. Обикновено не беше толкова смела в езика, но сега чувстваше необичайна близост с всички жени на острова.

И тогава откъм гората ѝ се счу нещо.

— Какво има? — попита Нерин.

Дана вдигна пръст към устата си и заразглежда внимателно джунглата. Никакво движение, и най-малкото, после някаква птица крясна и се издигна уплашено във въздуха. Дана се почувства глупаво и сви рамене.

— Явно съм напласена.

Мъжът, скрит зад един бодлив храст на двайсетина метра от нея, остана абсолютно неподвижен. Изчака възобновяването на разговора и бавно, съвсем бавно се придвижи напред.

11.

Остров Васа

Джъстин се намираше на крачка от смъртта. Едно по-силно подухване на северния вятър и той щеше да се сгромоляса от петнайсет метра върху скалите отдолу. Дори от такова разстояние прибойт впечатляващо блъскаше крайбрежни камъни с височина на къщи.

Той разпери ръце и остави на морския бриз да го охлади. Беше прекосил две трети от острова, докато стигне дотук, и плуваше в пот, но усилието си струваше. Като пилот, за него беше важно да има панорамен поглед и се почувства по-добре, като видя целия остров в краката си.

Обиколката му преследваше три цели: първо — да добие визуална представа за мястото; второ — да намери райони без телевизионно покритие; трето — да открие каквото не се очакваше от него да знае.

От позицията си върху скалите видя пет сгради, които не бяха нанесени на картата, и запомни местата им.

Сградите — повечето останали от времето на военната база, се намираха в различни стадии на разпадане. Поне това подсказваше външният им вид. Големи усилия бяха хвърлени от инженерите, за да може техните добавки да се сливат със завареното на острова. Но Джъстин беше открил слабост. Повечето от постройките бяха маркирани с бели дървени табели: СГРАДА „АЙЗЕНХАУЕР“, ПАВИЛИОН „ФРИКС“, ЗАЛА „ГАНИМЕД“, СГРАДА „ПАТЪН“. Имената, изглежда, бяха писани на ръка и част от тях бяха толкова избледнели, че едва се разчитаха. От близък поглед обаче се виждаше, че няколко са обработени специално, за да добият вехтия си вид.

Добре изпипана работа — което говореше на Джъстин, че постройките са били доста променени и следователно в тях може да са скрити заветните спасителни камъни.

Той се загледа във вътрешната част на острова. Беше покрита с нискорасли дървета, храсти и порьозни скали — имаше опасност от подпочвени кухни след проливен дъжд.

Маниак на тема история, Джъстин си преговори наученото за остров Васа. И двата, заедно с близкия до него Наваса, бяха открити в началото на петнайсети век от Христофор Колумб. Цели триста години никой не им обръщал внимание, защото хората се заселвали на погостоприемни парчета земя. През 1857 година дошло второто откриване на Васа, владичеството на Съединените щати над който било провъзгласено от американеца Питър Дънкан въпреки сериозните протести от страна на Хаити.

Джъстин взе един камък и го хвърли в храсталака. Някаква птица с дълги пера в черно и синьо изплашено излетя. Именно гуаното — птичий тор, бе превърнало никому неизвестния Васа в скъпа недвижима собственост.

В годината преди появата на Дънкан на Васа Конгресът бе приел закон — законът „Гуано“, според който САЩ можели да претендират за владичество над всяка ненаселена земя, където може да се намери гуано. В средата на деветнайсети век гуаното се използвало като силен органичен наторител, в резултат на което през следващите петдесет години повече от милион тона курешки били транспортирани от Васа. Управата на Хаити отнесла спора за собствеността чак до Върховния съд, където го загубила — но пък безпристрастността на съд, базиран в Америка и подчиняващ се на американския закон, беше спорна.

Без значение чия собственост е, Васа си водел мирен живот. Седем различни колонии били изметени за това време — от бури, пожари или без обяснима причина. Смъртността на това парче земя от около пет квадратни километра надминавала почти сто пъти нивото на смъртност на всеки друг остров със сравними размери.

С откриването на нови, по-евтини торове, Васа бил отново изоставен. През 1929 година САЩ се завърнали, за да построят фар в най-високата му точка. Васа се намирал по трасето на воден път от увеличаващо се значение. И още веднъж проклятието на острова си казало думата. Трима пазачи на фара загинали по време на дежурство, а един изчезнал. За петнайсет години фарът се превърнал в руини.

Следващото завръщане на американците било през шейсетте години на двадесети век. Обявената цел — да се построи база за

изучаването на стотици местни растителни и насекомови видове. Слухове и инсинуации хвърлили подозрението, че всъщност става дума за военен подслушвателен пост, което по-късно се потвърдило, благодарение на Закона за свободен достъп до информация.

Скоро сателитите направили подслушвателните станции ненужни и Васа за пореден път се превърнал в остров призрак. Рядко по време на риболовния сезон рибари си устройвали биваци на плажа за кратко, но дори и техните обиталища били свързвани с истории за необяснима смърт и трагедии.

И ето че сега Васа за пореден път приемаше нежелани гости и за пореден път гневът на острова беше събуден.

Джъстин погледна към морето. От скалата се виждаха добре корабите на хоризонта. В сравнение с последния появил се кораб, останалите приличаха на джуджета.

— Господи! — прошепна Джъстин. — Самолетоносач. Докарали са цял шибан самолетоносач.

Той напредваше като питон — бавно и методично, пълзеше опрян на лактите си и се осланяше повече на слуха, отколкото на зрението си. Дана и другата жена не преставаха да бърборят, все за глупостите, за които жените обожаваха да си чешат езиците непрекъснато. От време на време Дана се засмиваше. И другата се смееше, но ушите на Бъртън ловяха единствено смеха на Дана.

На два пъти беше принуден да спира, защото придвижването му се затрудняваше от болезнената му, пулсираща ерекция.

„Какво правиш?“, изплакваше по-добродетелната му част, но плачът ѝ се чуваше все по-слабо и по-слабо. Трийсет години бяха достатъчни за размяна на ролите. Сега тъмната страна движеше представлението.

„Спри се, не е прекалено късно.“

Но беше. Той щеше да умре. Както и всички останали.

През целия си живот се беше опитвал да се пригоди към обществото. Почти го беше постигал, но никога напълно. Два провалени брака и толкова смени на работата, че не ги помнеше, бяха доказателствата. Приемането му в „24/7“ беше последният му и най-добър шанс.

Последният шанс също се беше оказал напразен.

Чакаше го сигурна смърт.

Изненада го лекотата, с която приемаше съдбата си. Може би — прекалено лесно?

Да не би да беше самоубиец?

Може би.

Или може би прагматичен?

По-вероятно.

Каквато и да беше истината, приемането на смъртта бе изненадващо освобождаващо. Смъртта премахваше всякакви последствия и морални присъди; нищо не можеше да го спре да не утоли глада си.

Той внимателно измъкна ножа от задната част на колана си. Беше ножът на месарката — Бренда. Отмъкнат през нощта. Най-големият и най-заплашителният, който беше виждал. Ножът имаше важна роля. Колкото по-голямо е острието — толкова по-силен е страхът. Колкото по-силен е страхът, толкова повече купон.

Частица от него му нашепваше, че трябва да изчака, докато издебне Дана сама. Но той отхвърли тази мисъл. Идеалното място и време бяха избрани от самата Дана.

Той спря, надигна се и погледна иззад храста. Виждаше ги и двете. Ветеринарката стоеше с гръб към него. Дана гледаше пред себе си.

Добре.

Щеше да скочи първо на ветеринарката. С опрян до гърлото ѝ нож, Дана щеше да се подчини. После, когато се увереше, че е в ръцете му, щеше да убие другата, като вкара острието в гърлото ѝ чак до костта, пред очите на Дана.

Това щеше да умножи действието на фактора страх.

Щеше да отведе Дана до предварително избраното място и да я изнасили пред очите на целия свят. Мисълта за това правеше представата му още по-еротична.

Той се изсмя гласно.

Двете жени спряха да говорят. Дявол да го вземе, вече изобщо не се владееше.

Бъртън Ръдиард се изправи.

Вехтото дърво на малкия кей поскърцваше и подскачаше под краката им. Бренда се спира на два пъти, от страх да не пропадне през дъските. Всеки път Фостър я хващаше за ръката и я теглеше напред:

— Хайде, няма от какво да се боиш.

Три и половина метровата лодка от фибростъкло се поклащаше бавно и почукваше по кея. Бренда поклати глава.

— Не знам. Много е малка тази лодка.

Фостър, рибар по професия, почеса рошавата си брада и се усмихна.

— Чудесно ще свърши работа. Излизал съм в открито море и с по-малки. Имай ми вяра. Израснал съм на вода. Щом нещо се задържа над водата, мога да го управлявам.

— Не каза ли, че си от Калифорния?

Една вълна повдигна лодката и я притисна в кея. Цялата конструкция се разлюля.

— Да, и?

— И — това е Карибско море. Разликата е огромна.

Чу се изпукване. И двамата застанаха нащрек.

— По дяволите, ако не се махнем от това нещо, ще свършим във водата — предупреди Бренда.

Фостър не обърна внимание на думите ѝ.

— Морето си е море. Солена вода, вълни и вятър. Това е всичко. От какво толкова те е страх?

Още едно изпукване.

— Не се шегувам. Ти си стой, ако щеш, но аз се махам от този проклет кей. — Бренда затича към брега, Фостър я последва.

На сушата тя продължи спора.

— Аз съм градско момиче. Не знам и грам за водата. Затова пътешествие на борда на лодката „Рибка“ изобщо не ме привлича.

— Ами стой си тук тогава. — Фостър смени тактиката. — Стой и се остави да те правят на балък. Проблемът за мен е никакъв. Трябва да съм глупак дори да разговарям с теб. Просто трябва да те оставя да си мислиш, че нещата са истински, а аз да си приключа играта и да оберя парите.

— Не съм казала, че не идвам. Само казах, че ме е страх. Разбираш ли?

Фостър изсумтя.

— Ама да пукна, ако не изглежда истинско — не млъкна Бренда.
— Когато оня, счетоводителят пукна, за малко да подмокрят гащите. А аз не се плаша лесно. Как го изиграха това, по дяволите?

Фостър се разсмя.

— Да си ходила някога на кино? Виждала ли си как прострелват Арнолд Шварценегер и го превръщат в робот? Нарича се специални ефекти. Те могат всичко. Освен това, що за трик ще е, ако можеш да познаеш, че е трик?

Той извади пакет цигари и почука с него по крака си.

— Какво каза, че работиш?

— Транжорка съм — каза Бренда. — Режа месо. Адски много месо. Няма по-добър от мен със сатъра и ножовете. Просто няма.

Фостър махна целофана и отвори пакета.

— Виждала ли си някога човек да умира?

Бренда поклати глава.

— Ами, дядо ми. Но той беше в болница. Все едно му дръпнаха щепсела и след няколко минути го нямаше.

— Аз съм виждал много хора да умират — излъга Фостър, извади цигара от пакета и я лапна. Цигарата заподскача върху долната му устна, докато говореше. — Много. И повярвай ми, ако си виждала истината с очите си, няма да се подведеш по трикове. Всичко е част от играта. Хората, които имат достатъчно акъл да се измъкнат от острова, преминават в следващия кръг.

Фостър прибра пакета и извади запалка.

— Спомняш ли си какво ни каза оня пич, продуцентът?

— Брант — допълни Бренда. — Нелсън Брант. Хлъзгав тип. Не ми се понрави.

— Да, Райкрофт. Помниш ли, че ни каза, че това е различно от всичко, което сме видели досега? Е, не знам как е при теб — той махна със запалката към вътрешността на острова, — но аз досега не бях виждал нищо подобно. Никога.

Бренда кимна достолепно. Фостър виждаше ясно, че тя се сили да му повярва. Истината обаче беше, че сам той не беше убеден. Независимо от думите му, смъртта на счетоводителя изглеждаше истинска, съвсем истинска. Всичко й беше истинско. Той запали цигарата и смукна дълбоко. Все едно. На трийсет и три години, след

като си беше вадил хляба сам от тринайсетгодишна възраст, за нищо на света нямаше да си седи на косматия задник и да остави разни пълни непознати да решават дали да живее, или да умре.

Ако ги бяха заразили, мястото им беше в болницата. Независимо от това Фостър Мерик си обираше крушите от тоя остров.

— Мамка му! — Бренда посочи хоризонта. — Що за кораб е това?

Фостър дръпна от цигарата.

— Адски голям кораб. От ония, за пътешествия. Там трябва да отидем.

— Не ми прилича на кораб за развлекателни пътувания.

„На мен също“ — помисли си Фостър, но не го каза на глас.

Докторът стоеше на плажа и гледаше към открито море, заслонил очите си с ръка. Джъстин дотича по пътеката.

— Виждаш ли го? — попита старецът.

— Да. Самолетоносач. — Джъстин погледна доктора с любопитство. — Как позна?

Докторът изръмжа.

— Един от синовете ми служеше на самолетоносача „Карл Винсът“. Защо им е да пращат такова чудо тук?

Същия въпрос си задаваше и Джъстин. Много мускули за малка блокада. Само една причина му идваше наум за такава предпазливост: вирусът. Сигурно беше много опасен.

Всякаква мисъл за спасяването им бързо се изпаряваше.

— Все още ли не става нищо с радиото? — попита Джъстин.

Докторът склочи ръце на гърба си.

— Кори Нестор, момчето, което разбира от компютри, се занимава с това. Казва, че има изходящ сигнал, но нищо не се получава в отговор. — Той кимна към вътрешността на острова. — Опитах с телефона, радиото, дори със стария Морзов код. Нищо. Чуват ни, виждат ни, но ние не ги чуваме.

— Някакво объркване на честотите?

Докторът сви рамене.

— Може би.

На хоризонта се появи някакво движение. Джъстин постави ръка над очите си.

— Ах, мамка му! — изтръгна се от устата му. Обзе го вледеняващо предчувствие.

— Какво?

— Вкарвай всички вътре, веднага.

Вашингтон, окръг Колумбия

Ситуационната зала

Това, което се наричаше ситуационна зала, по-скоро приличаше на Контрол на полетите на НАСА. Функционално — също. Четиридесет и два монитора образуваха масивна видеостена, а десетки други бяха разпръснати из цялото помещение и показваха различни кадри на живо от остров Васа. Непосредствено до видеостената беше поставен огромен екран, показващ зоната, към която имаше най-голям интерес. Покрай най-отдалечената стена на помещението бяха разположени дванайсет кабинки — във всяка имаше оператор, снабден с три монитора и видеоапарат, проследяващи определен участник. Центърът на помещението бе зает от карта с размери два и половина на три метра, върху която беше нанесена пълната топография на острова, сградите и корабите, формиращи блокадата.

За времето след последното идване на доктор Лорик на картата се беше появила нова фигурка.

— Какво е това? — попита той един мъж в униформа на флота.

Мъжът, поне десет години по-млад от Лорик, отговори с добре оттрениран тон на уважение:

— „Кенеди“, сър. Дислоцираха го преди по-малко от час.

Лорик почувства пронизващ страх.

— Самолетоносачът „Джон Кенеди“?

— Да, сър. По заповед на адмирал Дохърти.

На Лорик беше предоставено собствено кътче, с осем монитора, позволяващи му да събере цялата необходима информация за съставяне на профил не само на Контрола, но и на участниците.

Той видя адмирала в другия край на помещението и забърза към него с намерението да влезе в спор.

Дохърти беше набит, с огромни рамене и врат, чиято обиколка на око се равняваше на обиколката на кръста на Лорик. Без съмнение на млади години беше изглеждал извънредно внушителен. Но възрастта беше загладила острите ръбове и мускулите бяха заменени от тлъстини.

— Мисля, че се разбрахме само за една ударна група. Екипирана за биологична война. Светкавично атакуване и изтегляне.

Адмиралът погледна Лорик така, сякаш току-що беше видял говорещо животно.

— Изтребителите са застраховка. Гаранция, че имаме сериозни намерения. Време е да покажем на тия терористи, че не могат да си играят игрички със Съединените щати, и още по-малко — с военноморския ни флот. Знаем какво правим, господин...

— Доктор. Доктор Шърман Лорик. И не съм сигурен, че знаете. Хората, стоящи зад това, са добре организирани и повече от способни да проведат настъпателна стратегия. Уверявам ви, че са готови да реагират на всичко, което сметнат за сериозна заплаха. Даже изпращането на хеликоптера е рисковано, а това... Военни самолети — просто си го просим.

Адмиралът набръчка вежда. Устата му се разтегна в подигравателна усмивка.

— И как точно биха го направили, по дяволите? Там нямат оръжие, нямат жива сила. Как, дявол взел го, възнамеряват да ни спрат?

Лорик усещаше, че ги наблюдават.

— Ами... не знам — призна той накрая.

Адмиралът изпуктя презрително. Погледът му се изпълни с надута самоувереност.

— Точно така, не знаете. А сега ви предлагам да си седнете на мястото и да гледате как действат истинските бойци.

Остров Васа

С присвити устни и стиснати зъби, Бъртън се изправи сред зеления гъсталак като партизанин в засада. Нерин се обърна при звука на смеха му.

— От колко време киснеш там? — попита тя с ръце на кръста, като майка, гълчаща непослушно дете.

Дана разпозна заварчика, от когото по-рано я бяха побили тръпки.

Усмивката на Бъртън се изкриви в похотлива маска.

— Е — каза Нерин и придружи думите си с вдигане на рамене. — Ако нашият перверзник ни е гледал скришно през цялото време, е видял каквото му душа иска.

Дана опита да го обърне на смях, но мускулите на врата ѝ останаха стегнати. „Ставаш параноична.“

Бъртън направи крачка напред. Сърцето на Дана заби ускорено. В този момент островът се разтrese от звука на предупредителния сигнал. Призоваваха ги да се явят в Кръглия дом.

Джъстин наблюдаваше от прага на спалното прелитащите изстребители на флота. Сериозна работа: F/A-18 „Хорнет“, конструирани за война и въоръжени до зъби. Два. Самолетите прорязаха небето един до друг, после се разделиха — единият зави на изток, а другият — на запад.

— Какво искат? — попита някой. Неколцина плачеха. Предполагаше се флотът да е техният спасител, добрите герои. Защо тогава изпращаха изстребители?

Трима души изскочиха тичешком от джунглата. Джъстин позна Дана и усети как юмрукът, стегнал сърцето му, леко разхлаби хватката си. Поне с нея всичко беше наред. Триото се втурна в Кръглия дом.

Изстребителите направиха тегел навътре в морето, завиха, изравниха се отново и се насочиха към острова.

„Обстрел“ — сети се Джъстин. Нямаше нужда от ракети. Просто няколко откоса с 20-милиметровата картечница „Вулкан“ и всичко на острова става на спагети, включително и участниците в шоуто.

Няколко души се доближиха до прага. Той ги отпрати обратно навътре, но сам не се помръдна. „Какво си мислят тия, мамичката им?“

Вашингтон, окръг Колумбия

— Мамка му! — изруга един от цивилните в залата, свали слушалките си и натисна едно копче, с което образът върху един от седемте мрежови монитора се прехвърли към видеостената. — „Глоуб“ знаят за атаката.

Доктор Шърман Лорик погледна към видеостената и се усмихна, без да го съзнава. Тъкър Торн можеше да няма данни за вокалист на рок група или за модел на мъжко бельо, но типа фотогеничност, която притежаваше, го караше да изглежда добре на телевизионен екран. Звукът беше усилен. Гласът на Тъкър изпълни Ситуационната зала:

— ... в атаката ще бъдат използвани най-модерни химически бойни средства и най-усъвършенстваният модел хеликоптер на света...

— Откъде, по дяволите, той знае това? — изкрещя адмирал Дохърти.

Никой не му отговори. Президентът на Съединените щати вдигна поглед, който за момент премина и през Лорик.

Водещият попита Тъкър за подробности относно хеликоптера. Репортерът отговори, без да се консултира с бележките си:

— Модел МН-53J „Пейв Лоу“ III е конструиран за специални операции: по-точно, инфилтриране, доставяне на провизии и измъкване от вражеска територия. Може би си спомняте драматичната история по спасяването на свален пилот по време на операция „Пустинна буря“. Капацитетът му, като дистанция и височина на полета, е невероятен и той може да лети при всякакви метеорологични условия, денем и нощем. Побира трийсет и осем въоръжени бойци, а товарът, който може да се закачи на външната му кука, е до осем тона.

Лорик беше впечатлен. Той беше споменал само накратко хеликоптера, без никакви подробности. Очевидно Тъкър си беше написал домашното.

— Какво е въоръжението му? — попита водещият.

— По-тежко не би могло да бъде — отговори гладко Тъкър. — Включително три петдесетмилиметрови картечници.

— За какво са им? Очакват ли се неприятности?

Тъкър поклати глава. Беше застанал под малък заслон, на фона на океана. Лорик се усмихна — знаеше, че океанът не е същият. Тъкър все още се намираше на западното крайбрежие.

— Не се очакват, но все пак се прави подготовка. Високопоставеният ми източник ме информира, че президентската

кризисна група, дала разрешение за акцията, изисква максимално ниво на застраховане.

— Високопоставен източник? — избуча адмиралът. — Кой, дявол го взел, е високопоставеният му източник?

Президентът отново погледна Лорик. Докторът отмести своя, в случай че някой забележи.

На екраните Тъкър продължаваше репортажа си:

— Както показаха събитията от последните два дни, всичко е възможно. Повтарям, целта на акцията е да се слезе на острова и да се вземе кръвна проба. Участващите в десанта ще носят най-последния модел биозащитно облекло, а на вертолета е добавена специална карантинна кабина. След напускането на острова специалната група ще остане под карантина, докато Центърът за контрол и борба със заболяванията не даде разрешение за вдигането й...

Репортажът продължи още пет минути. След края му в помещението настана пълна тишина, ако не се броеше лекото бръмчене на компютрите и комуникацията между флота и командването.

— Визуален контакт — каза някой.

— Главен екран — беше отговорът.

Появи се нов ракурс на остров Васа, този път от камера под изстребителите.

Остров Васа

Пред очите на Дана Кирстен невероятно изглеждащият самолет направи пълно преобръщане и се изстреля право нагоре. При други обстоятелства гледката щеше да е дори забавна. При сегашните всяко ново събитие носеше допълнителен страх и скептицизъм.

„Затова ли тоя Бъртън толкова ми действа на нервите?“

Може би, но обяснението не звучеше убедително. Беше го хванала на два пъти да я гледа. По-право, не да гледа, а да я съблича и обладава с поглед.

„Така, вече напълно се побърка.“

Защо някой изобщо би обръщал внимание на нея, при положение че може да си се нагледа на Нерин, с трапчинките й, или на Рене, с циците й, които спокойно можеха да извадят нечие око?

— Добре ли си? — попита я Джъстин от вратата.

Тя почти се обърна, за да види с кого говори, и усети, че се изчервява.

— Нормално. — Посочи небето. — Ти си пилотът. Някаква идея какво става?

Изтребителите се бяха смалили до размерите на монета. Монети, натъпкани с всевъзможни смъртоносни джунджурии.

Джъстин вдигна поглед към небето.

— Само оглеждат.

— Лъжеш. — Тя го изгледа подозрително.

Този път той се изчерви.

— Малко. Първите прелитания бяха прострелни.

— Искаш да кажеш — когато се лети ниско и се стреля по всичко, което се движи?

— Нещо подобно. Но няма нужда да се паникьосваш. Те не стрелят.

— Засега.

Изтребителите се връщаха.

12.

Карибско море

Вертолетът МН-53J „Пейв Лоу“ III се издигна от борда на „Джон Ф. Кенеди“ като някакъв величествен предисторически звяр в палеозойското небе. Завихрянето от двацет и пет метровите перки вдигна ветрила от водни пръски, превръщайки линиите от диригите на огромния плавателен съд в концентрични кръгове. Пилотът погледна отчитанията на табло и кимна на помощника си и на двамата бординженери. На сто метра височина хеликоптерът наведе преднича към морето и се насочи към остров Васа.

Боядисан в синкавосиньо, дълъг двацет и осем и висок седем и половина метра, хеликоптерът беше в състояние да развие скорост над двеста и седемдесет километра в час. С разположени отпред инфрачервени сензори, с приспособления за следване на релефа на терена и за избягване на радарно засичане, с карта с прожектиран дисплей, „Пейв Лоу“ можеше да лети при почти всякакви условия.

Освен екипажа от двама пилоти, двама бординженери и двама управляващи стрелбата, на хеликоптера имаше и четири оперативни лица, носещи най-модерните екипи за биологическа защита. В добавка към това хеликоптерът беше оборудван и с пълен набор за поставяне под карантина, където четиримата щяха да останат, докато кръвните проби не се изследват и не се разбере как се разпространява вирусът.

Вашингтон, окръг Колумбия

Доктор Шърман Лорик въртеше бастуна си между дланите и наблюдаваше приближаването на хеликоптера до острова. Планът беше разумен и в рамките на необходимото. Трябваше им проба от вируса, за да знаят с какво си имат работа. И въпреки това Лорик се притесняваше. Дотук ходовете на Контрола бяха на нивото на

шахматен гросмайстор. Защо тогава би оставил острова незащитен спрямо военните? Не се връзваше.

От друга страна, как би могъл да бъде спрян флотът на САЩ?

Мисълта не можеше окончателно да се оформи. Повечето присъстващи в залата се бяха втренчили в главния монитор; персоналът тихо си вършеше възложените му задачи.

Облечен в безупречна униформа, с пет сребърни звезди на яката, една златна и още четири ивици до нея на ръкавите, адмирал Дохърти следеше събитията в безмълвна напрегнатост. Основната забележителност на издължената му физиономия бяха рунтавите му мустаци, провиснали от горната устна като ледени висулки — в по-нервните моменти той ги дъвчеше.

Какъвто, ако се съдеше по вида му, беше настоящият момент.

Гледката от хеликоптера се смени и се видя цялата брегова линия. Никой от участниците не попадеше в полезрението, но Лорик вече знаеше от другите монитори, че са се изпокрили и надничат от врати и прозорци.

Гласът на пилота идваше насечен от радиовълните, но важната информация се предаваше разбираемо:

— Четири минути до контакт...

Лорик не спираше да върти бастуна си. Какво му убягваше?

Карибско море

„Джон Ф. Кенеди“ чертаеше пенлива линия в сиво-синьото море, поддържайки позицията си в разположението на блокадата в очакване на завръщането им. Остров Васа беше точно пред тях. Пилотът, който беше летял на „Пейв Лоу“ в Турция, Саудитска Арабия и Кувейт, го познаваше като петте си пръста. Хеликоптерът му беше разчиствал пътя за АН-64 „Апачи“ на армията по време на войната в Залива. Бързата победа на операция „Пустинна буря“ се дължеше на неутрализирането на противовъздушната отбрана на иракчаните и отваряне на иракското небе за бомбардиране.

Въпреки рутината си, пилотът се стресна, когато започна да мига предупредителна светлинка с размера на монетка. Секунда по-късно осъзна причината. Беше датчик за капака на горивната камера и никога не би се задействал във въздуха, защото ако тя не беше правилно

запечатана, машината просто не можеше да се издигне. А щом бъдеше запечатана, отварянето ѝ беше невъзможно след заработването на двата двигателя „Дженеръл Електрик“ Т64-GE-100.

Вторият пилот се протегна и почука по светлинката.

— Трябва да е повреда.

Лампичката продължи да мига.

— Отбележи я и се погрижи като се приберем, веднага да се занимаят с нея. — Пилотът провери другите системи и отново се облегна. Капка пот се стече по челото му.

Светлинката мигаше.

Нервите му — нерви на военен, участвал в безброй акции — необяснимо потрепнаха. Беше се сблъсквал с картечен огън, противосамолетни ракети, дори и директно прострелване. Въпреки това малката светлинка беше пробила бронята на закалката му. Мислено прехвърли схемите на захранване в главата си. Не се връзваше. Дори при повреда мигането на датчика след успешно излитане нямаше обяснение.

Той хвърли поглед към прожекционната карта. Островът бързо се приближаваше. Акцията вървеше според плана.

Светлинката мигаше.

Адът се развихри в момента, когато втора капка пот се откъсна от косата на пилота и падна върху смръщеното му чело.

Всички предупредителни сигнали на струващия дваисет и пет милиона долара хеликоптер зазвучаха едновременно. Дигитални индикатори, статусни, колизионни; един показваше, че двигателите не работят, докато друг виеше, че същите двигатели опасно са надвишили капацитета си. Противоречащи си, нелогични сигнали. Какофония от заплашителни светлини и влудяващи звуци, от които сърцето се свиваше като в преса.

Всяка система в най-съвършения хеликоптер на света, до най-последната, престана да работи.

Остров Васа

— Господи! — Джъстин стъпи на пясъка и засенчи с ръка очите си. Самолетите престанаха да го притесняват и цялото му внимание се фокусира върху приближаващия хеликоптер.

Дана застана до него.

— Какво? Какво има?

Той не беше в състояние да отрони и дума. Величествената машина затрепери и се заклатушка. Джъстин се стегна.

Въпреки че продължи да се приближава, хеликоптерът бързо губеше височина. Витлата му се въртяха, но по-бавно. В случай на пълна загуба на мощност перките бяха изработени така, че да продължат да се въртят от въздушното налягане при снижаването, позволявайки на пилота да извърши трудно твърдо кацане, но все пак да избегне директното разбиване.

МН-53J бясно се тресеше. В близост до задницата му прехвърча искра; двигателят се подпали. Масивното туловище избухна, разхвърляйки отломки по целия бряг.

Вашингтон, окръг Колумбия

Шърман Лорик гледаше от безопасното си място, дълбоко скрито в Белия дом, как хеликоптерът експлодира и се превърна в парчетии метал.

„Какво стана?“

Стомахът му се бунтуваше. Може останалите да бяха обръгнали на подобни гледки, но той със сигурност не беше. Бърз поглед наоколо му подсказа, че се заблуждава. Изражения на неверие и ужас бяха изписани по лицата на всички, загледани в екраните. Неколцина обърнаха глави, други не можеха да отместят поглед, като хипнотизирани.

Лицето на адмирал Дохърти сякаш беше направено от восък, оставен прекалено дълго на лятно слънце. Очите му срещнаха тези на Лорик, но не се задържаха върху тях. Сега не беше време да се спори и преценява чия е вината. Току-що американци бяха принесени в закление пред очите на целия свят.

— Самолетите! — Изненадващо, но президентът реагира най-бързо. — Разкарайте самолетите оттам — веднага!

Почувствал, че главната роля му се отнема, адмиралът дойде на себе си.

— Върнете веднага самолетите! — Гласът му, по директната линия с „Кенеди“, прозвуча повече като изквичаване, отколкото като

вик.

На главния екран се показва изглед от брега на острова.

— Какво стана? — попита заповедно президентът. — Свалиха ли ги? Не видях следи от изстрелване на ракети.

Адмиралът поклати безпомощно глава.

— Не знам, господин президент. Не знам.

Първото чувство, последвало шока, беше вина. Лорик бе предчувствал, че нещо не е наред. Онези от другата страна бяха прекалено добре организирани и мислещи с ходове напред, за да допуснат такава уязвимост. Контрол се беше подготвил.

Но чак толкова? Въобще не беше допускател чак такава демонстрация на сила.

— Боже господи! — простена адмиралът.

Сякаш въздухът в стаята изведнъж свърши.

Остров Васа

Двата изстребителя на военноморския флот се стрелнаха над главата на Джъстин и се насочиха към самолетоносача. По време на бръснещите си полети се бяха движили много под максималната скорост, която можеха да достигнат — почти два пъти над тази на звука. Пилотите включиха турбокомпресорите на двигателите. Турбокомпресията се задейства за около половин секунда, после тотално отказа.

Джъстин се опита да пресметне съотношението на моментната им скорост и разстоянието до кораба.

„Няма да успеят.“

Пилотите и радарният бордофицер се изстреляха от кабината на единия самолет секунди преди разбиването му. Екипажът на втория още се намираше в него, когато машината за милиони долари се заби в морето.

13.

Във въздуха

Полет 2219 на „Юнайтед Еърлайнс“

Самолетът пропадна във въздушна яма и подхвърли Тъкър в седалката, но той беше толкова уморен, че изобщо не се впечатли. Приземяването на международното летище „Дълес“ беше около полунощ; до хотела си щеше да стигне към един и половина през нощта, да заспи в два, за да стане в шест сутринта и да се присъедини към репортерската орда, засипваща с въпроси президента на САЩ.

Тъкър облегна глава назад. Поне десет пъти беше гледал взривяването на хеликоптера и падането на самолетите в морето и още не можеше да го възприеме. Във всички интервюта думата *невъзможно* беше премятана от всички военни рангове, потърсени за коментар. Само че се беше случило. Той го беше видял с очите си. Целият свят го беше видял.

А сега светът искаше да узнае причината.

Тъкър усещаше меките вибрации на боинга, който летеше на десет хиляди метра височина. Въздушният транспорт беше част от ежедневието на милиони американци. Да се носиш в небесата във вътрешността на вакуумирана кутия отдавна се приемаше за съвсем нормално. Но ако нещо си, намиращо се на остров Васа, беше в състояние да свали най-съвършен военен самолет, какви бяха шансовете за оцеляване на обикновена пътническа въздухоплавателна машина?

Тъкър затвори очи и се опита да прогони от ума си този въпрос и всички водещи към или следващи от него. Трябваше да си почине, трябваше.

За последните двайсет и четири часа беше изминал пътя от неизвестен фотограф до журналист, предаващ на живо, с повече от четиринайсет излъчвания за първите шест от тях. Това си беше пожелал и това беше получил, с всички екстри. Изнудването на

компанията беше първото и, той се надяваше, последното му впускане в тъмните води на корпоративната политика.

Шеметното му издигане си имаше и неприятна страна, защото един от резултатите беше изтичането до тъч линията на изпитани репортери, които иначе биха се впуснали в епицентъра на събитията. Вместо тях новопосветеният Тъкър Торн получаваше зелена светлина за всяко свое желание, отнасящо се до драмата на острова.

Мразеха го и той не ги винеше.

Същите тези репортери, водещи и дори продуценти нескрито бяха очаквали той да се провали по време на първото излъчване. Помалко от трийсет минути след размяната на любезности с големите шефове.

Беше дочул някой от асистентите да подхвърля на един фотограф:

— Ако става дума за напрежение, от това може направо да ти се пръснат топките. Не си представям по-голямо от това.

Светът се обвиваше в сюрреалистично було от истинност в секундата между извикването на асистента „Готови!“ и знака, че вече е на живо. Сърцето му заби в гърдите със силата на разгневен орангутан. За момент си помисли, че ще повърне.

В телевизията предаванията на живо отделят професионалистите от просто талантите. Неумолима разделителна линия, отвъд която всяка дума, казана от теб, се преценява мигновено от стотици, хиляди, дори милиони. Всеки човек греша, но телевизионният журналист греша пред необхватна публика. И независимо кой си или какво правиш, репутацията ти зависи от последното ти включване на живо.

Именно това напрежение беше мелницата за таланти и мнозина се спасяваха панически от него в по-спокойните води на публичните отношения или дори на правните факултети, а за други то ставаше страст.

За негов късмет в мига преди започване на предаването Тъкър осъзна, че принадлежи към втората група — на зависимите от адреналиновото ниво, което не може да даде никой наркотик.

„Не мога да си представя по-голямо напрежение“, беше казал асистентът.

В съзнанието на Тъкър проблесна споменът за студения празен склад. Свобода лежеше мъртъв на пода, а неговият собствен живот се

измерваше с оставащите му секунди. В секундата преди началото Тъкър погледна микрофона на „Глоуб“ в ръката си и осъзна, че не може да става и сравнение с това за ръцете ти да е залепена бомба.

А после излъчването започна. Хулителите му бяха разочаровани.

Въпреки че чувстваше със сърцето си, че има талант за новинар, не талантът го беше изтикал напред. Всичко завесеше от успеха му в намирането на най-пикантните подробности. В случая — причината за падането на самолетите. Трябваше да е първият, който ще го научи.

Инцидентът имаше въздействието на искра върху сух барут. Изведнъж събитията на остров Васа придобиха международно значение. Терористичен акт? Да не би някоя държава да беше обявила война на САЩ?

Въпрос на национална сигурност.

По негово желание Тъкър щеше да работи извън вашингтонското бюро за остатъка от шоуто. Другата добра новина беше, че приятелят му Бикман Тухлата щеше да се присъедини към него на другия ден като негов фотограф.

Палтото на Тъкър започна да свири увертюрата към „Вилхелм Тел“. На изтощението му съзнание беше нужно малко време, за да се сети, че звъни мобилният му телефон. Използването на мобилни телефони по време на полет беше забранено. Но, както успя вече да забележи, много ограничения се пренебрегваха, когато ставаше дума за пътници от първа класа.

— Тъкър? — Гласът на Лорик звучеше уморено и напрегнато.

— На път съм за Вашингтон — осведоми го Тъкър.

Поредната въздушна яма. Сервизната количка издрънча.

— Вашингтон. Добре. Трябва да поговорим.

— Какво имаш за мен? — Въпреки изтощението си Тъкър усети внезапен прилив на енергия.

— Не по телефона. Не и по този. Къде ще отседнеш?

— Почакай. — Поредната яма бе доста неприятна. Тъкър намери информацията за пътуването си в левия вътрешен джоб на спортното си яке. — „Мадисън Ин“ в центъра.

Тъкър напрегнато зачака отговор. Чуваше се духане на вятър. Някъде навън ли беше Лорик? Всъщност не беше вятър, а тежко дишане. Докторът дишаше задъхано. „Като човек, бягащ от смъртна опасност.“

И още някакъв шум. Втори глас? Само една дума, произнесена едва чуто. Или си внушаваше?

— Докторе, добре ли си? — Тъкър се огледа в салона за проявяващи интерес към разговора му. Параноята беше заразителна.

— Кога ще стигнеш до хотела? — прошепна докторът.

— След три часа. — Тъкър също зашепна. — За падането ли става дума?

— Барът на „Мадисън Ин“. След три часа.

Връзката прекъсна. Самолетът подскочи отново. Чу се гласът на капитана: щяха да отминат бурния фронт след малко и турбуленцията щеше да престане. Тъкър не го слушаше. Мислите му бяха изцяло погълнати от разговора. Страничният глас. Отсявайки звуковия фон, в мисълта му заседна думата, която му се беше сторило, че чува: „скоро“.

Джаксънвил, Флорида

Баба й и дядо й просто се опитваха да я предпазят. Тя го разбираше и въпреки това я вбесяваха.

— Не може да го гледаш, миличко — каза разтревожено дядо й.

— Но това е мама. — Джена беше чувала други да наричат дядо й гадняр, но за нея той беше мек и неспособен да отказва.

Това поставяше баба в ролята на строга.

— Знам, че е майка ти, но също така знам, че тя не би искала да гледаш. Мисля, че е най-добре да си отидеш в стаята.

В стаята на Джена нямаше телевизор, но имаше компютър. Тя го беше донесла със себе си, когато дойде да живее у родителите на майка си за времето, докато тя е на острова. Беше им казала, че го използва за училище. Но не беше само за това.

За Интернет не бяха нужни патерици или шини, които да подкрепят деформираните й крака. Само едно натискане беше достатъчно да я пренесе от Джаксънвил до Лос Анджелис, Австралия, библиотеката на Конгреса или дори до уебстраницата на Барби. Без това да е съпроводено с мъчително куцукане.

Джена обичаше сърфирането в Мрежата. То беше свързано с действия, с подвижност — неща, непознати за човек на десет години с остра форма на нервно-мускулно заболяване. В Мрежата тя беше като

всички други. В стайте за чат можеше спокойно да разговаря за филми, за книги, за най-сладкия от групата „Ен Синк“ според нея — без никакви погледи и шушукания или, което иначе беше най-лошото, без да е нужно да изпитва съжалението на другите.

В мрежата Джена беше балерина, танцуваща с електронна грация между различни сайтове.

Баба ѝ и дядо ѝ бяха взели диска с програмата за достъп до камерите на остров Васа, без да си дават сметка, че не ѝ е необходим, след като вече е инсталиран. Но разкриващият се пред очите ѝ кошмар — със смъртта на счетоводителя, с разбилите се самолети, с майка ѝ в епицентъра на събитията — ѝ причиняваше болка, по-силна от всякакви неприятности, произтичащи от болните ѝ гръбнак и крака.

Може би баба ѝ и дядо ѝ имаха право. Не трябваше да гледа.

Но и не можеше да се спре.

Вашингтон, окръг Колумбия

„Мадисън Ин“

Тъкър се регистрира, хвърли багажа си върху леглото и хукна към бара на хотела. Имаше достатъчно хора, за да не прави впечатление, и не толкова много, че да е трудно да се намерят.

Доктор Шърман Лорик се беше разположил в малко сепаре в задната част. Бялата му коса беше оредяла и килограмите му бяха поне с шест повече. Бузите му бяха увиснали. Нормалният румен цвят на лицето му се беше превърнал в нездраво възъчен.

Той не пое протегнатата ръка на Тъкър, а внимателно огледа помещението с кървясалите си очи.

— Какво стана с тия самолети? — попита Тъкър, докато се настаняваше. Безпокойството, появило се с обаждането по мобилния му телефон, не беше престанало да се засилва и вече достигаше размерите на пълна параноя.

Появи се сервитьор. Лорик го отпрати преди Тъкър да е успял да си поръча.

— Докторе? — повтори Тъкър.

Лорик го погледна за първи път от появата му. Тъмни кръгове очертаваха долните му клепачи.

— Не беше само техническа повреда — каза той.

„Техническа повреда“ беше единственото обяснение, посочено от флота в съобщение за пресата от една страничка, изпратено по факса до новинарски отдели в цялата страна. Само че и самото правителство не смяташе, че хората са толкова глупави, та да се хванат на толкова плитка заблуда.

— Каква е работната теория? — попита Лорик. — Какви са ключовете? Имаш ли версия?

— Не. Но мога да ти кажа какво ще видиш в сутрешните вестници и в новините — терористи. Най-вероятно една или няколко ракети „Стингър“. Изстреляни от рамо.

— Господи...

— Всичко е част от терористичен акт — продължи Тъкър. — Който сега приема военни измерения. Бог да ни е на помощ, ако са замесени Ирак или Либия.

— Помия. — Лорик вдигна очи. Лицето му си бе възвърнало част от обичайната твърдост. — Как обясняват липсата на каквато и да било видима следа от ракетна атака? Смехотворно е.

— Имаме цял остров, държан за заложник. Бих казал, че всичко е възможно — възпротиви се Тъкър. — В други теории се споменава лазерно оръжие, от тези, с които боравят във филмите за Джеймс Бонд, но всичките се въртят около някаква група или някаква нация, достатъчно мощна, за да го създаде.

Лорик удари с юмрук по масата и свещта и чашата му подскочиха.

— Не. Не. Не! Глупаво и безотговорно е. Господи, вие нямате ли никакви скрупули? Започвате да дрънкате на всеослушание за ракети и терористични нации и подпалвате война. Не го ли разбирате? Казвам ви с целия си авторитет на социолог, че подобни измишльотини ще взривят ситуацията. Независимо дали в тях има истина, или не. А това е, което всъщност иска Контрол.

Някой в другата част на бара се изсмя пискливо, като след прекалено много питиета, което след злокобната реч на Лорик накара Тъкър да изпита усещането, че е попаднал на сборище на вещици.

Главата на Лорик отново се отпусна. Раменете му бяха прегърбени, в позата на Атлас, понесъл целия свят на плещите си.

— И защо военните не ни кажат какво се е случило? — попита Тъкър.

— Защото са глупци, затънали в блатото на собствените си вътрешни интриги. Трябва да им е ясно абсолютно всичко преди от устата им да излезе и дума. Дали пък не са прави донякъде? Може би, ако проговорят, ще поставят под заплаха разследването си и ще изгубят единствената нишка, с която разполагат? Не знам. Но не мога да допусна да се продължава по същия начин. Това е път, водещ към пълното безумие — завърши унило Лорик.

Замълчаха. Повей на въздуха разлюля пламъка на свещта в червената ѝ чашка и хвърляните сенки заиграха бесен танц.

Лорик отново огледа бара. Ръцете му стискаха чашата с коктейла със силата на удавник, хванал се за спасителен пояс.

— Не беше ракета, а саботаж.

Остров Васа

Облаците се появиха скоро след падането на самолетите. Огромни и кълбести, в оловносиво, декорирано от синьо-белите стрели на светкавиците. Слънцето благоразумно се скри от хоризонта и мястото му се зае от дъжда — плътна завеса от едри капки, които бомбардираха острова в някакъв дисхармоничен концерт върху листата на тропическите растения. Подпомагана от облаците, тъмнината нахлу бързо. Сенките в ъглите на стаята плъзнаха и я заляха в смразяващ кръвта поток от студен мрак.

Компютърно командваното осветление угасна по график и мракът се възцари. Като пълен господар, сякаш само за времето на едно премигване. Тътенът на гръмотевиците беше не предупреждаващ, а триумфиращ, празнуващ победа. Армията на хората се беше появила в пълния си блясък — с кораби, самолети, хеликоптери, но в края на краищата победител беше островът.

Още мъртви. Още победи. Повече мрак.

Дана седеше на койката си, обгърнала с ръце коленете си и увита в грубо армейско одеяло. Очите ѝ се взираха през прозореца в тъмнината. Обичайните звуци на джунглата бяха заменени от постоянно усилващо се съскане. Падаща вода върху растителността — казваше умът ѝ. Черни същества, змии и чудовища, съскащи към чудесата на технологията — нашепваше въображението ѝ.

Мислите ѝ се пренесоха към дъщеря ѝ, в безмълвна молитва да не е видяла падането на самолетите, смъртта, ада под небето. Но не се надяваше особено да е така. Беше купила на Джена компютър втора ръка, и то на добра цена, след като шефът ѝ в магазина му беше добавил нови програми преди няколко месеца. Момичето му беше хванало цаката моментално, за разлика от майка си, която само получаваше главоболие от съкращенията и функциите. „Защо на един от бутоните пише Alt? Какво пък означава това?“ За нула време Джена си сложи прякора Кралицата на Интернет. И беше такава, поне в семейството на Дана.

Ако не вкъщи, Джена лесно би намерила достъп до компютър някъде другаде — в училище, в библиотеката, у приятели. Все някъде. Момичето беше умно и богато на идеи.

Ако в момента се намираше пред компютър, Джена можеше да види майка си — на границата на пълния разпад, с целия свят като публика.

Дана затвори очи в опит да прогони пораженското си настроение. Само че зад клепачите ѝ проблесна образът на мятания се в небесата хеликоптер, секунди преди да се превърне в хиляди горящи отломки. Прекалено истински, прекалено близък образ.

На границата на човешките възможности за психическа издръжливост.

Когато забременя в гимназията, за нея сякаш настъпи краят на света. Абортът беше премислен като вариант. И отхвърлен, когато тя почувства любов към зародиша в утробата си, когато си даде сметка за неговата невинност и абсолютна непричастност към обстоятелствата при зачеването му. Трудна ситуация, на моменти почти невъзможна, но тя беше издържала. Беше оцеляла.

„Правим това, което трябва да направим“, беше ѝ казал баща ѝ. Заедно с разочарованието в очите му завинаги щеше да запомни и приемането, любовта, подкрепата. Заводски работник, човек, вадещ сам хляба си от четиринайсетгодишна възраст, той беше привикнал на тежък труд и тежък живот.

Но винаги беше оцелявал, независимо от тежестта на изпитанията.

„Правим това, което трябва да направим“ — беше неофициалният девиз на рода Кирстен.

И тя го спази — роди, напусна колежа, постепенно изгради нов живот за себе си и детето си.

После, когато Джена стана на две годинки, педиатърът ѝ забеляза аномалии в растежа. Направи ѝ тестове и я изпрати при специалист. После дойде присъдата. Остра форма на мускулна дистрофия. Със стопроцентов фатален изход. Отново като че ли настъпи краят на света. Но Дана имаше дете, за което трябваше да се грижи, живот, който зависеше от нея.

„Правим това, което трябва да направим.“

Така да бъде. Дана се закле да направи абсолютно всичко по силите си, за да може дъщеря ѝ да живее колкото е възможно по-дълго и по-добре. Асоциацията за мускулна дистрофия ѝ беше оказала неоценима помощ с докторски и специализиран съвет, с осигуряване на патерици и инвалидна количка, както и като я свърза с родителите на деца със същите страдания.

Всяка година деца на членове на Асоциацията за мускулна дистрофия се събираха на лагер. В продължение на седмица Джена и деца, които животът сблъскваше със същите изпитания, живееха като едно голямо семейство. С плуване, състезания с инвалидни колички и създаване на приятелства. В много отношения преживяването беше по-силно от Коледа.

Бяха оцелели.

И въпреки твърденията на докторите Дана отказваше да се предаде. Посредством Асоциацията за мускулна дистрофия научи за теста, провеждан в Швейцария. Тест, даващ огромна надежда. Но времето, необходимо за набиране на резултати от теста, за анализирането им и повторното му провеждане, предшестващо получаването на разрешение за приложение и в Съединените щати, беше прекалено дълго — а Джена не разполагаше с толкова време.

И Дана разбра, че трябва да се пробва в шоуто „24/7“, даващо награда от два милиона долара на победителя, веднага след като научи за него. Защото съкровено ѝ желание беше Джена да стане част от групата доброволци в Швейцария.

Беше се явила на прослушване въпреки фобията си от показване по телевизията.

„Правим това, което трябва да направим.“

При първото си явяване беше отхвърлена. При второто стигна до третия етап на подбора. Накрая, напълно пренебрегвайки всякакви правила, тя се яви за трети път и бе приета като първа резерва, което ѝ даде шанса да бъде включена сред участниците буквално в последната секунда, след отпадане на един от титулярите.

Тогава това беше най-голямата ѝ победа. В момента ѝ се струваше, че за пореден път приближава крайт на света. Беше ѝ се удало да види големи мъже да плачат и хора с повече образование и пари, отколкото тя би натрупала за няколко живота, да крещят като обезумели от паника. Колко можеше да понесе човек? Колко много беше прекалено много?

Как постъпва човек, осъзнал, че се намира в положение без шанс за оцеляване?

Дана прокара пръст между металния нашийник на миникамерата и врата си. Проблесна поредната светкавица и лицето ѝ се отрази в стъклото на прозореца.

— Правим това, което трябва да направим — каза тя на глас.

Вашингтон, окръг Колумбия

— Саботаж? — попита Тъкър невярващо. Беше прочел доста информация за хеликоптера и му бяха известни невероятните параметри на МН-53J. — Някой от военните? Невъзможно е. Замесени са прекалено много хора. Няма начин някой да направи такава поразия и да не остави следи.

Лорик завъртя празната чаша в ръцете си. Кубчетата лед издадоха звук, подобен на тракащи кости.

— Единствената приемлива теория. Малко преди да загубим контакт с хеликоптера оттам доложиха за повреда, която не би могла да се задейства по време на полет. После всички аларми се включиха. Едновременно. Това не би могло да се случи, ако не е имало саботаж.

Тъкър замълча и се замисли над току-що чутото. Саботаж? Някой от правителството — отговорен поне в някаква степен. Но защо? Защо всичките тези усилия за нещо, което по принцип е само телевизионно шоу? Не беше реално. Усещането му за загадки работеше на високи обороти. Парчетата не си пасваха. Какво ставаше наистина?

— Добрата новина е, че е ограничен броят на хората с достъп и до трите летателни апарата — продължи Лорик.

— Значи знаеш кой е?

— Още не. Но определено имаме заподозрени.

— А каква е лошата новина?

— Трима от заподозрените бяха на хеликоптера.

Тъкър се облегна назад.

— Самоубийствена мисия?

Лорик вдигна ръце и сви рамене.

— Възможно е. И ако случаят е такъв...

— ... няма оцелели за разпит.

Лорик кимна. Лицето му се изкриви в гримаса, когато се облегна, като на човек с болки в гърба. Или навсякъде.

— Мога ли да го кажа? — попита Тъкър.

— Да, при същото условие — името ми да не се споменава. Надявам се, че оценяваш това, което правя. Все някога някой ще ме натопа за изтичането.

— Оценявам го. Нямах представа какво означава това за мен.

Лицето на Лорик застина.

— Не го правя за теб. Опитвам се да спра избухването на война. Ще се свържа пак с теб по-нататък.

Докторът се изправи доста пъргаво за човек с болки в гърба и се измъкна бързо-бързо от бара, като се оглеждаше през рамо. Тъкър стана и извади портфейла си да плати.

Тук имаше нещо гнило. Тъкър хвърли пет долара бакшиш на масата. Полъх подхвана банкнотата и я запрати върху мястото, на което седеше Лорик. Тъкър я вдигна и при движението си забеляза нещо, което го накара да прокара ръка по облегалката. После приближи свещта до седалката. Материята бавно възвръщаше формата си, но все още достатъчно добре се забелязваше малка правоъгълна вдлъбнатина.

Мислите му се върнаха към разговора. Лорик беше не само изнервен, но се чувстваше и неудобно. Всеки опит да се облекне го караше да прави гримаса и да изправя стойката си. Тъкър го беше отдал на проблем с гърба. Но вдлъбнатината говореше за друго. На повечето хора тя нямаше да направи впечатление.

Доктор Шърман Лорик носеше микрофон. От опит Тъкър знаеше, че микрофон се закрепя към кутия на задната част на колана или панталоните. Затова и Лорик не можеше да се настани удобно и беше оставил следа.

Някой беше подслушал целия им разговор.

14.

Остров Васа

Дана се събуди с писък. Ужасяващи образи на горящия хеликоптер я преследваха в съня ѝ. Не можеше нито да диша, нито да мисли. Колко беше прекалено много? Кое не можеше да се преживее?

Дъхът ѝ излизаше на пресекулки, ръцете ѝ се тресяха като последните листа в очакване на зимата.

— Шшшшш. Няма нищо. Успокой се. — Джъстин се материализира от мрака до леглото ѝ.

Силните му ръце я обхванаха. Тя се отпусна в прегръдката им и зарови лице в широките мъжки гърди. Успокоението от допира му я накара да заплаче.

Пръстите му галеха косите ѝ, докато ѝ нашепваше меки, успокояващи думи. Останаха така дълго, докато сълзите ѝ не изсъхнаха и тя не прогони злото, нападнало я в съня ѝ.

— Съжалявам. — Тя се отдръпна и го погледна в лицето. Облаците се бяха разнесли и мракът беше отстъпил пред пълната луна. Гранитните челюсти и яките скули на Джъстин бяха очертани ясно, но очите му оставаха забулени в сянка.

— Така е по-добре. Всички имаме нужда да се освободим от напрежението. Това ни спасява от полудяване.

Тя се засмя.

— В нашето положение да си нормален е доста странна идея.

Челюстите му се стегнаха още повече. Той хвана лицето ѝ в ръцете си.

— Ще се измъкнем от тази лудост. Чуваш ли ме? Ще се измъкнем. Обещавам ти.

Думи, само думи, целящи да прогонят страха ѝ, но те я стоплиха и поне за малко го накараха да отстъпи. Може би само за момент, но облекчението беше истинско и пробуди силите ѝ.

„Ще се измъкнем от тази лудост.“

Тя се наведе напред преди разумът или естествения свян да са успели да я спрат и намери устните му. Целувката беше мека и нежна.

Почувства се може би дори по-изненадана от него. Последва проточен миг на стресната тишина. Той отново обгърна лицето ѝ с длани и я целуна на свой ред. Съвсем леко, като докосване на крилата на пеперуда. После пак — по-силно и по-страстно.

Дана заспа в ръцете на Джъстин под призрачната лунна светлина.

Той гледаше, скрит в сянката, събуден от сладките ѝ викове на ужас. И други се бяха размърдали от тях, но бързо се върнаха към съня си. Бъртън Ръдиард не заспа — може би за първи път се чувстваше наистина жив. Губеше битката с тъмната си половина. Сексуалната му възбуда беше толкова мощна, че вече не му пукаше от нищо.

Лунната светлина му помогна достатъчно да различи втурналия се към нея Джъстин Рурк, който я прегърна и погали косата ѝ.

Бъртън остана беззвучен като сенките, в които се спотайваше.

Гледаше ги да се целуват и докосват и въображението му доизграждаше останалото. В тишината се чуваха звуците на целувките им. Друг звук обаче измъчваше Бъртън — нестихващото ехо на виковете на Дана Кирстен.

Дана се събуди с изгрева. Този път не кошмар, а една мисъл я извади от унеса ѝ. За известно време тя се наслади на топлината от обвилите я ръце на Джъстин и на миризмата на косата му. Отдаде се на фантазиране: че няма остров, няма игра, няма вирус и тя е свободна да си гради пясъчни кули. Зачуди се какво ли мислят роднините и приятелите ѝ, които я гледат.

„Глупачка, мислят си, че най-накрая ти дойде умът в главата и си намери някого. Лошото е, че ти предстои да умреш.“

Само се бяха прегръщали и целували. Но посвоему това беше по-еротично от всичките ѝ преживявания с други мъже. Силният стрес усилива възприятията. Чела ли го беше някъде?

После реалността грубо и разрушително зае мястото си.

Страхът моментално беше изместен от вина — че си е позволила дори мъничко щастие, посред цялата трагедия и смъртта.

Трябваше да живее. Ако не за себе си, заради Джена. Не беше ли Бог изобщо достатъчно жесток към малкото момиче? И майка ѝ ли щеше да ѝ отнеме?

Знаеше какво би казал баща ѝ по този повод: „Господ помага на хората, които си помагат сами. Стига си хленчила и си стъпвай на краката“.

Отмести ръцете на Джъстин. Той изсумтя и се обърна на другата си страна. Косата му беше разчорлена и тя си представи как е изглеждал като дете. Взе дрехите си и се отправи към безопасното място в джунглата да се облече.

Джъстин се събуди с усещането за липса. Осъзна, че липсва Дана. Беше я наблюдавал как се бори с емоциите си през цялата вечер; наблюдавал я беше да се мята и обръща в съня си. Когато тя извика, не можа да се сдържи. Искаше да я успокои, да я защити — нея, жена, решителна и независима по природа и поради обстоятелствата. Но тя му беше позволила да я прегърна, беше плакала на рамото му. И още — целувките им.

— Дана? — повика я той тихо.

Неколцина вече бяха станали, но Дана не беше сред тях.

Фактът, че усещаше липсата ѝ, го притесняваше. Обичаше жените, обожаваше ги, но връзките му никога не се бяха радвали на успех. Беше емоционално дистанциран, по думите на една от приятелките му. А сега, когато се беше оказал в смъртоносен капан на някакъв остров, можеше да мисли единствено за една жена.

— Събуди ли се? — Изгряващото слънце очертаваше силуета ѝ на прага.

— Дана. — Той стана и се втурна към нея. Понечи да я целуне. Тя подложи бузата си. — Всичко наред ли е? — Беше ли престъпил границите през нощта? Беше ли се възползвал от рядък момент на уязвимост у тази отстояваща независимостта си жена?

— Станах преди около час. — Гласът ѝ звучеше дистанцирано.

Беше направил прекалено голяма крачка, беше застрашил приятелството им.

— Ела. — Тя му направи знак да я последва по пясъка.

Джъстин направи крачка и осъзна, че е само по тениска и боксерки. Грабна дънките си и ги намъкна, докато подскачаше след нея.

— Къде отиваме?

Стъпките ѝ бяха твърди и енергични.

— В Кръглия дом.

Джъстин вдигна ципа на дънките. Обувките му бяха останали в спалното. За щастие, пясъкът още не се беше нагорещил.

— В Кръглия дом? Защо?

Тя се обърна и го погледна. На лицето ѝ беше изписан не гняв, а решителност.

— Ще се опълча срещу Контрол.

Бяха го нарекли „чистата зона“ — малко парче земя недалеч от спалното, където, както изглеждаше по всичко, нямаше камери. Жените го използваха да се преобличат, без опасност да ги гледат. Странното е, че никога не отиваха там поединично и трябваше да внимават с миникамерите си.

Четиридесет и осем годишната Нора Тибитс беше изкарала еднакъв брой години като монахиня и като учителка. Семплата ѝ рокля, строгата прическа и липсата на какъвто и да било грим прилягаха повече за манастир, отколкото за класна стая. Учителка в трети клас в Айдахо Фолс, тя харесваше работата си. Децата бяха достатъчно големи, за да разбират какво им се преподава, и не толкова, че да проявяват характер. Добра и достойна професия.

„Но не призвание“ — напомни си тя виновно. Повече от това значеше да си монахиня и вярно служеща на Бога. Всеки момент в служба на Бога означаваше много за нея. Докато не настъпи падението ѝ. Докато не Го предаде.

Нора не можеше да престане да се диви на промените в живота си — от живот в манастир до преобличане в тропическа гора. Кандидатстването за участие в шоуто беше гигантска стъпка, шанс за спечелването на милиони за благородна кауза. С Божията воля, парите щяха да отидат за църквата. Що се отнася до съкровено то ѝ желание, домът за деца „Свети Матей“ отчаяно се нуждаеше от нова сграда.

„Благородна кауза, благородна кауза“ — повтаряше си тя.

Честно казано, не очакваше да я изберат. Не беше „телевизионен“ типаж. Някога черната ѝ коса сега беше прошарена, а физиономията ѝ беше съвсем обикновена. Все пак Бог я беше благословил с атлетично тяло и добро здраве, което поддържаше със стриктен режим на физически упражнения и диета.

„Разнообразие“, бяха ѝ отговорили продуцентите на въпроса за причините за избирането ѝ. Разнообразието и съкровеното ѝ желание. Много зрители щяха да се вдъхновят от целта ѝ.

Рене беше заедно с Нора в чистата зона. Госпожица Белакур, както я наричаше Нора, беше Божие чадо и, като такова, достойно Божие творение. Но също така можеше и да подлага на изпитание човешкото търпение.

— Събличам се в джунглата, а наоколо няма и следа от Тарзан.
— Рене съблече нощницата си. — Колко жалко.

Нора беше принудена бързо да се обърне с гръб, за да попречи всичко да се види на миникамерата ѝ. Двайсет години, откак бе напуснала манастира, но реакцията ѝ подсказваше, че начинът ѝ на живот не се е променил оттогава.

Светът беше много по-богат на цветове от този на Нора.

Рене впечатляваше със стегнатото си женствено тяло и изваяното си лице. Косата ѝ беше с естествен цвят на чисто злато, а в кафявите ѝ очи можеше да се удавиш.

Нора отмахна собствената си посивяваща коса от лицето си и остана обърната.

— Как спа? — попита тя в опит да поведе любезен разговор.

— Като труп. Можеш ли да повярваш?

Нора се изненада. На нея ѝ отне повече от час молитви, за да успее да се успокои. Дори и след като се унесе, сънищата ѝ бяха изпълнени с горящите лица на загиналите.

— Това е прекрасно. Искам да кажа — чудесно е, че можеш да го изтриеш от съзнанието си дотолкова, че да почиваш пълноценно.

Рене се разсмя. Нора беше чула веднъж такъв смях в една галерия в Ню Йорк — целта му бе да изрази социален статус и прекалена изтънченост, а не веселие.

— Честно казано, не се притеснявам особено. Можеш да се обърнеш.

Нора го направи.

— Олеле! — И бързо се обърна отново.

— Какво?

— Твоят... — Тя прочисти гърло. — Бельото ти. Не си си го сложила.

— Сутиенът ми? — Рене се разсмя повторно, този път наистина развеселена. — Ами, прекалено е горещо. Няма да го слагам. Стига де, можеш да се обърнеш. Обещавам да не те заслепявам.

Нора бавно се обърна. Цветът на лицето ѝ беше по-кървав от този на изгрева.

— Ама ти си страшно старомодна, а?

Нора отново провери дали са закопчани копчетата на бялата ѝ блуза без никаква украса.

— Каза, че не се притесняваш. Защо?

Рене се усмихна и перфектните ѝ зъби блеснаха върху перфектното ѝ лице. Лице, предназначено за билборд или корица на списание, не за джунглата.

— Мъже няма да гласуват против мен, защото съм... — Тя посочи с две ръце тялото си. — Ами, направо да си го кажа, аз съм страхотно гадже. А жени няма да гласуват против мен, заради състоянието ми. Заради бременността ми. — Тя поглади идеално гладкия си корем.

— Да. Бебе. Истинска благословия. Ти и съпругът ти сигурно много се радвате.

— Не съм омъжена — каза Рене. — Шокирана ли си?

— Не. Всъщност аз съм от малко провинциално градче.

Прозвуча сигналът на Кръглия дом и двете се отправиха към лагера.

— Сигурно съм много консервативна. Но знам, че някои хора не чакат до сватбата, за да... се възпроизведат.

Рене я спря на пътеката към вратата на Кръглия дом и постави ръка около рамото ѝ.

— Малък съвет. Би могла да се поотпуснеш и да дадеш възможност на зрителите да те харесат.

Нора подуши парфюм. Парфюм посред целия този невероятен хаос. Странно.

— Забавлявай се. По дяволите, забавлявай се, колкото ти душа иска. Има няколко сладури тук. Отпусни му края, пък каквото стане.

— Божичко!...

— Ще се чувстваш по-добре, а ти гарантирам, че и със зрителите ще е така.

— Не се ли притесняваш, че... — Нора не знаеше как да изкаже с думи това, което мисли. В края на краищата коя беше тя, че да съди? А от друга страна, не беше ли нейно задължение да предпази душите, заплашени от гибел? — Просто внимавай. Помни, че Бог вижда всичко.

Рене се обърна със смях към най-близката камера и притисна гърдите си една към друга.

— Също и зрителите. Също и зрителите.

Нора погледна евтиния си часовник: 10:30 сутринта. Твърде рано за гласуването. За какво ги викаха в Кръглия дом?

Ковингтън, Джорджия

Боби Ванс задейства собствената си аларма, като изпрати съобщения на всички от списъка си. Отначало той включваше само него и приятелите му. Когато новината за тяхната система се пусна в чата, Боби беше затрупан от молби за изпращането ѝ.

В сегашния списък фигурираха хора чак от Мексико, Канада и Аляска. Боби беше решен да не ги разочарова. Наблюдението на над шестстотинте камери се беше превърнало в повече от хоби. Беше вече мисия.

Боби беше с най-висок възможен успех в училище, но си даваше сметка, че започва да изостава. Още не беше започнал съчинението по английски за петък и дори не беше хвърлил поглед на домашното по математика. Това изобщо не бе типично за него и точно тук беше част от очарованието. Винаги досега беше примерен ученик. Но колко пъти в живота си човек може да гледа, без да излиза от стаята си, истинска смъртоносна драма? Която, отгоре на всичко, не е и режисирана. Счетоводителят от Охайо беше мъртъв. Водещият, операторите, помощният персонал — всичките мъртви, та мъртви. Понякога му беше трудно да си ги спомни всичките. Толкова много хора бяха „умрели“ на екрана на телевизора му. Но наужким.

Този път *нямаше лъжа*.

Училището нямаше къде да избяга, а на остров Васа бяха останали само единайсет души. Един от тях щеше да умре днес. Всичко щеше да приключи след по-малко от десет дни.

Вашингтон, окръг Колумбия

Ако някой му бе казал, че един ден ще бъде президент на Съединените щати, щеше любезно да изрази несъгласие, макар и тайно в сърцето си да приемаше правотата на такова твърдение. Ако някой му бе казал, че периодът му като държавен глава ще бъде омърсен от скандал, и това би повярвал, макар и с не особено щастие. Но ако някой му бе казал, че вече като президент, ще е измъкнат от официална среща с главите на три европейски държави, за да бъде тикнат в малка стая да гледа как продавачка в магазин си разчиства сметките с някакво подобие на Дарт Вейдър, щеше да обяви този някой за луд.

В момента гледаше гореописаната сцена по телевизията и отпиваше прекалено горещо кафе, седеше в прекалено студен стол и се чудеше кой е лудият.

— Дана Кирстен е майката, нали? — попита президентът.

Около него бяха осем от членовете на кризисния щаб. Останалите бяха останали в ситуационната зала.

— Да, сър. — Директорът на ФБР му подаде биографичната ѝ справка. — Дъщеря ѝ е на десет години и страда от остра мускулна дистрофия. Работи в два магазина и като барманка. Забременява в гимназията. Бащата не е записан в свидетелството за раждане. Посещава църква, но не редовно. Чест доброволец за училищни мероприятия, но никога не е председателствала комитет или някаква инициатива. Няма свидетелства за изява на лидерски качества. Със сигурност нищо, подсказващо, че би се опълчила на терорист.

Президентът прелисти справката.

— Хипотези?

— Трябва да е свързано с дъщеря ѝ. Мисля, че ще се моли за живота си и ще раздразни порядъчно този, който дирижира представлението. Глупав ход, за наше нещастие.

Президентът мина с бърз поглед до листата и стигна до частта, подготвена от доктор Шърман Лорик. Коментарът му за Дана Кирстен

гласеше:

„... заблуждава да бъде пропускана от внимание и подценявана. На което без съмнение е свикнала и от което ще се възползва. Личният ѝ живот е непрестанно преодоляване на изпитания. Тя е боец, особено жилав, ако бъде притисната в ъгъла. Да не се изпуска от поглед.“

И, в полето, добавено на ръка:

„Представяйте си тигрица, защитаваща малкото си.“

Президентът затвори папката и се усмихна.

— Е, господа, изглежда мнението на доктор Лорик се различава от вашето. Увеличете звука, за да се уверим кой от вас е прав.

Остров Васа

Сигналът беше най-непоносим във вътрешността на Кръглия дом. Няколко души запушиха уши с ръцете си, но никой не излезе оттам. Звукът престана с влизането на последните — Рене и Нора. Настъпилата тишина беше не по-малко потискаща от липсата ѝ.

Дана се изправи и впери твърд поглед в камерата, намираща се зад екраните. Джъстин застана до нея и задъвка долната си устна. Очите му се местеха от камерата към Дана и обратно.

— Контрол? Контрол? Тук ли си? Събуди се, негоднико, знам тайната ти. Знам какво криеш.

— *И какво си решила, че знаеш?* — прогърмя дълбокият, променен по електронен път глас.

Хората зяпнаха. Дана се беше обърнала към дявола и дяволът ѝ беше отвърнал.

— Истината — каза тя и обиколи с поглед всеки един от участниците. — Истината за един от нас.

— Един от нас? — обади се Джъстин. — Дана, за какво говориш?

В него тя се взря по-продължително от другите. После се обърна към групата:

— Помните ли, че аз се появих в последния момент? И че се наложи да ме докарат с хеликоптер? Нещо, свързано с този полет, ме притесняваше. Тази сутрин разбрах какво. — Никой даже не мигаше. — Пилотът ми разправи как брат му, който се занимавал с електроника във флота, инсталирал на хеликоптера специална сателитна чиния. Каза ми, че можел да гледа програми и филми от всяка точка на земното кълбо, защото чинията била в състояние да улавя сигнал, който други не могли.

През групата премина развълнуван шепот. Ако това беше вярно, значи можеха да се свържат с външния свят.

— Затова тази сутрин проверих и видях, че системата е унищожена.

— Унищожена? — попита Джъстин.

— Потрошена.

— Може би... можем да я поправим — обади се Кори.

Дана поклати глава.

— Не мисля. Ще ти трябва прахосмукачка само да й събереш частите. Направена е едва ли не на прах.

Вълнението отмина. Дана зачака. На лицата на Нерин, Джъстин и доктор Дютетър се изписа изненада. Другите още не стопляха.

— Радиото е разбито от някой на острова. С други думи — тя се обърна към камерата — Контрол не действа сам. Има си съучастник сред нас.

15.

Зрители

ТОВА ПРОМЕНЯ ВСИЧКО. Това съобщение премигваше върху компютърни екрани по цял свят.

Вече не ставаше дума за единайсет жертви. Сега бяха десет жертви и един съучастник. Съучастник — убиец, съюзил се с чудовище. Най-сетне злото, поразило остров Васа, се сдобиваше със собствено лице.

Един от единайсетте.

Но кой?

Само час и половина преди поредното гласуване не оставаше време за преценка.

Вашингтон, окръг Колумбия

Тъкър закачи пластмасовата тубичка към задната част на ризата си и облече якето си. Навитото ѝ съдържание беше свързано със слушалка в телесен цвят, създадена от специалист по звукова техника, взел преди това отпечатък от ухото му. Резултатът — перфектно напаване.

— Сгъстяваме графика — каза режисьорът в студиото. — Продуцентът в Сиатъл е в отвратително настроение. Всички по местата.

Тъкър кимна. Макар и по-малък по размер от този в Сиатъл, студийният комплекс във Вашингтон беше събрал повече хора.

Тъкър се размърда нервно в стола си и опита да прегледа бележките си. Стомахът му, бездруго свит на топка, сега се беше смалил до размерите на главичка на топлийка.

Имаше разлика между излъчванията на живо в и извън студио. Макар и с много повече странични фактори, за Тъкър изявите извън студио бяха много по-приятни и се получаваха по-естествено. Дори

само строгата рамка на студиото увеличаваше вътрешното му напрежение с двайсет процента.

— Три минути — извика режисьорът.

Прекалено много му се събра. Стрес. Недостиг на сън. Снимане на живо. Прекалено много. Не си спомняше да е бил толкова нервен.

— Тъкър, чуваш ли ме? — прозвуча женски глас в слушалките му.

— Чувам те — отговори той и вдигна палец към камерата.

— Водещите ще започнат с кратко въведение за теорията за съучастника, после си ти за въпроси и отговори. Изтеглили сме те напред, защото е специален репортаж. Освен това двете теории се допълват добре. Ясно?

Тъкър кимна. В продължение на една болезнено дълга секунда мозъкът му напълно изключи. Не си спомняше каква е историята, не помнеше репликите си.

— Две минути — обяви режисьорът.

Тъкър се върна към бележките. Някой беше организиран саботаж срещу американския хеликоптер и самолетите. Сега се повдигаше обвинението, че някой от участниците на острова играе в един отбор с отговорните за случилото се. Какво означаваше това? Имаше ли връзка? Ако да, каква? Докъде се простираше конспирацията?

Въпросите заиграха в съзнанието му — като цветни блокчета, неразличими самостоятелно, формиращи някаква картина само ако бъдат подредени правилно.

В ума му проблесна и образът на Шърман Лорик и потрепващата му всеки път, когато се облегнеше, физиономия. „Имаше ли микрофон? Ако да, защо?“

— Една минута.

През канала за допълнителна информация Тъкър чуваше представянето на текущата новина, но думите просто влизаха в едното му ухо и излизаха от другото, без да породят никаква реакция.

Парчетата от загатката. Нещо му убягваше.

— Добре ли си? — попита го режисьорът.

— Какво? О, да, да.

— Беше направил смешна гримаса... Остават трийсет секунди. Изглеждаш малко спечен.

Тъкър се разсмя и чертите на лицето му се отпуснаха, каквото без съмнение целеше с репликата си режисьорът.

Усетът му за главоблъсканици се извиси в кресчендо.

— Готови! — извика режисьорът.

Остров Васа

Като всички останали, Нерин беше шокирана от думите на Дана. Изведнъж най-важният проблем, свързан с оцеляването, бе на кого може да се довериш.

Под влияние на кризисните обстоятелства в групата се бяха развили силни връзки. Идеята, че някой от тези хора носи вина за случилото се, беше трудна за смятане.

Няколко души се разхождаха безцелно по плажа; други просто седяха. Всеки беше отделен от групата. „Те не си вярват.“

Нерин затърси доктора. Възрастният мъж беше единственият, в когото имаше безрезервно доверие. Към него изпитваше дълбоко уважение и най-положителни чувства. Бързата му реакция беше спасила живота им след атаката на скорпионите. Знанията му бяха най-силната им надежда да се справят с вируса, настанил се в телата им. Въпреки че времето беше недостатъчно. След по-малко от час предстоеше гласуване и един от тях щеше да умре.

Ако съучастникът получиеше най-много гласове... Ако вирусът не го убиеше, щеше да бъде разобличен.

Опита се да разсъждава като зрителите. Кратък и яростен дебат, различни мнения. Недостатъчно, за да се проникне в дълбочината на проблема. Решения, взимани под влиянието на бегли впечатления.

И тогава й хрумна съвсем нова стряскаща мисъл. Тя заряза издирването на доктора и се втурна към Кръглия дом. Трябваше й камера.

Кой беше съучастникът на Контрол?

Тях ги убиваше вирус. Ефрем Дютетър беше лекар. Колко ли души щяха да се подвеят по тази линия на разсъждения — че докторът е съучастникът?

Вашингтон, окръг Колумбия

Без официално да е наречен така, си беше чиста проба съвет за водене на военни действия. Военните съветници на президента формираха нова, тайна подкомисия от състава на кризисната група за остров Васа. Това беше третата им среща.

— Какво е положението? — попита президентът прегракнало. Стрес, алергия или може би и двете.

— Не можем да сме сигурни — започна директорът на ЦРУ.

— Дрън-дрън — прекъсна го адмирал Дохърти. — Тия свалиха три летателни апарата. Убиха американски военни. Няма съмнение, че това е акт на война.

Президентът и доктор Лорик се спогледаха.

— Аз казвам да направим на пух и прах шибания остров — излая Дохърти.

Няколко минути се разменяха разгорещени реплики. Лорик се опита да гледа отстрани чисто професионално.

Президентът прекрати дискусиите.

— Няма да стане — каза той на адмирала. — Поне засега. Ще направя всичко по силите си да предотвратя избиването на невинни граждани, още повече по телевизията. Освен това трябва да знаем с какво си имаме работа. — Той се обърна към представителя на изследователското военно направление. — Мисля, че ни делиха месеци от създаването на подобно функционално оръжие.

— Нас да, господин президент, но очевидно други са по-напред.

Президентът прехапа долната си устна. Изфабрикуваната история, подадена от Лорик на репортера, щеше да им спечели време, измествайки вниманието от смразяващата истина. Очите му обиколиха стаята и се спряха на Лорик.

— Докторе, с колко време разполагаме?

Лорик се премести в предния край на стола си.

— Не много, господин президент, никак не много.

— Колко точно?

— Ден, най-много два. Тъкър Торн е още зелен. Докато го държим начело на парада, ще можем да отвличаме вниманието. Но все някога някой ще схване какво става.

Президентът кимна.

— Господи, как можа да се случи това? Нали е само телевизионно шоу?

Никой не му отговори.

— Ако светът разбере, че на този остров е разположено оръжие, способно да сваля както си иска американски самолети, ще настане второ пришествие. Майната му на вируса, но пък — терористи, Китай, Ирак! Ще си счупят краката кой първи да стъпи на острова. Господа, въпросът е много по-важен от живота на единайсет души на някакъв си остров. На везната е националната сигурност на Съединените щати.

— Затова казвам: да ги направим на прах — обади се Дохърти. — Разполагаме с нужната огнева мощ. Да я употребим. Вирусът ще ни е извинението: ще кажем, че дезинфекцираме острова преди целия свят да се е заразил. Кой ще ни опонира?

Президентът поклати глава.

— Това ще е последният изход. С фиксиран краен срок за прилагането му. — Той погледна часовника си. — Разполагаме със седемдесет и два часа да приключим. След което, ако не успеем, изпращаме остров Баса на дъното на морето.

— Саботаж? — попита водещият в Сиатъл. — Колко хора са замесени?

Екранът беше разделен на две: в едната половина водещият, с надпис „Сиатъл“ под образа му, в другата — Тъкър и „Вашингтон“. Над двамата се мъдреше заглавието КРИЗА НА ОСТРОВ ВАСА.

Нервността му изчезна в момента, в който започна излъчването, погълната от избухналия адреналин.

— Няма начин да се разбере. Може да е един, може да са сто. — Тъкър се изруга мислено за абсурдната цифра, но продуцентът щеше да е във възторг: страхът е, който залепя хората пред телевизора. — Все едно, разследващите виждат в това добър знак.

Водещият изрази съмнение. Тъкър продължи:

— Саботажът означава, че осъществилите го притежават достъп — и до хеликоптера, и до самолетите.

— Поправи ме, ако греша, но не означава ли това, че заподозрените са целият екипаж на самолетоносача?

Нещо прободе съзнанието на Тъкър. Какво нещо? Нямаше време за разнищване.

— Съвсем не е така. Достъпът до летателните апарати е ограничен до необходимото. Особено в случаите на осъществяваща се операция. Искам да бъде разбран правилно: това са немалко хора и броят им се увеличава, ако различни хора носят отговорност за самолетите и за хеликоптера. Говорим за сто до сто и петдесет души. Но това е несравнимо по-малко от броя на всички американци. Новината е добра, защото можем да кажем, че разполагаме с кръг от заподозрени.

— Добре казано — чу се в слушалката на Тъкър гласът на продуцента.

— Благодаря ти, Тъкър — каза водещият. — Това е Тъкър Торн, на живо тази вечер от Вашингтон, с поредното специално включване на „Глоуб“ за, много вероятно, първия пробив на следователите по случая.

От Тъкър се искаше само да се усмихне, приемайки похвалата.

Вместо това идеята, която се въртеше из главата му, внезапно изплува на повърхността и изригна от устата му, преди да е минала през етапа на обмисляне:

— Не е саботаж — измънка Тъкър.

— Какво казваш? — попита водещият.

— Не е саботаж — повтори Тъкър по-уверено.

Водещият беше объркан. Тъкър си беше изпял каквото трябваше и от него не се очакваше повече да говори, дума да не става пък — обратното на казаното току-що в собствения му репортаж.

— Ако не е саботаж, какво е тогава?

— Не знам, но ще разбере.

Остров Васа

За втори път в продължение на по-малко от три часа прозвуча пронизителният сигнал от Кръглия дом. Участниците се събраха като животни на заколение — което за един от тях щеше да се превърне в действителност. Нерин, с подути от сълзи очи, вече беше там. Беше прекарала последните четиридесет минути пред камера, опитвайки се да убеди зрителите, че не докторът е съучастникът на Контрол.

Няколко участници избягваха да срещат погледа на Дана. Устата ѝ беше изпълнена с отровно-горчивия вкус на вината. Дали не

трябваше да си мълчи? Дали не беше успяла единствено да превърне неприятната ситуация в отвратителна?

Сякаш в отговор на мислите ѝ, Джъстин стисна ръката ѝ.

— Не се притеснявай.

— Какво постигнах? Ако греша, само съм наляла масло в огъня. И да съм права, какво от това? Нямаме никаква представа кой може да е. Каква полза за останалите? Трябваше да запазя разсъжденията си за себе си. Аз просто... — Тя обърса сълзите си, преди да са потекли от очите ѝ. — Искях просто да отвърна на удара, да дам на Контрол да разбере, че не контролира положението. А всичко се обърна срещу нас.

— Много строго се съдиш. Освен това, мисля, че го притесни. Но не вярвам да го покаже по някакъв начин. Ние може и да не знаем кой е виновен, но други може и да знаят. Не забравяй, публиката вижда всичко. През цялото време. Все някой трябва да е видял нещо. И после, във ФБР имат тези, как се наричат — профайлъри. Обзалагам се, че вече са открили кой е.

Дана му отговори с бледа усмивка. Думите му не я успокоиха, но ѝ стана приятно, че се опитва да намали товара ѝ.

Пилотът не беше приключил. Той премести тежестта си от единия крак на другия и зарея замислено поглед в тавана.

— Какво ще стане, ако съучастникът получи най-много гласове? Ще умре ли? Или ще бъде разкрит, защото не умира? Това може да е пробивът, от който се нуждаем.

Върху таблото на часовника се изписа 11:59:02.

— По-добре си иди при нишата — каза му Дана.

Джъстин се доближи до нея съвсем леко. За момент през главата ѝ мина, че ще я целуне. А не беше сигурна как ще реагира. Едно беше да забравиш, че светът те наблюдава през нощта в спалното. Съвсем друго — пред очите на останалите състезатели.

Той отново я изненада. Целуна я по челото.

— Всичко ще е наред. Обещавам ти.

Кори Нестор, администраторът на компютърни системи, беше в съседната на Джъстин ниша.

— Ти си единственият със спасителни камъни — каза му той. — Дано действат бързо, ако ти се наложи да ги използваш.

— Едно за опит да видим как действат. — Той пусна един от червените стъклени предмети в отвора непосредствено до нишата. Ако се играеше по правилата, гласовете против него щяха да бъдат намалени с десет процента.

Часовникът удари дванайсет. Дясната половина на таблото започна да се изпълва с цифри. Въвеждането на гласовете течеше.

Бройката до името на Дана беше значително по-голяма от първия път и бързо нарастваше в порядъка на стотиците. Гърлото ѝ се сви, но проверката на положението при другите я увери, че и те получават много повече гласове.

Нямаше очевиден заподозрян. Цифрите растяха неспирно.

Някой хлъцна. Нерин се намираше през двама души вдясно от Дана. Тя заплака беззвучно, притиснала ръка до устата си. Гласовете за нея бяха по-малко от тези за Дана. Защо плачеше тогава?

Цифрите започнаха да се променят по-бавно.

Дана забеляза поне четирима души с повече гласове от своите. Пое си въздух и осъзна, че един от тях е Джъстин. Другите — доктор Дютетър, Фостър Мерик и Бъртън Ръдиард. Разбра и защо плачеше Нерин — най-много гласове бяха дадени за доктора.

Преброяването спря. Дана чу изпукването на микрофон, последвано от електронния глас на Контрол:

— *Джъстин Рурк, ти използва един спасителен камък. Десет процента от гласовете за теб ще бъдат заличени.* — Бройката срещу името му намаля.

Значи камъчетата наистина помагаша.

— *Гласовете са подадени и преброени. Доктор Ефрем Дютетър, ти си прогонен от острова. Останалите, поставете палците на дясната си ръка върху скенерите.*

— Не! — изкрещя Нерин.

Докторът отиде при нея и обвини успокояващо ръце около раменете ѝ.

— Няма нищо. Няма нищо.

— Не е честно.

— Шшшшш... спокойно. Сметките ми с Господ са чисти. Всичко ще е наред. Използвай ваксината.

Дана се задушаваше от обзелата я емоция. Пред очите ѝ един човек отдаваше последните мигове от живота си, за да помогне на

друг. Как можеха американските зрители да осъдят такъв човек на смърт?

Тя приложи даденото ѝ лекарство, сякаш насън.

— Всичко е наред — повтори доктор Дютетър.

Нерин беше отворила нишата си, но не докосваше ваксината. Докторът извади спринцовката от поставката ѝ и инжектира жената, която му беше помагала като негова болнична сестра.

Кожата му почервения и започна да се движи. Той затвори очи, потискайки болката.

— Докторе? — Нерин докосна ръката му.

Той я отблъсна.

— Не, не тук. Не искам да ме гледате как умирам. — И въпреки нетърпимата болка докторът излезе със залитане от Кръглия дом.

Стаята утихна.

Таблото остана включено, но неподвижно.

Контрол остана безмълвен. Нямаше преброяване.

Тишината се проточи минути. Започнаха полугласни разговори. Чуха се въпроси. Наистина ли доктор Дютетър стоеше зад Контрол? Негово дело ли беше всичко? Приключваше ли „24/7“ със смъртта му?

Отначало беше едва доловим звук. После нарасна — метален глас, който се смееше. После:

— *Десет състезатели, девет дни.*

Контрол продължи да се смее.

16.

Вашингтон, окръг Колумбия

Дори мекото жужене на компютрите в грамадното помещение сякаш намаля, отдавайки почит на поредната жертва на остров Васа. Кратка пауза, последвана от трезвото връщане към задълженията.

Доктор Лорик бавно се изправи, опрян на бастуна си. Силната му умора му напомняше, че тялото му протестира срещу безкрайната липса на почивка. Трябваше да му предостави поне кратка дрямка. Докато куцукаше към един от изходите, някой започна да ръкопляска. Към него постепенно се присъединиха всички, някои станаха на крака.

Странно.

Лорик си направи мислена бележка в папката с наблюдения за уникалността на човешката природа. Току-що беше убит човек. Със съучастието на американските зрители. Сега пък доктор Лорик получава орации на крака.

Той кимна, в знак, че приема показаното му уважение. Лицето му запази сериозния си израз. Позволи си да се усмихне чак когато излезе от стаята и никой не го виждаше. Анализирайки собствените си емоции, откри, че представляват смес от задоволство и вина.

Причината за неуместната почит беше вярното му предвиждане за жертвата четиридесет и пет минути преди гласуването.

Беше си взел стая във вашингтонски хотел, за да си спести дългото пътуване до и от къщи. В асансьора реши, че заслужава да се почерпи едно питие от минибара. Не защото го радваше смъртта на доктор Дютетър — нищо не бе по-далеч от истината. За хората на остров Васа положението вървеше от лошо към по-лошо. Но успешното му предвиждане означаваше, че логиката му намира реално покритие.

Беше успял в направата на психологически профил на цяла нация.

Вратата на асансьора се отвори, но Лорик не помръдна. Двама мъже в тъмни костюми и очила стояха от двете страни на вратата на стаята му. Единият я отвори, а другият го побутна да влезе.

След две крачки навътре Лорик отново замръзна и зина.

— Вие? — Цялото му показно самообладание се изпари.

Седнал в кресло, обградено от двете страни от също такива мъже в черни костюми, гостът му завъртя в ръцете си видеокасата.

— Появи се проблем — каза президентът на Съединените щати.

Остров Васа

Фостър Мерик отблъсна лодката от кея, скочи в нея и я остави малко да се отдалечи, преди да запали мотора. Слънцето печеше безмилостно, но пръските, които го обляха при движението на лодката, бяха освежаващи.

Фостър се усмихна и погледна единствената си спътничка. Бренда Сегар също му се усмихна.

Не бяха се отдалечили и на пет метра от кея, но той вече се чувстваше много по-спокоен. Махаше се от острова, слава богу. Още не беше съвсем уверен в достоверността на разигралите се събития, но не беше уверен и в обратното.

Ако беше вярно, че е заразен с вирус, мястото му беше в болница, а не на някакъв си проклет остров. Когато лодката заподскача по вълните, Бренда възкликна.

— Или се дръж за нещо, или скачай от борда. Ако паднеш, няма да си губя времето да те прибирам. И си сложи спасителната жилетка.

Бренда му хвърли злобен поглед.

— Нали каза, че лодката е сигурна.

— Сигурна е.

— Защо тогава ми трябва спасителна жилетка?

Фостър поклати глава.

— Лодката е сигурна, ти не си.

Засенчи очи с ръка и погледна към хоризонта. После увеличи оборотите и се насочи към блокадата.

Вашингтон, окръг Колумбия

Той изглежда отново края на касетата, заслушан внимателно в изявлението на Тъкър Торн, направено в пълен разрез с протокола. След като прекъсна водещия и заяви, че не саботаж е причината за разбиването на хеликоптера и самолетите, Тъкър на практика съвсем успешно опроверга предшестващите си обяснения и разби специално подготвения сценарий на Лорик.

— Е? — попита американският президент.

Лорик го погледна, все още непреборил се с изненадата да завари може би най-могъщия човек на света в хотелската си стая. Как се беше измъкнал от Белия дом? Защо просто не беше позвънил? Известно му бе, че президентът е маниак по детайлите. Това бе очевидно, когато накара Лорик да отиде с микрофон на срещата с Тъкър. Но да излезе от Белия дом? Лорик започна да променя мнението си за Върховния главнокомандващ.

— Очакват ме на брифинг в Пентагона — прекъсна размислите му президентът. — Толкова стига ли като обяснение? Сега за Торн.

Лорик се извини за разсеяността си и се стовари в стола срещу него.

— Доколкото си спомням, каза, че можем да го контролираме — продължи без заобикалки гостът.

— Така е. Благодарение на нас е репортер и му липсва всякакъв опит на национално ниво. Трябва да е податлив като пластилин.

Президентът посочи видеокасетата.

— Това никак не ми прилича на податливост. Мръсникът му с мръсник току-що съсипа версията ни. И ако някой отгатне истината...

— Няма да е от значение. Идеята за саботаж вече е подхвърлена и обективно погледнато, е най-доброто обяснение. Неговите притеснения звучат като прекалени преувеличения. Нищо не ги подкрепя и никое друго обяснение не се доближава до нашето.

Президентът не изглеждаше убеден.

— Може би не само ние го захранваме с информация.

Лорик вече беше възвърнал самообладанието си.

— Не. Вижте пак записа. Идеята определено му идва изневиделица. Сякаш веднага казва каквото му е на езика. Не му дават информация от другаде. Аз съм единственият му източник.

— Няма смисъл да ти напомням от каква важност е това.

Лорик не отвърна.

Президентът скочи на крака.

— Дръж го под контрол или ще се наложи да предприемем други стъпки. Разбираш ли ме?

Лорик също се изправи и остана прав, докато президентът и охраната му не напуснаха стаята. После се върна до леглото и се просна върху него.

„Тъкър Торн.“

Никога не беше изпитвал топли чувства към него. Не го мразеше. Той просто не беше подходящ за дъщеря му. Вбеси се, когато научи за годежа им. Накратко казано, Тъкър Торн стоеше по-долу от тях. Идваше от работническо семейство и държавно училище. Плебейски произход.

Но Гуен го обичаше.

— *Просто не разбираш. Вкарваш го в калъп, татко. Тъкър е сладък и забавен и държи на мен. А също и умен, много умен. Може би не от образованието си, като теб, но научен от живота. Той е... той е невероятен. Има невероятни инстинкти. С един поглед знае отговора на нещата. Като че ли е Рейнман или нещо подобно.*

— Чудесно — умен идиот.

— *Не. Просто трябва да го видиш как решава загадки, всякакви загадки. Вече не ходим на такъв тип филми, защото той предварително знае края. Все едно гледа парчетата и вижда цялото. Наистина е невероятен.*

Невероятен негодник според Лорик. Силно притеснен от мисълта, че невинното му момиченце ще бъде оплетено в схемата на този човек, каквато и да е тя, той си постави за цел да разруши връзката им.

— *И голямо ли е търсенето на решавачи на загадки?*

— *Не е. Но! Той ще стане национален кореспондент. Само гледай. Той ще бъде прочут.*

При този спомен Лорик изсумтя. Тъкър Торн беше станал репортер, но само и единствено защото Лорик го беше направил такъв. Само дето продуктът му не се управляваше лесно.

Откъде знаеше, че Лорик лъже за саботажа?

„Все едно гледа парчетата и вижда цялото.“

Възможно ли бе дъщеря му да е била права?

За доброто на страната се надяваше да не е.

Самолетоносачът „Джон Ф. Кенеди“

— Продължава да се приближава, сър. Отказва да промени посоката — докладва дежурният офицер.

Капитанът, застанал с ръце на гърба, огледа мостика. Кормчията, помощник-кормчията, боцманът и квартирмайстерът бяха вперили поглед в него.

— Не мисля, че възнамерява да спре — добави дежурният.

Един от старшите офицери дежуреше на мостика непрекъснато, когато корабът се намираше в открито море. Вахтата продължаваше четири часа, в течение на които дежурният носеше отговорност за всичко по състоянието на кораба — комуникации, рутинни проверки, инспекции и доклади. В края на всяка смяна изтощението на дежурния беше забележимо. Но настоящата смяна току-що беше започнала и капитанът спокойно можеше да се довери на наблюденията му.

В бинокъла на капитана много ясно се виждаше малката лодка с двама пасажери, мятаща се по вълните.

— Дайте ми микрофона!... Говори капитанът на самолетоносача от американския флот „Джон Ф. Кенеди“, Уесли Страуд. Предупреждавам ви, че сте навлезли в забранена зона. Ако не се върнете на острова, по вас ще бъде открит огън по заповед на президента на Съединените щати... — Връзката забуча от статичното електричество.

— Не се отклоняват, сър — докладва квартирмайстерът.

— Повтарям: променете курса си или по вас ще се стреля. Чувате ли ме?

Отговори бученето на радиовръзката.

— Ало? Капитан Страуд? Говори Фостър Мерик от борда на „Хич не ми пука“. Пригответе ми двата милиона долара, защото смятам да спечеля проклетото шоу.

— Да спечели ли? За какво говори тоя, мътните го взели? — излая капитанът.

— Мисли, че това е част от играта — поясни невярващо дежурният. — Мисли, че всичко е игра.

Гласът на Мерик изпълни стаята за свръзки:

— Трябва да ви кажа, че всичко досега беше режисирано страхотно, адски реалистично. Само вие не пасвате, господин капитан Уесли Страуд. На колко сте? Двайсет и една, двайсет и две? Не можаха ли продуцентите да наемат някой по-старичък актьор?

Коментарът предизвика усмивчици на мостика, но капитанът ги смрази с един поглед преди отново да включи микрофона:

— Мерик, слушай добре. Приближаваш се до зоната на военна блокада. Хубаво ни огледай. Да ти приличаме на бутафорни кораби? Казвам ти най-сериозно — това тук е флот на Съединените щати, а ти ще си обърнеш кротко черупчицата и ще се върнеш на острова или по теб ще се стреля.

Отговорът не дойде веднага.

— Да бе, истински кораби. Как точно са накарали флотът да се набърка тук? Доста мангизи ще да им е струвало. Сигурно затова не могат да си позволят по-добър актьор...

Дежурният прехапа устни, за да не се усмихне.

Капитанът се обърна към него:

— Свържи ме с командването. Всички кораби да се приготвят за стрелба. — Капитанът отново вдигна бинокъла, намери лодката и фокусира образа върху Мерик, който махаше с ръка. — И Господ да ни е на помощ.

Карибско море

Фостър се изсмя високо. Спътничката му не сподели веселието му.

— На мен ми приличат на съвсем истински кораби — каза Бренда Сегар.

— Разбира се, че са истински. Как иначе ще ни подведат?

Бренда сбърчи нос, сякаш надушваше неприятна миризма.

— Истинските кораби имат истински оръдия. Може би трябва да направим каквото ни казват и да се върнем на острова.

Фостър я погледна.

— Да не си полудяла? Почти стигнахме. Играта почти свърши.

— Ама ако са истински? Могат да...

— Какво? Какво могат? Да ни потопят? — Фостър поклати глава.
— Смяташ, че американският флот ще открие огън и ще убие двама

невъоръжени американски граждани? — Той докосна миникамерата си. — На живо по телевизията?

Бренда скръсти ръце и за момент се замисли.

— Да, може и да си прав.

— Разбира се, че съм прав. Прав съм сто шибани процента. — Фостър се разсмя от душа. В морето можеха да го чуят само Господ и рибите.

Самолетоносачът „Джон Ф. Кенеди“

Капитан Уесли Страуд очакваше да го свържат с прекия му началник. Вместо това се оказа, че говори с най-могъщия човек във флота, адмирал Дезмънд Дохърти.

— Обектът не приема командите, сър.

— Чуй ме добре. Твоят кораб участва във военна блокада и нищо, повтарям, нищо не трябва да се промъкне през нея, ясно ли е? — Гласът на адмирала се намираше в честотите между вик и крясък.

— Да, сър, но...

— Никакво „но“! Нищо не минава през вас! — Гласът му беше толкова силен, че звукът се накъсваше в колоните. — Нищо. Готови ли сте?

Капитанът преглътна сухо.

— Да, сър, всички кораби са готови за стрелба. Държим на мерник целта от десет минути.

— Добре. Свършете си работата, капитане.

Капитан Страуд застина за момент с микрофона в ръка. Хората му го наблюдаваха с изпълнено със страх любопитство. Никому не се искаше да изпълнява такава заповед. Но това им беше работата. Не им се полагаше да задават въпроси. Капитанът отново включи микрофона.

— Разрешение да говоря открито, сър?

— По-кратко — отрязва адмиралът.

— Сър, тази лодка, тези хора — те са невъоръжени. Можем да ги затворим на борда и да ги отцепим на сигурно място.

— Не, капитане. Не знаем нищо за тоя вирус — как действа, как се предава. Казаха ми, че може да се пренася по въздуха. Ако това е вярно, с едно стъпване на борда, целият екипаж може да го прихване. Те не са невъоръжени. Телата им са тяхното оръжие. Затова ги спрете,

преди да са поставили в опасност живота на целия екипаж и може би на цялата страна.

Остров Васа

Дана направи още една стъпка и спря. В стаята се разнасяше миризмата на плесен, смесена със сладко-киселия аромат на тропически гъби и мухъл. Нито приятна, нито натрапчива, просто различна, добавяща още един зловещ елемент в цялата зловеща история. Намираха се в дълга правоъгълна сграда. Минаваха през третата стая.

И Дана, и Феодора Кувие носеха фенерчета, чиито снопове жълта светлина минаваха през помещението, без да се задържат в определена точка. Също като предишните, и това беше абсолютно опоскано — без контакти, без ключове за осветлението или фасонки. Стените бяха окичени с паяжини, а по пода човек ходеше по откъртени парчета мазилка, които хрущяха като размазани буболечки.

Истинските насекоми не чакаха да бъдат премазани, а изчезваха по разни пукнатини или се разхвърчаваха раздразнено. Нещо се стовари на пода и веднага двата лъча се насочиха натам. Облак прах се вдигна от паднала дъска. Плъх с размерите на малко кученце се пхна в една дупка на пода.

И двете жени дишаха учестено.

— Добре ли си? — попита Дана приятелката си, осветявайки я с фенерчето си.

Феодора беше поставила ръка на гърдите си.

— Господи, този е третият! Скоро ще им свикна.

— Не мисля. Забелязваш ли, че плъховете стават по-големи, колкото по-навътре влизаме?

— Защо ми го казваш?

— Извинявай. Искаш ли да продължим?

— Не, но ще го направим. Я пак ми кажи как се забъркахме в това?

— Казахме, че не ни е страх.

— А, да. Забравих какви идиотки сме.

— Започвам да ти вярвам.

Продължиха към следващата врата.

— Без съмнение, който ни гледа по телевизията, си мисли, че сме просто две малки бълзи.

— А бе нали ние сме тук? Ние оглеждаме. Бълзите останаха в спалното.

„Играй играта“, беше казал Джъстин. И вече беше доказал, че спасителните камъни наистина помагат. Десет от тях гарантираха живота ти за един кръг. Продуцентите бяха обяснили, че камъните са пръснати из острова на места, свързани с някакво предизвикателство. В добавка към личното предизвикателство на всеки един, базирано на най-големия му страх. Стимулът за приемане на личното предизвикателство беше гарантираното намиране на пет спасителни камъка при благополучен изход.

Паяците бяха най-големият страх на Нерин, но тя не беше съумяла да го потисне така, че да намери камъните. В това беше успял Джъстин и сега разполагаше със застраховка, че може да неутрализира четиридесет процента от гласовете срещу него. А петте камъка, свързани с неговото лично предизвикателство, все още чакаха да бъдат открити.

Ето защо Дана и Феодора бяха тук.

Нещо под крака на Дана изпука. Тя светна с надеждата, че няма да види останките на някой от грамадните бръмбари, обитаващи острова. Беше пластмасова вилица, чиито зъбци беше счупила.

— По дяволите, можех да я използвам.

— След като някой плъх вероятно си е чистил зъбките с нея?

Вратата към следващата стая беше затворена, топката на бравата — ръждясала и не поддаваше. Дървото се беше разкривило и задираше в пода. Един по-силен натиск с рамо обаче и вратата се отвори.

Стаята беше по-малка от останалите и натъпкана с кутии и кашони, пълни с най-различни боклуци.

— Прилича ми на стаята ми в колежа — каза Феодора.

— Колеж?

— Да, колеж. Аз също мога да чета и пиша. — Феодора направи смразяваща физиономия.

— Извинявай, нямах това предвид. Просто...

— Просто реши, че на екстрасенс не се полага колежанска степен. Няма нищо. Аз също не си представях, че пилот може да има

толкова сладък задник като Джъстин Рурк, при положение че му се налага да седи постоянно на него.

Двете се разсмяха високо.

За разлика от предишната стая, тази миришеше на машинно масло и на още нещо, което Дана не можеше съвсем да определи.

— Какво все пак става между вас двамата? — попита Феодора.

— Защо се страхуваш от студа? — отвърна Дана с въпрос.

— А, не, няма да те оставя да увърташ. Аз попитах първа. Хайде, признай си. И без това всеки с телевизор вече го знае. Ще ти навреди ли, ако разкажеш на Феодорчето?

Нещо сграбчи Дана за ризата. Тя изпищя и се дръпна. Платът се скъса и тя успя да се освободи. Лъчът на фенерчето показва стърчаща треска от една лавица за книги, на която сега беше кацнало парче от ризата на Дана.

— По дяволите! — Дана разтри ръката си, където я бе одрала треската. — Уплаших се, но това си струва получаването на спасителен камък — извика тя по адрес на стаята. Не получи отговор.

Продължиха напред.

— Чакам — каза Феодора. — Ти и Джъстин. Правите ли хубавите неща?

— Не — отвърна Дана. — Или може би. Някои от тях.

— Казвай, казвай.

Дана внимателно прекрачи един паднал рафт.

— Внимавай с дървенията.

— Не се тревожи за мен, момиче. Като козичка съм. Та какво значи „някои“?

— Целувахме се, това е.

— Само толкова?

— Е, гушкахме се малко, но това е всичко.

Феодора се засмя.

— Давай, момиче. Напред към островната любов.

— Радвам се, че имам одобрението ти. — Дана спря да види как да заобиколи едно безкрако бюро. — Окей, твой ред е. Какво си специализирала?

— Психология. Дори я завърших.

— И?

— Защо се занимавам с предсказване на съдбата? Знаех си, че ще попиташ.

— Талантът ти е направо невероятен. Внимавай с тия парчетии! Та защо се занимаваш с предсказания?

Феодора прескочи струпаните крака на бюрото.

— Първо — заради пари. Телефонът ми е непрекъснато зает. Освен това, честно казано, смятам, че повече помагам на хората като екстрасенс, отколкото бих могла като психоаналитик. А ти защо не се притесняваш да се изправиш в лице с най-големия си страх? — Дана и Феодора бяха решили да претърсват заедно, след като откриха, че имат общо — никоя не вярваше сериозно, че ще се сблъска с този страх.

Чу се буботене и двете спряха.

— Какво е това? — попита Феодора.

— Може би гръмотевица.

— Може би. — Феодора извърна глава надясно. Какъвто и да беше шумът, той престана. — Възможно е, но аз съм живяла в Калифорния. Заприлича ми на земетресение.

— Не усетих пода да се тресе.

— Понякога го усещаш само в костите си.

— О, да, сетих се. — Дана изсвири мелодията от „Досиетата Х“.

— Ти правиш нещо като предсказание. Ти си Мълдър, а аз съм Скъли.

— Много смешно. — Продължиха нататък. — Забравих, че си безстрашна.

— Не съм безстрашна. Просто не очаквам да се сблъскам с най-ужасния си страх. Нищо не може да ме уплаши повече от перспективата нещо да се случи на дъщеря ми, а тя е на сигурно място на хиляди километри отук, с родителите ми. Ами ти?

— Мислех за това, когато ни подбираха. В него е част от причината да пожелае да се включи — защото смятам, че не могат наистина да ме уплашат. Две са нещата, които ми въздействат ужасяващо — баща ми и студът. Така че ако не осигурят сняг в тропиците или не върнат скъпия татко от мъртвите, при мен всичко ще е тип-топ.

В тъмното се чу драскащ звук, този път съвсем на близко. Разговорът, посветен на страха, бе направил тъмното още по-тъмно. Но лъчите на фенерчетата не показаха никакъв източник на звука.

— Толкова ли се боиш от студа? — Дана реши, че воденият разговор ѝ действа успокояващо.

— Защо иначе мислиш ще живея в Калифорния? Мразя студа.

— Странно. И как се нарича този страх? Фобия на замръзналия задник?

Феодора се изкиска и мракът сякаш направи крачка назад.

— Стаята не е особено голяма — защо губим толкова време да минем през нея? — попита Дана. Следващото им препятствие беше напречно проснат шкаф. — Трябва малко да се върнем и да заобиколим.

— Просто искаш аз да съм отпред.

— Ако доловя пред нас студен въздух, обещавам ти веднага да те изпреваря.

— Невинаги ме е било страх от студа. Израсла съм в Уайоминг. Всяка зима до шията в сняг. Мама почина, когато бяхме малки. Аз бях на шест, сестра ми на пет. Баща ни дойде да ни вземе при него. Не го бяхме виждали доста време, което всъщност си беше за предпочитане. Баща ми беше чалнат. И не просто във веселия смисъл на леко откачен, а си имаше жълта книжка. Шизофреник. Това ми е добре известно сега, но по-рано знаех само, че е *притеснен*. Така го наричаше мама. „Татко ти е малко *притеснен*.“ Не можеше да се задържи на никаква работа, не можеше да спечели и стотинка, за да остави пари вкъщи, непрекъснато влизаше и излизаше от лудници. Тя никога не каза лоша дума за него.

— Та както и да е, мама умира и баща ми тутакси цъфва с вехтия си пикап, товари ни в него със сестра ми и ни подкарва кой знае къде. — Двете бяха спрели. — През първите два-три часа той не спря да плаче и да повтаря, че Господ взима сърцето му. Обичаше я. Може да беше луд, но наистина я обичаше. Бяхме навлезли в планината, когато му свърши бензинът. — Околните шумове и движения престанаха да им правят впечатление. — Татко седеше отпред, ние със сестра ми — на задната седалка. Слава богу, че поне тя гледаше в друга посока, когато се случи. Доколкото мога да си спомня, пистолетът се появи изпод седалката. На мен ми се стори, че просто се материализира в ръката му — голям, черен и по-студен от снега, който биеше по стъклата...

— Той ме погледна в очите, никога няма да го забравя. Тъжен и щастлив едновременно. Как е възможно човек да изобрази и двете неща? Не знам, но той го направи. Лапна дулото и дръпна спусъка.

Дана се протегна в тъмното, напипа рамото на Феодора и я притегли към себе си. Тя заплака тихо на гърдите ѝ.

— Съжалявам. Нямах представа...

Феодора подсмръкна и вдигна глава.

— Това не беше най-лошото. Два дни прекарахме затворени в колата като в капан. Загубих два пръста на десния си крак, а дясната ми ръка не можа да възстанови напълно подвижността си. Два дни — на тъмно, студено и... с него. Или каквото беше останало от него.

За пореден път в тъмнината се разнесе дращещият шум. Феодора прекъсна разказа си, насочи лъча към източника на шума и изпищя. От тъгъла немигащо ги гледаше мъртвец.

— Олеле! — изкрещя и Дана и двете отклониха светлината. — А аз си мислех, че сме събрали всички тела.

— Явно никой не си е дал труда да надникне тук. Какво ли е търсил тоя нещастник?

Дана подуши въздуха. Смътно познатата миризма се беше засилила.

— На мен ми стига толкова — заяви Феодора. — Да се махаме.

— Защо трупът не мирише? — попита Дана и пак насочи фенерчето си към мъртвия.

— Да мирише? Не знам, може би е ползвал дезодорант. Аз изчезвам. Ти идваш ли с мен, или не?

Мъртвецът беше тъмнокос, с широко отворени, ужасени очи. Устата му беше зинала в нечут вик. Феодора се втурна покрай Дана. Виждаха се само главата и торсът на човека. Долната му половина се губеше под счупено бюро и кашони.

— Дана?

— Идвам, идвам. Хм, странно... — Дана се обърна и лъчът ѝ попадна върху гърба на приятелката ѝ. Феодора не помръдваше, светлината от фенерчето ѝ описваше хаотични кръгове из стаята. — Нали каза, че се махаме?

Феодора дишаше учестено.

— Дана, къде е вратата? Къде е шибаната врата?

— Какво? Точно пред... — Дана млъкна, когато фенерчето ѝ освети голата стена. — Ами нали...

— Няма я! — Лъчът на фенерчето ѝ продължи бясно да подскача.

— Но как...

— А къде е другата врата? Тази, към която вървахме преди малко?

Дана направи съответната бърза проверка. Стена, скрита зад всевъзможни боклуци. Нито вход, нито изход. Колкото и да изглеждаше невъзможно.

— Дана? — Фенерчето на Феодора се закова в една точка.

Дана премести и своето към същото място и хлъцна.

— Къде е мъртвецът? — Тялото, което разглеждаха допреди няколко секунди, също се беше изпарило.

— По дяволите! — Лъчът на фенерчето на Феодора започна да придобива все по-бледожълт цвят. Тя го удари няколко пъти в дланта си. Светлото кръгче на стената подскачаше в такт с ударите, после изчезна съвсем. — Край. Моето се сдуха. Добре че взехме две.

— Да-да. — И вторият лъч започна да избледнява.

17.

Вашингтон, окръг Колумбия

Двайсет минути след като получи гаранции, че по-скоро адът ще замръзне, отколкото той да се появи на екрана, Тъкър беше в ефир. Директорът на новините беше извън кожата си, че Тъкър си е позволил да опровергае собствения си репортаж.

— Това е то — доказа, че не ставаш за репортер — крещеше директорът по телефона от Сиатъл. — Съмнявам се, че изобщо някога ще ставаш.

Съвсем скоро след това американският флот направи на трески една малка лодка и се оказа, че Тъкър пръв разполага с подробностите. Обаждането на Лорик не само върна Тъкър в ефир, но го постави там с много гърди пред конкуренцията.

— „Глоуб“ научи, че Бренда Сегар, тридесет и една годишна транжорка от Синсинати, Охайо, е била убита, опитвайки се да се измъкне от морската блокада около остров Баса... — занарежда Тъкър.

На екрана се появи голяма снимка на жертвата. Следващият кадър беше от престоя ѝ на острова, докато Тъкър се занимаваше с представянето ѝ. Информацията за всеки участник се допълваше ежечасно.

— Научихме също, че тридесет и три годишният рибар, Фостър Мерик, е оцелял. На този специален кадър от борда на кораб от блокадата... — на екрана снимката на Мерик беше заменена с неясен видеокадър от борда на кораб — ... можете да видите как дават на Мерик надуваем сал, със заповед да се върне на острова.

Тъкър беше в състояние да разкаже за точната процедура, следвана от флота в този случай, използваното оръжие и очакваните последствия.

— Експерти от МИИИБ на САЩ — военният аналог на Центъра за контрол на заболяванията, са на борда на „Джон Ф. Кенеди“ и надзирават действията по намиране тялото на Бренда Сегар. Вzeti са

всички необходими мерки за предотвратяване на по-нататъшното заразяване с все още непознатия вирус.

Водещата в Сياتъл беше привлекателна брюнетка, известна със стила си на задаване на умни въпроси, на които изискваше също такива бързи отговори.

— Какво точно означава съкращението МИИИБ на САЩ? И защо те ще изземват функциите на ЦКЗ, особено по отношение на разследването?

— Става дума за Медицинския изследователски институт по инфекциозни болести на САЩ, намиращ се във Фредерик, щата Мериленд, недалеч оттук — обясни Тъкър. — Задачата им е да разработват отбранителни стратегии и продукти за защита от военни атаки с биологични оръжия. Те са наясно с най-съвременните средства и разполагат с най-доброто оборудване, по-голямата част от което са създали сами. След като се вземе проба и се обезопаси, по-нататък нещата поема ЦКЗ.

След излъчването Тъкър седна да хапне едно десертно блокче в стаята за почивка и да погледа невероятната мешавица, създадена от страничните ефекти на „24/7“.

В Атланта майка на три дъщери толкова се увлякла в гледане на шоуто, че забравила да прибере дъщерите си от футболна тренировка, в резултат на което едната била прегазена при опит да пресече магистралата на път за дома.

Във Флорида магазин за електроника отбелязал рекорден брой клиенти, след като всички телевизори и компютри били включени да показват шоуто. Вследствие на което от централния офис на фирмата наредили на всичките си четиристотин магазина в страната да направят същото.

А в щатския затвор на Орегон избухнал бунт, когато затворниците започнали да се обвиняват взаимно в злоупотреба с ползването на ограничените компютърни ресурси на затворническата библиотека.

От най-малката до най-голямата, историите, свързани с шоуто, бяха грозни и плашещи. Това, което казваха за Америка, не би искал да чуе никой.

Усещането за вина у Тъкър нарастваше с всяка следваща история. Имаше ли право компанията на такива космически печалби от нещастieto на хората? А той самият? Хора гинеха, за да може Тъкър да бъде повишен. Той винаги се бе смятал за един от експлоатираните и сега не можеше да си прости, че се оказва от другата страна на уравнението.

Журналистите от пресата често бяха описвани с думата „чакали“. Сега сравнението не беше справедливо спрямо чакалите.

Към четири Тъкър беше напълно безчувствен от изтощение. Беше спал само два часа и беше капнал. Излезе от студиото малко преди пет и се качи на метрото, вместо да направи нормалната си разходка от единайсет пресечки до хотела. Усети се, че хвърля поглед през рамо, докато се отдалечаваше от станцията на метрото. На два пъти спря да огледа хората зад себе си. Имаше натрапчивото усещане, че го следят.

„Полудяваш.“

Колкото и да беше уморен, проклетото му чувство за долавяне на загадките не го оставяше на мира. Ако хеликоптерът и самолетите не бяха жертва на саботаж, защо не са били изпратени други от друг кораб? Тази мисъл го отпрати към убеждението, че версията на Лорик е съчинена. Ако не ставаше дума за саботаж, тогава какво? На фона на какъв ужас една шпионска история би изглеждала невинно?

Стигна до хотела си. Из него се мотаеха участници в разни мероприятия. Поколеба се дали да отиде в ресторанта, но реши да си поръча ядене в стаята. Огледалната врата на асансьора се отвори точно когато стигна до нея.

От вниманието му убягна мъжът, който го следеше.

Остров Васа

Мракът беше тежък и плътен, почти като жив.

— Сега какво? — прошепна Феодора, като че ли мракът разполагаше с уши и умираше от любопитство да чуе разговора им.

Каква вероятност имаше и двете фенерчета да се изтощят едновременно? Не особено голяма. Някой или нещо искаше те да останат на тъмно.

— Трябва да се измъкнем — също шепнешком отвърна Дана.

— Страхотна идея, но как? Скапаните врати ги няма.

На Дана ѝ се причу, че мракът им се присмива.

— Мен повече ме притеснява мъртвецът. Виж дали можеш да го напипаш зад бюрото.

— За нищо на света!

С не особено голямо желание, Дана запристъпва напред, сантиметър по сантиметър, през разцепено дърво и извит метал. На два пъти се спира да изтрие потта от слепоочията си. „Колко още?“

Появи се плоскост, силно наклонена надясно. Бюрото пред трупа.

Тя се пресегна и заопипва пода зад него. Трупа го нямаше.

Ръката ѝ напипа нещо малко и кръгло. И мокро. Умът ѝ го дефинира като човешко око. Тя изскимтя и отдръпна ръката си.

— Какво стана? — попита Феодора, на сантиметри зад нея.

— Няма нищо. — Не окото, не окото. Тя пак протегна ръка, докосна пода и студения кръгъл предмет върху него.

Скръъъъц.

Острият звук беше последван от поредица по-тъпи и слаби.

— Какво е това, мамка му? — Гласът на Феодора се извиси във фалцет.

Дана грабна кръглия предмет и се изправи. Кожата ѝ беше наелектризирана, светлите косъмчета по ръцете ѝ се изправиха. По цялото ѝ тяло плъзнаха тръпки.

— Може би Контрол се е спрял на директния контакт.

— Да не си посмяла да го кажеш още веднъж!

Драс... бум... хръс.

При липсата на ориентация в тъмнината, звуците идваха отвсякъде едновременно. А пък дори и да можеше да се определи посоката, от която идваше шумът, нямаше къде да се бяга.

Смътно познатата миризма се усилваше.

Драаас... бум... хръс.

— Приближава се — каза Феодора.

— Как разбра?

— Има ли къде другаде да отива?

— Страх ли те е от тъмното?

— Досега не ме беше — отговори Феодора.

— Значи не е лично предизвикателство. Опитват се да ни сплашат.

— Трябва ни светлина.

— Да. — Дана се зачуди дали хората, седящи си кротко пред телевизорите, виждат повече от нея, или миникамерите им не вършат никаква работа в такива условия.

По някаква си нейна логика тази мисъл я мотивира, изпълни я с хъс и страхът ѝ понамаля.

— Дизелово гориво! — възкликна тя.

— Моля?

— Дизелово гориво, на това ми мирише. Едно лято работих в лунапарк. Всички колички там се движат с дизел. — Дана продължи логичната връзка. — Това обяснява бумтенето. Дизелови машини. Стените може да са звукоизолирани, но ние долавяме шума и трептенето от работата на машините.

— И какво значи това?

„Да, какво значи това?“

— Стените са имитация — каза Дана. — Но вратите са истински. Нали помниш как заяде и трябваше да я бутам с рамо? Сигурно някаква плоскост пада и я скрива. Ако намерим мястото ѝ, ще можем да излезем. Просто се опитват да ни сплашат.

— Да бе, кажи го на Нерин с нейните скорпиони.

— Да се върнем обратно по стъпките си.

— Нямам особен спомен как стигнахме дотук.

— Напъни се.

Тръгнаха в мълчание, като подскачаха при всеки шум, идващ от купищата боклуци. Появи се и нов звук — като от топуркане и драскане на малки нокти. Последва изписукване.

— Плъх.

Още драскане, още цвърчене.

— Не плъх, плъхове — поправи я Феодора.

Дана си спомни тайната врата, отворила се до леглото ѝ, и ордите скорпиони, изсипали се през нея. Картината се допълни от по-голяма врата, някъде в тъмнината, през която нахлуват стотици гадини в мръсно сиво, с тънички опашчици, подвижни болестотворни бомби.

— Дана! — извика Феодора.

До отсрещната стена светнаха две червени очички. След тях още две и две.

В обгърналия ги отвсякъде мрак бяха само те и живо море от червени очи.

Сиатъл

Протестиращите започнаха да дюдюкат и да сипят цинизми при появата на детето чудо на „Глоуб“ Нелсън Райкрофт. Той бързо изчезна в сградата на компанията, като запази за пред камерите загриженото си изражение, въпреки че вътрешно триумфираше.

Шоуто му беше най-големият хит в историята на телевизията. Е, в плановете му не влизаше терористично участие. Но фактът си оставаше — че с отпуснатите му средства, образно казано, той беше превърнал оцета във вино. Приходите от реклами биеха всякакви рекорди, а дори и протестиращите поизчезваха между осем и десет вечерта, когато се излъчваше „24/7“.

Райкрофт, също като повечето си сънародници, беше гледал с голям интерес как Дана Кирстен предизвиква Контрол на двубой. На него му беше известен рейтингът на всеки участник. Дана Кирстен се радваше на умерени симпатии от публиката, далеч от предполагаемите за майка на тежко болно дете. Любопитно му бе дали тенденцията се е променила след сблъсъка ѝ с Контрол, и в каква посока.

По обяд, островно време, Райкрофт проследи гласуването да се изгони смятания за съучастник. Шокира го решението, че това е докторът, но се опита да го възприеме откъм положителната му страна. Докторът беше харесван, но не се радваше на особена подкрепа от ключови демографски групи на възраст между осемнайсет и четиридесет и девет.

Сега, три дни, след като беше влязъл в анализите на телевизията, той се канеше да го направи отново. Райкрофт влезе в кабинета си и каза на секретарката да му уреди среща с президента на компанията.

След десет минути той внимателно слушаше обясненията на Райкрофт за намерението му да започне ново шоу, следващо непосредствено излъчването на „24/7“.

— А ето и приятната част — каза Райкрофт. — За да му придадем допълнителна достоверност, ще вземем човек от новинарите.

— Не ми се вярва някой от водещите да е във възторг да участва в продукт на развлекателните програми — скептично каза президентът.

Райкрофт се ухили.

— Не ща дъртаци. Кой го е грижа въобще за тях? На мен ми трябва нещо ново и младо. Репортер.

— Репортер?

— Искам Тъкър Торн.

Остров Васа

— Ризата ми! — високо възкликна Дана, за да надвика цвърченето на плъховете.

— Стотици са! Стотици! — изкрещя Феодора.

Дана се протегна и напипа ръката ѝ.

— Скъсах си ризата!

— Така ли? Аз пък съвсем скоро ще се напикая в гащите.

— Нямам това предвид. На влизане ризата ми се закачи за една лавица и се скъса. Не помниш ли? Ако намерим парчето, то ще е близо до вратата.

— Колко са много... — замрънка Феодора.

Звукът от лапички, дращеци по цимента, се усили.

— Стегни се! — Дана разтърси ръката ѝ. — Опипвай за парчето.

— Ама плъховете...

— Търси! — Гласът ѝ не търпеше повече възражения.

Докато опипваше слепешком в тъмното, Дана неуспешно се опитваше да прогони от въображението си образа на плъховете — сиви и хищни, с остри зъби, от които капе кръв. Хранеха ли се с мъртви тела? И как вирусът действаше на тях?

На два пъти блъсна крака си в нещо и се одра. Тънка струйка кръв се стече по прасеца ѝ.

— Ето го! — извика Феодора. — Намерих го, намерих го!

Дана тръгна по посока на гласа на приятелката си. Нещо се отърка в крака ѝ и я накара да подскочи; едва съдържа писъка в гърлото си. Пръстите ѝ напипаха първо Феодора, после парчето от ризата.

— Това е. Вратата е на метър отзад.

— Откъде си сигурна за посоката? — попита Феодора.

— Скъсах си ризата, защото между натрупаните кашони имаше само тясна пътечка. Ако се върнем по същия път, ще стигнем до вратата.

„И плъховете заедно с нас.“

— Нещо мина до крака ми! — изкрещя Феодора.

— Бързо! — подкани я Дана. Устата ѝ се напълни с жлъчка от удара на рамото ѝ в нещо твърдо, цялата ѝ ръка изтръпна. — Бързо — повтори тя.

Феодора шумно се блъсна в стената.

— Не е тук. Не е тук!

Дана я блъсна встрани и заудря по стената.

Дум, дум, дум...

... Хррррас...

Тя се преметна напред през хартиената преграда и падна в съседната стая.

Още стискаше фенерчето и то веднага засвети ярко.

Феодора се изтърси до нея и изкрещя:

— Затвори вратата! Затвори тая шибана врата!

Дана се изправи и насочи лъча светлина към стаята, от която току-що се бяха измъкнали.

— Чакай. — Лъчът прорязва тъмнината, мина по пода и стената...

— Къде се дянаха плъховете, по дяволите?

Въпреки че издаваха шум като за цяла армия, от плъховете нямаше и следа.

— Погледни. — Светлината от фенерчето на Дана проследи парче плат, закачено на жица, което се влачеше по пода. — Всичко е било номер.

Чу се още едно тупване. Без съмнение мъртвецът се връщаше в предишното си положение.

Дана извади кръглия предмет от джоба си и го освети в шепата си. Беше яркочервен спасителен камък.

18.

Остров Васа

Въпреки че частната практика на Нерин Келеман като ветеринар беше добра, пътят ѝ не беше лек. Успешното завършване на училище се дължеше отчасти на отпусканите ѝ стипендии, а в не по-малка степен и на работите, с които се захващаше, за да се издържа. Беше изкарала дори известно време във Вашингтон, където ѝ дойде идеята да прави кариера в политиката. В края на краищата любовта ѝ към животните я отведе до ветеринарната професия — решение, за което не съжаляваше.

Една от многото работи, през които беше минала за кратко, беше зареждането на различни улични автомати: за десерти, бисквити, чипс, дъвки. Някои от машините бяха инсталирани в дамски тоалетни и предлагаха дамски тоалетни принадлежности. Затова не ѝ представляваше никаква трудност с един поглед да схване за какъв човек става дума, когато зае мястото на Рене в малката, свободна от камери тоалетна.

Гневът ѝ заплашваше да излезе от контрол. В съзнанието си тя ясно носеше образа на прекрасния доктор Дютетър — човек, отдал живота си в помощ на другите. Неговата смъртна присъда беше гласувана от американските зрители за сметка на хора като Рене, които с лъжи и манипулации воюваха за спокойствието си.

През ума ѝ минаха няколко варианта, докато накрая се спря на най-простия и най-непосредствено въздействащия. Изтича в Кръглия дом, застана пред камерата и обяви:

— Ще направя съобщение.

Зачака. Не беше сигурна какво. Бяха ли я чули? Някой щеше ли да ѝ обърне внимание? Нямаше начин да разбере. Трябваше да приеме, че някой някъде я гледа.

Нерин си пое дълбоко дъх, за да се овладее и да потисне гнева си.

— Рене Белакур е в мензис. — После, за да избегне всякакво неразбиране, добави: — Това означава, че не е бременна. Повтарям, тя не е бременна. Тя лъже, за да ви подтикне да не гласувате срещу нея.

Обективът на камерата издаде някакъв звук. Гледаха я. Тогава целият ѝ гняв, натрупван от смъртта на доктора, избухна. Насочен не само срещу Рене, но и срещу всички, допринесли за убийството му.

— Как смеете? — изкрещя Нерин към света. — Как смеете да раздавате присъди от удобната безопасност на топличките си спални и кабинети? Как смеете да издавате присъди за хора като доктор Дютетър? Не, не да издавате присъди, а да убивате — защото именно това направихте! Всеки един от вас, който даде гласа си срещу него. Всеки от вас, който натиска копчето, за да даде гласа си, е виновен в предумишлено убийство. Чувате ли ме? Всички вие сте убийци! — Тя извиси глас, докато той се превърна в продран писък. — Убийци...

И се строполи до стената, с ясното съзнание, че е подписала собствената си смъртна присъда.

Дана се почувства добре, без да знае точно защо. Със сигурност беше хубаво да разполагаш със средство за неутрализиране на десет процента от гласовете срещу теб, но това далеч не означаваше, че е в безопасност. И въпреки това се чувстваше страхотно. Защо?

Осъзна причината, докато слушаше как Феодора разказва на другите за приключението им: чувство на удовлетвореност. За първи път от идването ѝ на острова и началото на кошмара тя беше взела нещата в ръцете си. Беше заела активната позиция и беше успяла.

А светът гледаше.

Изненада се колко бързо беше забравила за камерите, когато се оказа в напрегната ситуация. Иначе, независимо дали извършваше глупост, или постъпваше правилно, те бяха първото, за което се сещаше.

„Давам добър пример на Джена“ — помисли си тя. Което донякъде беше вярно. Но не ставаше дума само за това и в мислите си Дана го знаеше. Колко души я гледаха? Какво мислеха? Бившите ѝ гаджета бяха ли залепени за телевизора, за да видят дали ще оцелее, или ще загине? Ами бащата на Джена?

Усети се, че мисли за учители, приятели и роднини, които не беше виждала от детството си. Гледаше ли телевизия някой от тях? Бяха ли видели как Дана се сдоби с първия си спасителен камък?

Даваше си сметка, че чувствата бързо се сменят. Но засега се опияняваше от малката си победа и извличаше сили от нея.

Същата нощ Джъстин дойде в леглото ѝ, след като светлините бяха изгасени. Бившите ѝ приятели гледаха ли и това? Мисълта я споходи малко преди сънят да прекъсне връзката ѝ със света.

Феодора се събуди от студ.

Не беше прохладно, а именно студено. Ръцете ѝ бяха изтръпнали, а зъбите ѝ тракаха. Сякаш иглички се забиваха във върховете на пръстите ѝ, а когато ги погледна, ѝ се сториха *сини*. Тя седна в леглото и дръпна одеялото до брадичката си. Другите още спяха и никой не трепереше. Никой друг не беше посинял.

Разтърка ръце под завивката. Усещаше кожата си грапава. Не си спомняше какво е сънувала.

Пое бавно въздух и издиша, очаквайки от устата ѝ да излезе пара. Нищо.

„Разбира се, че няма да излезе, момиче. В тропиците си.“

Започваше да се държи като клиентите си. Като най-лудите, които идваха при нея за послания от умрели близки, за разяснения на мислите на домашните си любимци или да питат за следващия тираж на тотото.

Числа от тотото? Ако можеше да ги предсказва, нямаше да мръзне на тоя проклет остров.

„Да мръзна? Не. Няма такова нещо. На тропически остров си, забрави ли?“

Грешка беше да говори с Дана за страховете си — така отново ги беше върнала в мислите си и нормалният ѝ сън се беше нарушил.

Тя си легна отново. Затвори очи и занарежда мислено образите на изгарящо слънце над белия пясък на плаж. Топъл океански бриз. Лагерен огън.

Студено.

Този път не можеше да става и дума, че го бърка със сън. Нищо подсъзнателно. Просто си ѝ беше студено. Щипещ студ. Изправи се в

леглото и одеялото се свлече в скута ѝ. Постави пръстите си върху страничните железа на койката и веднага ги отдръпна.

Що за идиотщини?

Металът беше толкова студен, че не можеше да се пипа. Тя се огледа, за да провери дали някой не зъзне като нея. Отговорът се състоеше в похъркване и дълбоко дишане. Отвън се чуваха нощните твари — жаби, насекоми, някоя и друга нощна птица. Никакъв вятър. Никакъв буреносен фронт. Нищо, което да понижи температурата.

С периферното си зрение забеляза движение. Не в стаята, а отвън. Сив силует до прозореца в южния край на помещението, неосветен от луната.

Мъжки силует, с гръб към спалното.

Тя присви очи. Движение. Мъжът се обръщаше. Джъстин? Фостър? Докато фигурата се обръщаше, върху нея падна случаен лунен лъч, преминал над покрива на спалното. Кестенява коса със сиви кичури. Жълтеникавобяла кожа. Дълъг прав нос. Тънки устни, трапчинка на брадичката. Тя зърна очите му...

Студено.

Мъжът се долепи до прозореца — гледаше вътре, вътре...

Студено.

От студ Феодора не беше в състояние да се движи. Да мигне. Да мисли. Сърцето ѝ сякаш беше спряло да бие. Мъжът на прозореца вече се виждаше ясно — мигането на очите, дишането му.

Мъртвият баща на Феодора ѝ се усмихна и ѝ махна с ръка.

Вашингтон, окръг Колумбия

Тъкър затвори очи. Мускулите му се отпуснаха от облекчение. Жадуваше за сън, но мисълта му не знаеше покой. Безкрайна върволица от притеснения.

Безсънието винаги го беше измъчвало. Очите му отказваха да се затворят при наличието на труден проблем или нерешен въпрос. По ирония, отговорите най-често идваха в съня му. Отговори, които не можеха да се проявят, когато изтощението ги потискаше.

Когато беше на дванайсет Тъкър посети крайбрежието на Орегон с най-добрия си приятел и неговото семейство. Беше през февруари, в

сезон на ужасни наводнения. През онази година дъждът просто беше забравил да спре.

Намираха се на магистрала 99, на път за град Флорънс, когато пътят просто изчезна, скрит зад плътна сива дъждовна пелена. Микробусът „Форд“ забави на ръба на истинска река, която течеше през магистралата. Последва грохот, който Тъкър никога нямаше да забрави; след него — вой на смачкан метал и пръскащо се стъкло.

Научи какво се е случило след три месеца, две седмици и четири дни, когато излезе от кома. Половин хълм се беше стоварил отгоре им. Микробусът беше станал на прах. Тъкър, който седеше зад шофьора, беше единственият оцелял.

Инцидентът му коства два счупени крака, счупена ръка, ключица и няколко пукнати ребра. До края на годината не можа да стане от леглото. Най-неприятното обаче беше усещането, че той е жив, докато всичките му спътници бяха загинали.

Точно по време на това принудително затворничество майка му му даде първия пъзел за нареждане. От него бързо се мина на кръстословици и логически загадки.

Превърнаха се в мания за него. Майка му започна да обикаля магазините в търсене на все по-сложни и все повече главоблъсканици.

Терапевтът обясни, че чрез тях Тъкър търсел отговор на подсъзнателната си нужда да разбере защо. Пълна глупост, по мнението на Тъкър. Той просто харесваше загадките и това беше всичко.

Една вечер майка му го помоли да обясни пристрастяването си. Той се замисли над въпроса ѝ по същия начин, по който мислеше над някоя главоблъсканица. После ѝ отговори с най-доброто, до което беше стигнал до момента като обяснение: „Харесва ми как карат да се чувства мозъкът ми“.

Чиста истина. Колкото повече загадки решаваше, толкова по-добре се чувстваше. И толкова по-добър ставаше.

Сега интуицията му подсказваше: в стаята има някой.

Тъкър скочи в леглото. Стаята тънеше в мрак. Той натисна копчето на нощната лампа. Стаята си беше абсолютно същата — в безпорядък. Дрехи по столовете и в дрешника, хартии по пода.

Беше сам. Изправи се бързо, навлече панталоните и се втурна покрай късата стена, разделяща мивката от спалнята.

Нищо.

И все пак безпокойството му не изчезна. Дори сега да нямаше никого, някой бе влизал в стаята.

Естествено, че някой беше влизал — но не да оправи леглото и да изчисти банята — все пак това беше хотел.

Само дето не мислеше, че е чистачката, а някой, когото познава.

Започна да си припомня последните си действия. Преди да си легне се беше преоблякъл, беше хапнал набързо поръчана в стаята храна и беше нахвърлял бележки в преносимия си компютър. Оттогава се беше появило странното усещане. Не му беше обърнал внимание в умората си.

Включи компютъра. Какво ли пък имаше за взимане оттам? Достатъчно беше внимавал да не изписва името на източника си.

Хрумна му нещо друго. Зареди програмата за текстообработка и отвори менюто FILE. Появиха се имената на четирите последни отваряни файла. Дневникът му, движението по сметката му, необработен вариант за репортаж и електронна поща. Не беше отварял никой от тях през последните дни. Значи някой беше влизал в стаята и бе чел файловете му.

Благодарение на часовата разлика в Сиатъл беше все още само малко след десет и той звънна в блока, където живееше. Обади се Доби, помощник-управителят, и Тъкър го помоли за услуга.

След двадесет минути телефонът в хотелската стая звънна. Беше Доби.

— В апартамента ти съм. Ей, няма ли някога да изпразниш тия кашони?

— Остави кашоните. Нещо да липсва?

— Може ли някой да каже в тоя хаос? Телевизорът ти е тук, също и микровълновата и уредбата ти за дискове.

— Виж в работната ми стая.

— Задръж. — По телефонната линия се разнесе звукът от преместване на кашони. — Компютърът е още тук. Както и книгите ти.

— Направи ми една услуга.

— Нали това правя.

— Направи ми още една. Седни пред компютъра и го включи.

Тъкър изчака да чуе характерния звук на стартирането.

— Искa парола.

— Пудинг.

Доби се изкиска.

— На мен ли викаш пудинг?

— Това е паролата, тъпако.

— Да де. Обаче що за парола може да бъде това?

— Вкусна. Компютърът е програмиран с променящ се ежедневно код. Понеже в Сиатъл още е преди полунощ, паролата все още е „пудинг“.

— Все ми е едно. Имаш ли някакво порно?

— Просто щракни върху старт менюто и иди на „ДОКУМЕНТИ“.

— Добре, готово. Дневник, бюджет, Ашли Джъд — ей, пич, ама ти имаш порно! Сладострастник такъв.

Тъкър усети как се изчервява.

— Тя е добра актриса. Какво друго?

Доби прочете общо десет названия. Тъкър не беше сигурен за последователността, но всичко изглеждаше нормално. Грешно ли беше предположението му за Сиатъл?

— Нищо — промърмори той. — Благодаря, Доби. Това е всичко. Можеш да загасиш компютъра.

— Добре, добре, чакай малко.

— Какво има?

— Ами не ми е лесно да го правя на обратно.

— Какво искаш да кажеш, на обратно?

— Мишката ти е на обратната страна на компютъра, пич. Не знаех, че си левичар.

Тъкър се усмихна.

— И аз.

В стаята си във вашингтонския хотел Тъкър сортира безпорядъчните късове информация в главата си. Параноята му не беше неоснователна. Някой беше влизал в апартамента му в Сиатъл и беше отварял файлове в компютъра му. Съвсем същото се беше случило и в хотела.

Нищо не беше взето, но не беше ли оставено нещо? Подслушвателно устройство например? Можеше ли да се доверява на телефоните? Нямаше начин слушалката на хотелския телефон да се отвори, без да се счупи. Кое то, разбира се, не означаваше, че е

невъзможно да бъде подменен и зареден за подслушване целият телефон. Или просто да се сложи подслушвател някъде извън сградата.

Същото важеше и за мобилния му телефон. Ако знаеха честотата, можеха да подслушват всичките му разговори.

Но защо?

Той се сети за отпечатъка като от кутия на микрофон, върху седалката в бара. Кой ги слушаше? И пак — защо?

Ставаше нещо много опасно, определено застрашаващо кариерата, а вероятно и живота му. Бяха го направили част от сценарий или, най-малкото, го манипулираха.

Но какво беше събудило съмнението му, че има някой в стаята, когато се събуди? Беше убеден в това, както и че познава влизалия.

Тъкър кихна. После подуши въздуха. Ароматът беше слаб, но се усещаше. На познат лосион за след бръснене.

Не можеше да се сети само къде го е подушил.

Изгревът на слънцето го завари все още в размисъл за аромата. Тъкър си поръча лека закуска по телефона, изкъпа се и започна да се облича.

Нахлузваше панталоните си, когато на вратата се почука.

— Секунда. — Той закопча панталоните и дръпна ципа. — Идвам веднага.

Когато отвори вратата, в коридора нямаше никого. Тъкър се огледа в двете посоки — нищо.

Босият му крак стъпи върху нещо. Той погледна надолу. На прага лежеше дискета. Той я вдигна и я завъртя в ръцете си. На белия етикет бяха написани само четири думи: ТЪКЪР ТОРН — ПРОЧЕТИ МЕ.

19.

Остров Васа

Над Карибите настъпи утрото. Морето беше развълнувано и потъмно от обикновено, а вятърът донасяше миризмата на дъжд.

Джъстин си беше отишъл, когато Дана се събуди. Тя закуси в компанията на Нора Тибитс, учителката от Айдахо и някогашна монахиня. После се разходи по плажа, погледа лупингите на чайките в сивото небе и се отдаде на размисли за съдбата си. Какво ли правеше Джена в момента? Можеше ли да види майка си?

Сякаш в отговор на мислите си, Дана чу познатото механично жужене, огледа дърветата наоколо и на едно от тях откри камера. Жуженето се повтори — камерата, без съмнение, фокусираше образа.

Кой ли я гледаше? И не можеше ли да помогне? Не можеше ли никой да помогне? Докторът беше казал, че не могат да напуснат острова преди вирусът да е изолиран и изучен. Свалянето на хеликоптера и изстребителите още повече намали шансовете за спасение.

А също и това, което се беше случило на Фостър Мерик.

Рибарят се беше довялкъл от морето предния следобед, най-накрая убеден, че всичко е съвсем истинско. Лодката, открадната от него, беше направена на трески от оръдия на флота на Съединените щати. Бренда Сегар беше мъртва.

Дана потръпна. Те бяха съвсем сами. Пред очите на целия свят, но сами.

Бръкна в джоба на шортите си за единствения си спасителен камък. Обикновено парче стъкло, боядисано в червено. Но със свойството да спасява живот. Дали да го употреби при следващото гласуване?

Смъртта на доктора бе внесла нов аспект в бедственото им положение. Нямаше недосегаеми. По-надолу по плажа Дана забеляза Нерин — разхождаше се във водата с обувките си в ръце. Тя не беше отронила и дума след избухването си пред камерата. Без съмнение част

от зрителите щяха да насочат гнева си към нея, обидени от излиянието ѝ. Ветеринарната лекарка с голяма вероятност можеше да бъде следващата прогонена — тоест осъдена на смърт.

Спасителният камък на Дана можеше да неутрализира десет процента от вота срещу Нерин, може би дори щеше да спаси живота ѝ. Трябваше ли да ѝ го даде?

Слънцето се отрази в парчето стъкло в шепата ѝ и сякаш го запали отвътре. Дана помисли за Джена и юмрукът ѝ се склочи около камъка. Не можеше да го отстъпи, независимо заради какво. Дъщеря ѝ беше поставена на първо място, а това означаваше, че Дана трябва да живее.

Каквато и да е цената за това.

Ричмънд, Вирджиния

Новинарската кола влетя със свистене на гумите в паркинга на болницата секунди преди камионетката със сателитна техника за половин милион долара да закове на мястото, запазено за линейките на „Бърза помощ“. След шест минути дежурната сестра в педиатричното отделение се дереше за охраната.

Използвайки новопридобитото си влияние, Тъкър беше изискал и получил временното назначаване на Бикман Тухлата за свой оператор във Вашингтон. Двамата се втурнаха по дезинфекцираните плочки на отделението. Зад гърба им се разнасяха крясъците на болничния персонал. Тъкър ловеше, общо взето, всяка трета дума: „... не може... разрешение... полиция... затвор...“.

Но не обръщаше внимание.

От първия срещнат поиска да разбере местонахождението на близнаците Кейплър.

— Близнаците ли? Надолу по коридора, стая 315. Хей, ти си оня от телевизията! Какво търсиш в детското?

— Спри ги — извика един човек от охраната. Но Тъкър и Тухлата вече се носеха по коридора.

— Ако ни тикнат в затвора, ти ще си ми гаджето — викна Тухлата. Носеше без никакво усилие дванайсеткилограмовата камера.

— Няма да ни арестуват.

Завиха зад един ъгъл и преминаха в тръс.

— Само ти казвам, да си знаеш.

— Запомних. — Тъкър носеше безжичния си микрофон като диригентски жезъл. — Тук е.

В стая 315 имаше две легла. В едното седеше момиченце на не повече от пет години. В другото лежеше неговият огледален образ. На стол между тях седеше майка им — жена към трийсетте, разтревожена за двете си деца. Мъж, най-вероятно бащата, седеше на друг стол до прозореца. В тавана се удряха множество шарени балони, привързани за леглата с дълги найлонови конци. Книжка с картинки за оцветяване лежеше пред първото момиченце, а ръката ѝ стискаше яркопурпурен пастел.

По телевизията вървеше репортаж от остров Васа. „Дори тук“ — помисли си Тъкър.

Бащата се изправи. Погледът му се изпълни с безпокойство, като видя камерата. Нямаше време за любезности. Тъкър се идентифицира като репортер на „Глоуб“ и поиска разрешение за снимане на момиченцата. Тъкмо се канеше да обясни защо, когато двама души от охраната и старшата сестра нахлуха през вратата.

— Излезте веднага! — изкрещя сестрата.

Хората от охраната пристъпиха напред, за да ги изведат, но Тухлата препречи пътя им с внушителната си фигура.

— Господин Кейплър, опитвам се да спася живота на дъщерите ви — бързо каза Тъкър.

— Да ги спасите? Как? — Лицето на бащата светна от надежда.

Тъкър посочи телевизора.

— Като спася живота на един човек на остров Васа.

Вашингтон, окръг Колумбия

Прекалено ясна развръзка. Това беше официалният коментар на приемащите залози за изхода от гласуването на остров Васа — като че ли ставаше дума за спортно събитие. Полицията се опитваше да попречи на залаганията. Четиринайсет души бяха арестувани в Ню Орлиънс, дванайсет в Минеаполис, тридесет във Фресно. Но залаганията продължаваха.

Допълнително масло в огъня наливаха двамадесет и четири часовите новинарски емисии. Всяка случка се проследяваше, всяко мнение на

експерт се взимаше предвид и се включваше при определяне на коефициента. По новините на „Фокс“ се появи президентът на нова група, „Баптисти срещу залагането“, който обяви, че всеки, залагащ за шоуто на остров Васа, „... ще получи безплатен билет за ада първа класа...“. Представители на католическата църква обикаляха из цялата страна с призив, еднакво насочен към католици и не католици, да не участват в залагания, да не гласуват, а да се молят за душите на жертвите на остров Васа.

Доктор Шърман Лорик наблюдаваше всичко това от ситуационната зала в Белия дом, седнал пред половин дузина монитори, показващи различни телевизионни станции. От гледна точка на учения, това беше мечтата на социолога, микрокосмосът и макрокосмосът на обществото, преливащи от вина, страх и неистово любопитство.

Президентът му беше звънял два пъти през последния половин час, с настойчивия въпрос: „Кога?“. Второто обаждане беше вече почти паническо.

— Скоро — увери го Лорик. — Скоро.

— Много се надявам.

В 11:38, двацет и две минути преди поредното гласуване, новините на „Глоуб“ излъчиха на живо Тъкър Торн.

Ричмънд, Вирджиния

Камионетката на „Глоуб“ бе телевизионно студио на колела, оборудвано с апаратна за редактиране, камери, независимо хранване и превключвател между четири камери, излъчващи на живо. Сигналят се изпращаше не към телевизионна кула, а към сателит, който на свой ред го пренасочваше към множество наземни установки за разпространение. Това позволяваше заснемането на живо почти от всяко място по света.

Но дори и най-последната дума на техниката изискваше време за нагласяване преди включване. Камерата беше поставена върху триножник, а Тъкър и Тухлата излетяха на бегот от болницата. Следваше ги обърканият баща, а зад него няколко сестри и хора от охраната.

Нямаше време за редактиране на заснетата касета, нито за тестване на апаратурата.

Сигналът беше потвърден и изпратен към диспечерите на новините в централното студио, но без образ. Засега щеше да се появи само надписът „на живо — в ефир“.

Тъкър дръпна бащата извън кадър и му каза:

— Аз ще направя представянето и ще пусна видеото, после ще говоря с теб.

Бащата кимна. Лицето му беше бяло като платно. Звукооператорът извади ризата му от панталоните, закачи на колана му малка черна кутия и го инструктира да издърпа жицата и микрофона нагоре така, че да се вижда само малкият микрофон на ревера му. После изкрещя:

— Двайсет секунди! — И Тъкър хвана микрофона, свързан към камионетката. Тухлата изчезна в подвижното студио. Щяха да излъчат видеокадрите необработени.

Наблюдаващите отстрани често се изненадваха от липсата на някакви особени обозначения, свързани с началото на предаване на живо, с изключение на едно „готови“ от асистента. Тъкър, който беше свързан и към продуцентите в Сиатъл, и към тези на излъчването, просто започна да говори.

Тухлата едва беше успял да нагласи видеокасетата, когато Тъкър започна въведението си:

— Кейт и Кимбърли Кейплър са близначки на четири години от Харингтън, Делауер. — При споменаването на момичетата се включи записът, направен само преди минути. И двете имаха яркосини очи и гъсти руси букли.

Тъкър продължи:

— Те са сладки, но страдат от рядка болест, известна като анемия на Фанкони. В момента животът им е тясно свързан със събитията на остров Васа...

— Внимание, включваме острова — каза режисьорът в микрофона си. — Пускайте.

Познатият образ на остров Васа изпълни екрана. Гласът на Тъкър идваше зад кадър:

— По-малко от двајсет и четири часа след началото на кризата на остров Васа бе намерен подходящ донор на костен мозък за

близнаците Кейплър. Донорът пожелал анонимност, но когато докторите се опитали да се свържат с него, разбрали, че се намира на остров Васа.

— Готови с втора касета — изкомандва режисьорът.

— Този донор е тридесет и две годишната ветеринарна лекарка Нерин Келеман — каза Тъкър.

На екрана се появи видеоматериал за Нерин, направен в клиниката ѝ. Беше прегърнала кученце — голдън ретрийвър — и изобщо не приличаше на човека, избълвал тирадата срещу морала на зрителите предишния ден.

Камерата се върна към Тъкър, този път в компанията на бащата, с когото започна просълзяващо интервю. Някъде в интервюто бащата каза:

— Всеки глас за смъртта на Нерин е глас за смъртта и на дъщерите ми.

Тухлата свери времето: 11:42. Изявлението на бащата на близначките със сигурност щеше да повлияе на вота, но дали в достатъчна степен?

20.

Остров Васа

Дана Кирстен въртеше камъка в шепите си. Как да постъпи? Въпросът беше стратегически. Да го използва ли сега за намаляване на гласовете срещу себе си, или да го пази за по-късно?

— Аз ще си използвам всичките — каза Джъстин и обясни решението си — всеки, който знаеше, че той разполага с най-много камъни, би го сметнал за най-застрахования.

Отнасяше ли се същата логика и за Дана?

Джъстин постави всичките си камъни в определения отвор. Дана се поколеба, загледана как времето до началото на гласуването изтича. В последния момент с нежелание пусна своя в съответния отвор.

Четирите екрана се включиха. Броенето започна.

Цифрите бяха зашеметяващи, много над хиляда. Бройката нарастваше при всяко гласуване. Защо?

Гласовете за самата Дана надминаха две хиляди.

„Две хиляди души гласуват да умра?“

Джъстин набираше скорост най-бързо и мина бариерата от десет хиляди гласа. Следваше го Нерин. Рене простена. Лъжливата ѝ бременност се обръщаше срещу нея — третото място беше нейно.

Дана затаи дъх, когато собствените ѝ гласове станаха повече от пет хиляди и я поставиха на четвърто място, само едни гърди след третия. Сега се радваше, че е използвала камъка. Беше ли прав Джъстин? Дали гласовете бяха толкова много, защото хората знаеха, че разполага със спасителен камък? Или просто толкова не я харесваха, че искаха да умре?

Целта ѝ, от идването на острова, беше да не забелязва камерите и да съсредоточи усилията си върху оцеляването си. Сгрещила ли беше? Знаеше, че други изнасяха цели представления пред обектива, защитавайки каузите си. Може би зрителите бяха сметнали, че е прекалено надменна, щом не прави същото?

А може би това нямаше нищо общо с острова?

Миналото на всеки от тях отдавна беше дисекцирано от всяка телевизионна компания. Дали не беше отхвърлена като самотна майка? Грешница? Развратница? Беше ли настроила някои хора срещу себе си с работата си като барманка? Това гласуване не представляваше ли призив за морална чистота?

— Не, не... — простена Рене.

Джъстин продължаваше да води колоната с голяма разлика, но бройката на Нерин почти беше замръзнала, докато тази, подавана за Рене, не спираше да се увеличава.

Осем хиляди четиристотин петдесет и девет... осем хиляди и седемстотин... Второ място за Рене.

Джъстин проби и петцифрената бариера и нарастваше. Дали това щеше да се окаже достатъчно за Рене да се спаси?

Броенето спря. Джъстин — първи, Рене — втора, Нерин — трета, Дана — четвърта. *Четвърта.* Можеше да въздъхне с облекчение.

Контрол заговори:

— *Джъстин Рурк, единайсет хиляди двеста и петнайсет гласа... минус четири спасителни камъка, елиминиращи четиридесет процента от вота...* — Съответната корекция беше нанесена на екраните. — *Окончателен резултат — шест хиляди седемстотин дваисет и девет гласа.*

Рене започна да плаче.

— *Рене Белакур, ти имаш шест хиляди седемстотин тридесет и четири гласа. Рене Белакур, ти си прогонена...*

Рене скимтя като животно — но не можеше да повярва. Останалите отвориха отделенията със спринцовките си.

— Трябва да ми помогнете — каза умолително Рене, излезе от нишата си, втурна се към Фостър и го сграбчи за ръката. — Ти си мъж. Трябва да ме защитаваш. Дай ми твоята ваксина!

Фостър рязко освободи ръката си, отдалечи се на крачка от нея и си би инжекцията.

Рене прекара ръце през косата си. Затича първо към Джъстин, после към Кори — умоляваше ги някой от двамата да направи жертва заради нея. За момент Джъстин като че ли се поколеба.

Не — излъчиха безмълвна молба очите на Дана.

Той си би инжекцията. Дана го последва без колебание. Заради живота на дъщеря си.

Рене започна да трепери и се зачерви болезнено. В паника, от болка или и от двете, тя се строполи на пода до стената. Виковете ѝ режеха въздуха като с нож.

— Не... Не е възможно това да се случва на мен, не е възможно да се случва на мен!

Сссссст.

Съскането беше от последната спринцовка. Реагирайки на студения допир на иглата, Рене уплашено вдигна глава. Някой ѝ беше отстъпил инжекцията си. Някой беше спасил живота ѝ.

Но спасителят не беше мъж.

Нора Тибитс бавно се изправи. Сега нейната кожа беше червена като домат и болките ѝ бяха очевидни, но тя оставаше безмълвна.

— Ти? — попита невярващо Рене. — Ти? Но защо?

— Бог те обича — прошепна Нора и изкриви лице от болка. После падна на пода и се загърчи.

— Защо? — повтори Рене, взряна в спасителката си.

Дана знаеше причината. Нора ѝ беше разказала как е напуснала църквата, която обичала повече от всичко, защото се чувствала недостойна за Бог.

Сега, със саможертвата си, тя беше доказала — на себе си и на всички — че е достойна.

Гласът на Контрол прогърмя:

— *Осем участници, седем дни.*

21.

Вашингтон, окръг Колумбия

Тъкър влезе във фоайето и с бърза стъпка тръгна към асансьорите — използва остъклените им врати, за да огледа терена зад гърба си. Беше непрекъснато нащрек, откакто преди два часа се бе върнал във Вашингтон. Ако някой го следеше, значи бе невидим.

Вратите се отвориха, той влезе и натисна номера на етажа си. Въодушевлението му от спасяването едновременно на живота на Нерин и на двете малки близначки се беше изпарило. Сега се чувстваше просто като пионка върху нечия дъска.

Дискетата, пусната пред вратата на хотелската му стая, съдържаше медицинските изследвания на Нерин и на близначките, удостоверяващи, че ветеринарката е направила анонимно тест за костен мозък скоро преди отпътуването си за остров Васа.

Тъкър много добре разбираше защо някой би пожелал да разпространи информацията. Но кой? Защо бяха избрали него? Как бяха разбрали номера на стаята му?

Излезе от асансьора и се поколеба, преди да използва картата за отключване на стаята. Какво щеше да намери вътре? Дали някой пак беше влизал? Ако да — с каква цел? Този път Тъкър беше взел лаптопа със себе си, за да не остави нищо, което би могло да се използва с каквото и да било намерение.

Стаята бе почистена. Леглото — оправено. На пръв поглед нищо не навеждаше на мисълта, че е влизал някой друг, освен персонала. Тъкър подуши въздуха. Нямаше следи от странния одеколон.

Тъкър обичаше загадките. Но тази имаше прекалено много части и прекалено много от тях липсваха.

Мобилният му телефон звънна и той подскочи. Пое си дъх, преди да отговори.

— Интересна история — каза доктор Шърман Лорик.

— Благодаря. Каква е вероятността да имаш нещо общо с нея?

Лорик не отвърна веднага.

— Предоставих единствено на теб информацията за саботаж при разбиването на хеликоптера и самолетите. Ти я опроверга. Искам да знам защо.

Тъкър имаше всички основания да вярва, че Лорик записва разговора им, при положение че беше записал предишния, и внимателно подбра думите си.

— Защото беше погрешна.

След дълга пауза Лорик попита:

— Ако няма да ми вярваш, защо да ти давам повече информация?

Тъкър реши да прибегне към директна атака. Как би постъпил ученият, ако внезапно опитната му мишка осъзнае, че е част от експеримент?

— Защото ти се налага. Част от плана ти е. Ти ме манипулираш, защото имаш нужда от мен.

Лорик изпуфтя презрително.

— И каква нужда имам от теб?

— Не знам засега. Важният въпрос е: защо трябва да вярвам на каквото и да било, казано от теб?

— Има колкото щеш репортери, готови да убият за информацията, която ти давам наготово.

Тъкър усети как гърдите му се стягат. Беше станал репортер единствено заради връзката си с източника. А си позволяваше да застраши тази връзка.

— Ами отивай при тях. — Независимо от начина, по който беше получил репортерския пост, Тъкър знаеше, че е добър в професията. Сега трябваше да го докаже. Нямахте да се остави в ролята на послушник, който се прави, че не забелязва кукловода, дърпащ конците зад сцената.

— Да се срещнем — каза Лорик. — След половин час в бара във фойето.

Остров Васа

— Какво? — попита Дана, въпреки че бе чула много добре. Смъртта на Нора беше изцедила силите ѝ и я беше хвърлила в

депресия. Каквато и да беше причината — тъга, срам, вина, Дана се чувстваше като откъснаха от реалността.

„Дали така се чувстват хората, когато полудяват?“

Не беше ли чела някъде, че човек е доказано нормален, ако сам си задава въпроса дали всичко с него е наред? Лудите никога не се възприемаха като такива.

След гласуването Дана нарочно беше потърсила компанията на Феодора. Съвместното им преживяване предишния ден ги бе сближило. Имаше повече доверие само на Джъстин. Но сега, когато двете бяха застанали на „безопасното място“, Дана усети как отново потъва в мъглата на несигурността.

Феодора притисна ръце към гърдите си. Под зачервените ѝ очи се бяха образували торбички.

— Знам. Знам, че е невъзможно. Може би съм полудяла.

Дана се усмихна.

— Сигурно е заразно. Току-що си помислих същото за себе си.

— Наистина ли? — Лицето на Феодора светна.

— Кой не би се усъмнил в нормалността си на този остров? Как да разпознаваме вече реалното от неестественото? Да речем, скорпионите — за тях няма съмнение, че бяха истински. Мога да се закълна, че плъховете в онази тъмна стая изглеждаха не по-малко истински. Само че не бяха!

— Ами какво ще кажеш за привидението на баща ми от снощи?

— Илюзия. Или е от изтощение. Или е било сън. Не можем да се доверим на възприятията си.

Очите на Феодора бяха неописуемо тъжни.

— Или един на друг — каза тя.

Едва ли в момента би могло да се каже нещо по-вярно. Самата Дана беше отправила обвинение към един от състезателите, че е съучастник на Контрол.

Въпреки това Дана се доверяваше на Феодора и Джъстин. Ами ако разказът за привидението беше измислен? За отвличане на вниманието? И защо се подхващаше темата за доверието? За допълнително отклоняване на подозренията? Ами Джъстин? Какво знаеше за него със сигурност? Нищо. Беше хубав, държеше се мило, имаше чувство за хумор и бързи реакции, но всичко това беше повърхностно и лесно за имитиране. Съвсем естествено би било

съучастникът на Контрол да се старае да направи възможно най-добро впечатление.

— Как да разбирам думите ти? — попита Дана. — Че не искаш повече да действаме като екип?

Очите на Феодора се напълниха със сълзи.

— Не е нужно да си екстрасенс, за да се сетиш, че накрая ще се обърнем един срещу друг.

През стаята преминаваха за секунди ослепителни лъчи светлина с висок интензитет. Всеки лъч беше в състояние да прогори ретината, няколко поредни оставяха човек сляп. Дори затъмненото прозорче на вратата не даваше достатъчна защита срещу тях на гледащия отстрани.

Някъде в тази гола стая се намираха петте спасителни камъка на Джъстин.

Той беше на седем години, когато за първи път летя на самолет. Прекара във въздуха по-малко от два часа, но когато самолетът докосна земята, вече знаеше с какво иска да се занимава през остатъка от живота си. Имаше вродена дарба за авиатор. Често подозираше, че това е единственото нещо, което прави добре.

Любовта му към летенето беше огромна. Най-големият му страх бе никога повече да не лети.

А слепи хора не могат да управляват самолети.

— *Разполагаш с петнайсет минути, които започват сега* — каза Контрол.

При последното гласуване зрителите бяха показали ясно желание Джъстин да умре. Не знаеше дали гласуват срещу него, защото разполага със спасителни камъни, или защото не го харесват. Връзката му с Дана може би се възприемаше като възползване от ситуацията, използване за своя изгода на нечия слабост.

„Може би са прави.“

Четири камъка бяха спасили живота му. Сега, по-малко от двайсет часа преди следващото гласуване, той не разполагаше с нито един.

Проблемът беше в липсата на насочваща информация. Според първоначалната концепция на играта участниците щяха да получават

насоки в Кръглия дом, след което разполагаха с три дни за намирането на спасителните камъни преди следващото гласуване.

Вместо инструкции обаче се получаваха животоспасяващи инжекции. Досега единственият начин за намиране на спасителен камък беше случайното натъкване на него. А местата за намирането им, след проверка на картата, се оказваха твърде много. Планът на Джъстин бе да обиколи всички сгради, да прегледа колкото е възможно по-голяма площ, в надеждата да задейства някакво предизвикателство. Но за това нямаше достатъчно време.

„Трябва да има обединяваща тема за всички ни — разсъждаваше той. — Нещо, около което да се базират насоките за намиране на камъните.“ Феодора неволно му беше подсказала отговора.

Но след като беше намерил личното си предизвикателство, Джъстин нямаше никаква представа как да се справи с него. Не бяха минали и пет минути, откакто бе влязъл в сградата, когато Контрол проговори:

— *Твоите пет камъка са в съседната стая. След като вратата ѝ бъде отключена, ще разполагаш с петнайсет минути да се сдобиеш с тях.*

— И каква е уловката? — попита Джъстин и с въпроса си сложи началото на светлинното шоу. Ако използваше очите си, щеше да ослепее. Стаята беше празна и размерите ѝ бяха колкото на половин футболно игрище. Прекалено голяма, за да разчита, че ще се оправи пипнешком.

— *Ако не си навън след петнайсет минути, ще бъдеш заключен. И лазерите няма да спрат.*

Джъстин погледна часовника си. Разполагаше с по-малко от тринайсет минути.

Той излезе от сградата.

Атланта, Джорджия

Създадени по време на Втората световна война за борба с маларията и понастоящем разположени в Атланта, Центровете за контрол на заболяванията и превенция включваха девет отдела и често работеха в сътрудничество с местни, щатски и дори международни агенции.

Именно в ЦКЗ беше открит източникът на легионерското заболяване, както и на потенциално смъртоносния синдром на токсичния шок. В момента СПИН беше врагът № 1 на Центровете. Поне до донасянето на тялото на Бренда Сегар.

Най-големият медицински изследователски институт в света беше съсредоточил усилията си в разкриване на тайните на вируса от остров Васа — ВОВ.

Първият етап беше да се определи какво точно представлява ВОВ, вторият — начините на разпространението му: важен елемент за определяне степента на заплахата, която представляваше за останалия свят.

Като наука, биологията функционира по свое разписание. Природата не може да бъде прищипорвана. Дори с използването на всеки известен катализатор отглеждането и внимателното анализиране на вирусни култури отнема дни.

Въпреки че това противоречеше на стила му на учен да прави предположения, директорът на изследователския отдел уведоми кризисната група по случая „24/7“, че ВОВ носи белезите на изкуствено създаден и специално пригоден за определена цел. Цел, невъзможна за постигане без помощта на последния писък на технологията в тази област.

Определянето на мястото, където е бил създаден, беше първата стъпка за откриване на създателя му.

Остров Васа

Когато Джъстин се върна в залата, оставаха по-малко от девет минути от определеното време. Той откъсна десния ръкав на ризата си, сгъна го на две и здраво завърза очите си. И на практика лишен от зрение, влезе в стаята с ослепяващите светлини.

Почувства как лазерите преминават по тялото му. Червени светкавици подскачаха дори под стиснатите му клепачи, защитени от плата на ризата.

Джъстин извади шепа камъчета от джоба на ризата си, хвърли ги вдясно от себе си и се заслуша. Камъчетата изтракаха на циментовия под. Той повтори същото пред себе си и вляво.

Трак, трак, трак, трак.

Направи пет крачки напред, като внимаваше да не се подхлъзне върху вече хвърлените камъчета, и повтори упражнението. Когато джобът на ризата му се изпразни, започна да вади камъчета от джобовете на панталоните си.

По челото му се стичаше пот.

Колко време оставаше, преди вратата да се затвори и да го заключи вътре? Нямахше начин да се ориентира във времето. Струйка пот се процеди под маската към тъглчетата на очите му.

Трак, трак, трак, трак.

Планът беше да имитира звуковото ориентиране на делфините. На теория, при удара си в стъкло, камъчетата щяха да произведат звук, различен от удара си в циментовия под. На теория.

Трак, трак, трак, трак.

Самоделната маска започна да подгизва от пот, което я правеше несигурна защита за зениците му.

Трак, трак, трак, чук.

Джъстин застина. Хвърли камъчета напред и вдясно.

Трак, трак, чук.

Малко по-вдясно.

Чук, чук, чук, чук.

Убеден, че не разполага с много време, Джъстин клекна и заопипва цимента.

Плетена торбичка. Той я стисна. Стъклените топчета се чукнаха едно о друго.

Инстинктът му подсказваше да бяга. Да се обърне към посоката, от която бе дошъл, и да спринтира към отворената врата. Той не му се подчини. Обръщането не беше толкова просто, колкото изглеждаше. Малко отклонение на една или друга страна и нямаше да уцели вратата; прекалено бързото обръщане пък можеше да доведе до падане и пълна загуба на ориентация.

Джъстин се завъртя бавно, колкото прецени, че е необходимо, и с помощта на цялото си самообладание закрачи спокойно към изхода.

Не беше сигурен, че ще успее, докато не се натъкна на прага. Падна на колене, когато масивната врата се затвори с трясък зад гърба му.

Вашингтон, окръг Колумбия

Тъкър слезе във фоайето на хотела преди да е минал половин час от разговора му с Лорик, за да установи дали докторът не е следен. Само че Лорик вече го чакаше на маса в дъното на бара и изобщо не изглеждаше изненадан от ранното му появяване. Дори да носеше микрофон, той беше скрит под сакото му и нямаше да остави отпечатък върху стола.

Лорик пиеше уиски. Изглеждаше остарял след последната им среща. Бръчките под очите му сякаш се бяха вдълбали в кожата.

— Искam веднага да направя едно пояснение — започна Лорик.
— Това, което ще ти кажа, е неофициално. Не можеш да го използваш.

— Не ми помагаш особено — каза Тъкър след кратък размисъл.

— Нещата са много сложни. Имам ли думата ти?

Разбира се, спечели любопитството.

— Дадено — отвърна Тъкър.

— Електромагнитни пулсации — какво знаеш за тях? — попита Лорик.

— Страничен ефект при ядрен взрив. Унищожава ефективно компютърната памет. От години учените се опитват да създадат контролирани ЕМП без ядрена експлозия. Оръжие мечта. Да не би да искаш да кажеш, че това е причината за падането на самолетите?

Лорик вдигна чашата към устните си, задържа я, сякаш се двоумеше дали да отпие, после удари голяма глътка. Остави чашата на масата и попи устните си със салфетка.

Уязвимостта на версията за саботаж предполагаше, че истината е много по-неприятна и ЕМП се вписваха като такъв по-лош вариант.

— Не е съвсем убедително — каза Тъкър. — Спрямо пътнически самолети — да, но не и срещу военни. Те разполагат със защита срещу ЕМП.

Тъкър забеляза колко зачервени са очите на събеседника му и се почуди кое ли подред му е това питие.

Лорик блъсна чашата си настрани и се наведе над малката маса.

— Знам.

Най-накрая Тъкър загра: доктор Лорик беше ужасно уплашен.

— Искаш да кажеш, че някой е разработил оръжие, за което и най-сериозната защита не е преграда?

Лорик въздъхна.

— Тези самолети са направени така, че да могат да летят и след ядрена експлозия. И все пак нещо на този остров ги свали като врабчета.

— Но това означава...

— Означава, че вече не говорим за участниците или за вируса. Ако такова оръжие съществува, на карта е поставено самото оцеляване на Съединените щати. И на теб ти се забранява да произнесеш и дума за това, ясно ли ти е?

Тъкър се изненада, че способността му да изпитва шок явно още не е достигнала максималните си стойности.

— Ако обществото разбере, че съществува оръжие, годно да се справи с цялата ни военна железария, ще настане масова паника.

— И повече. Ще бъдат застрашени не само Съединените щати, но и всяка технологично напреднала страна. И не е задължително целите да са военни. Представяш ли си какво ще стане, ако оръжието се използва в Силициевата долина? Или на Нюйоркската борса? Или на което и да било летище по света? Какво ще стане, ако Китай реши, че е в интереса му да изтрие острова от лицето на земята? Или — още по-лошо, ако се опита да превземе острова и да сложи ръка на оръжието?

Остров Васа

Все още триумфиращ от успеха, Джъстин се съгласи да помогне на Кори Нестор да пробие в командното табло. Ако късметът продължеше да е на негова страна, щеше да се сдобие с нещо безкрайно по-ценно от спасителните камъни — с ваксини.

Кори, като специалист по компютърни системи, беше убеден, че може да отвори командното табло, ако се справи със защитите му.

— Командното табло има едновременно и отделна компютърна система, свързана към главната. Ако успея да спра компютъра му, ще прекъсна връзката му с централната система и ще го включа към компютър, контролиран от мен.

— Тоест?

— Тоест — вратата ще се отвори, когато й кажа: „Сезам, отвори се“. — На източеното му лице грееше момчешка усмивка.

— Страхотно! Давай да действаме.

Усмивката поизбледня.

— Има проблем.

— Знаех си.

— Таблото е защитено от мощна електрическа решетка под опасно за живота напрежение. Сигурно ще успеем да изключим основния източник, но ще се включи вторичен, който ще е по-труден за намиране.

— И какво ще правим? — попита Джъстин.

— Ще трябва да намерим и идентифицираме всеки кабел, влизащ в Кръглия дом.

— Това са доста изводи. По-добре да се хващаме на работа.

— „Следвай звездите и намери сърцето си, душата ти е свила гнездо между техните знаци...“ — издекламира Кори и усмивката му се върна. — Извинявай за отклонението, но това е от любимото ми стихотворение.

Джъстин се усмихна.

— А чувал ли си онова за мъжа от Нантъкет?

Както се предполагаше, работата беше бавна и досадна. След три часа, когато Дана им донесе храна и вода, Кръглият дом приличаше на труп, чиито части бяха в различен стадий на разложение. Навсякъде висяха оголени жици във всички цветове на дъгата. Дана отвори консерва боб и огледа помещението.

— Какво ще стане, ако сбъркате някоя жица и таблото спре да работи? Ще останем без ваксината.

— Много внимаваме — отговори Кори. — Затова ни отнема толкова време.

Джъстин извади картата си и я обърна от бялата ѝ страна.

— Ако записваме какво вече сме прегледали, ще си спестим време, като избегнем повторните огледи.

— Добра идея.

— Имаш ли химикалка?

Кори докосна малката сребриста химикалка в джоба на ризата си.

— Съжалявам, не пише.

— Защо я носиш тогава?

— Ще ми се смееш, но си я пазя за късмет. Наричам я моята спасителна химикалка.

— Не ми се ще да ти го казвам, но май не върши особена работа.

— Знам.

Дана постави ръка около рамото на Кори.

— Имам предчувствието, че този път ще е различно.

Когато останаха сами, двамата мъже се върнаха към задачата си. Колкото минаваше времето, толкова повече Кори се отпускате, а колкото повече се отпускате, толкова по-приказлив ставаше. Познанията му за компютри, а и за всякаква електротехника, бяха впечатляващи. Но не повече от знанията му за телевизията в реално време.

— Нещо като хоби ми е — каза Кори.

— Хоби? — възкликна Джъстин. Кори току-що му беше изрецитирал имената и професиите на всички участници в американската версия на „Оцеляване“ от създаването на шоуто.

— Е, може би прилича по-скоро на мания.

За разлика от него, Джъстин не беше гледал и пет подобни шоуупрограми, преди да бъде избран за „24/7“.

— Не е нужно да си гений, за да се сетиш, че идва моят ред. Участието ми ще продължи, докато се свършат спасителните ми камъни.

— Не е задължително — възрази Кори. — В първата година на излъчването на „Оцеляване“ на Руди — бивша барета, не му стигна само един глас да бъде изхвърлен още на първия племенен съвет. После стигна до финалната тройка.

— Само че там гласуваха самите играчи, а не публиката, нали?

Кори се усмихна.

— В „Големия брат“ положението е същото като при нас. Същото като с Руди се случи на един от съжителстващите, искам да кажа участниците — младия адвокат Къртис. Почти при всички зрителски гласувания беше номиниран за изгонване и пак остана един от последните трима.

— Откъде знаеш всичко това?

Кори се засмя.

— Извинявай, но ти пък как не знаеш всичко това? Телевизията в реално време е навсякъде.

— Може да се каже, че такъв е изборът ми. Като всички останали, и аз съм гледал. До „Живия живот“. Още си спомням свещеника — каза Джъстин.

Кори се намръщи — и той помнеше добре случая.

— Толкова симпатичен човек — продължи Джъстин. — Три деца, обичана жена, обичана работа. Убеден бях, че само той може да се опре на онази.

— Обаче и нея си я биваше.

— Престанах да гледам, след като свещеникът се наръга. Чудя се какво ли стана с Шерин?

— Тя също се самоуби — прошепна Кори. — Три месеца след края на шоуто. Публиката се отнасяше към нея като към убийца. Заплюваха я на улицата. Пращаха ѝ заплашителни писма. Тя го направи единствено за тяхно развлечение, а те се обърнаха срещу нея. Те я създадоха и те я унищожиха.

Работиха, докато слънцето не започна да потъва зад хоризонта. Щом влязоха в спалното, Джъстин забеляза, че Дана я няма.

— Каза, че искала да остане сама и нямало да спи тук — обясни Феодора.

Разочарованието на Джъстин се смени с неприятно предчувствие.

22.

Вашингтон, окръг Колумбия

Върховното оръжие.

Тъкър захапа поръчания по телефона хамбургер. Пак се хранеше в стаята си, за да гледа вечерното издание на „24/7“. Въпреки че отразяваше историята, почти нямаше време да гледа излъчванията на живо. По тази причина, подобно на милиони американци, зависеше от вечерното предаване. Беше си поръчал и видео, за да записва шоуто и да гледа каквото му е необходимо.

За свое улеснение Тъкър си бе направил табло за съобщения, което понастоящем беше покрито с бележки, факсове, биографична информация и изрезки от печатни издания. В десния ъгъл беше закачена подробна карта на острова, с местонахождението на всичките шестстотин трийсет и осем камери. Един от анализаторите в новинарския отдел беше забелязал малка аномалия — кратко прекъсване при няколко камери. Никога при повече от една или две, и най-много за няколко минути. Тъкър си беше отбелязал въпросните камери, надявайки се да открие някаква логика.

Добави на таблото още един лист — разпечатка от Интернет за електромагнитните пулсации. Във века на информацията един управляем ЕМП уред би имал унищожителен ефект.

Но как това се вписваше в събитията на остров Васа?

Защо с най-страшното оръжие просто да се държат десетина заложници на някакъв остров? Опитал се беше да притисне Лорик за информация относно това кой би могъл да построи такова оръжие. Иран, Ирак, Китай — списъкът беше дълъг. Чия беше отговорността?

Един кадър привлече вниманието му. Тъкър натисна „стоп“, превъртя обратно и пусна записа повторно. Двама от участниците обсъждаха стратегия. Ето! Той пак върна кадъра и го пусна още веднъж, като си записваше репликите.

Спря касетата и погледна записаното.

Остров Васа

Дана отвори очи и се размърда неудобно на койката. Телевизионната сграда — изградена да побере до двайсет и пет души: продуценти, асистенти, звукооператори, се намираше извън зоната, определена за участниците, и беше единствената, разполагаща със заключваща се врата. Но смъртта беше изпреварила заключалките. Сега сградата беше тиха като гробище.

Първият етаж беше предвиден за склад и поддръжка на оборудването. Покрай стените бяха наредени лавици, затрупани с най-различни материали, а в центъра на помещението бяха събрани работни клетки с височината на човешки ръст. Вторият етаж съхраняваше дигитална апаратура за редактиране, компютри, генератор на изображения, превключвател. Таванът и стените бяха облицовани с бежови акустични плочки, с ниско разположено осветление и издигнат под за лесно прокарване на кабел. В кризисни ситуации цялото шоу можеше да се дирижира от това място.

Третият етаж привлече интереса ѝ. Осем малки кабинета бяха превърнати в спални за персонала — по две легла в стая, четири само в най-голямата, която разполагаше и с единствения прозорец. Предлагащите удобства не бяха по-големи, отколкото в спалното на участниците, но поне нямаше скрити капани.

Дана си избра голямата стая и вече се унасяше, загледана в звездите през прозореца.

Тогава чу гласовете.

Отвори очи. През рамката от стъкло, в което се виждаше късче от океана, нахлуваше мека лунна светлина. Дана погледна часовника си. Рано беше. Тя се обърна на лявата си страна и затвори отново очи.

... да, аз съм... доктор... уча децата...

Гласове.

Дана пак отвори очи, по-будна и по-ядосана. На Джъстин. Толкова ли бе станала зависима от един мъж, когото познаваше отблизо само от три дни, че вече не можеше да заспи, ако не я държеше в ръцете си? Липсваше ѝ. По дяволите всичко! Точно сега ли трябваше да хлътва?

... числа... числа...

Затаи дъх, за да чува по-ясно.

... числата са моя живот...

Гласове. Едва доловими. Като статичния фон на недобре настроено радио.

Седна в леглото и насочи цялото си внимание към гласовете.

... от четиридесет години...

... обичам децата...

... числата са моят живот...

Няколко гласа. Един мъжки и два женски. Дана стана от леглото. Гласовете идваха от хола. Тя нахлузи дънките си и се запромъква безшумно по сивия килим. Беше оставила вратата на спалнята откритата за проветрение. Надникна през цепнатината. Холът тънеше в мрак.

Ключът за осветлението се намираше точно до вратата. Тя посегна към него.

... нож...

Замря неподвижно, с ръка върху ключа. Взряна напрегнато в тъмнината.

... или сатър...

Женски глас. Не въображаем и познат.

... добра с ножа...

Тъмнината в хола сякаш се сгъсти. Мускулите ѝ бяха безчувствени от страха.

... нож...

Откъде идваше гласът? От хола? Дана прехапа устни и леко се наведе напред в гъстия мрак, с ръка на ключа за лампите.

... нож...

Зад нея. Сега ѝ се струваше, че гласът идва оттам. Но беше невъзможно.

... нож...

Звукът идваше и от двете посоки. Тя си пое дълбоко дъх и извика:

— Кой е тук?

Тишина.

Усети как куражът ѝ нараства.

— Не е смешно.

Пак мълчание. Тя завъртя ключа и четири панела с флуоресцентни лампи запремигнаха — веднъж, два пъти, после

светнаха. Бежови стени, същият сив килим, никаква украса.

Дана издиша бавно, поуспокоена от прогонването на тъмнината.

— Играта свърши. Покажете се.

Нещо изсъска.

— Джъстин, ти ли си?

После — мъжки глас.

... числата са моят живот... ще спечеля...

Друг мъж.

... цели четиридесет години...

Жена.

... обичам децата...

Дана позна гласовете: Чарлз Пентън, счетоводителят, първият умрял като резултат от гласуването; доктор Дютетър, втората жертва; Нора Тибитс, третата. Всичките прогонени. Всичките мъртви.

... нож... нож... нож...

Бренда Сегар — месарката, убита след стрелбата на американските кораби.

Дана си спомни плъховете, чиито звуци бяха чули двете с Феодора. Изглеждаха им толкова истински и все пак бяха илюзия. Както и това представление.

Звуците се предаваха по вентилационната система.

— Губите си времето — извика Дана. — Знам, че е запис. Какво трябваше да си помисля — че съм обградена от призраци? — Тя се засмя и се опита да не обръща внимание колко пресилено прозвучаха думите ѝ.

... нож... нож... нож...

Дори на светнати лампи и при разгадан трик думите смразяваха кръвта във вените ѝ.

— Това са откъси от интервютата ни — каза Дана. — Е, кога ще си получа спасителния камък?

... нож... нож... направи каквото е по силите ти...

Бренда и Нора, техни фрази, подредени заедно. Кой си беше играл да вади фрази от интервютата? Дори компютърът да беше програмиран да реже думи, казани от прогонените участници, не можеше да знае за Бренда, която бе загинала в морето.

— Кой си ти? — Дана се опита да придаде гневна нотка на гласа си, за да прикрие растящия страх. — Кой си ти, по дяволите?

Статичното съскане, последвано от изречение, съшито от различни гласове.

... *Аз ще те... убия... с... нож...* — Истински Франкенщайн от думи.

... *убия...*

Вратата на противопожарния изход отделяше хола от стълбището.

... *с...*

Бравата беше във формата на буквата „Г“ от неръждаема стомана.

... *НОЖ...*

Някой я натискаше.

... *НОЖ...*

... *НОЖ...*

Повторението притъпяваше възприятията й. Тя не можа да чуе изщракването на езичето или изскърцването на пантите, но вратата се дръпна в мрака на стълбището. Отваряше се, отваряше се, отваряше се.

А после движението на вратата спря. Гласовете също спряха.

В сградата имаше някой.

Вашингтон, окръг Колумбия

Събуден прекалено рано, доктор Лорик беше застанал в ситуационната зала на Белия дом, небръснат и разчорлен. Въпреки ранния час обаче, животът в залата беше все така интензивен.

— Още едно вярно предсказване. — Гласът на младия психолог беше равни части завист и възхищение. Лорик беше оставил списък от предполагаеми събития с недвусмислено поръчение да бъде потърсен веднага при възникването на някое от тях. В случая ставаше въпрос за едно от най-слабо предполагаемите.

— Започна преди няколко часа. Отначало бяхме просто любопитни. Сега и това. — Младежът пусна запис.

Лорик загледа записа с нарастваща загриженост.

— Кой е в сградата? — попита той.

Психологът бързо вкара някаква команда от клавиатурата си и главният екран се зае от кадър на живо.

— Господи! — възкликна Лорик на пет хиляди километра от Дана Кирстен, като я видя как влиза в тъмния коридор.

Остров Васа

Тя нерешително спря. И в двата края на хола имаше стълбища. Вратата към това вдясно беше открехната. Планът ѝ беше да се измъкне през другата врата, да слезе три етажа надолу и да напусне сградата. Ами ако вътре имаше повече от един човек? Или ако бяха отворили едната врата и се бяха втурнали по стълбите към другата?

Вентилационната система припука.

... *НОЖ... НОЖ... НОЖ...*, повтаряше напевно мъртвата Бренда Сегар.

Време за действие. Използвайки звуковия фон за заглушаване на движенията си, Дана отиде до вратата вляво, поколеба се за секунда, отвори я и се втурна през нея. На стълбището нямаше никого и тя запрескача по две стъпала наведнъж надолу.

Втори етаж. Дана не спря. Не можеше да чуе нито дали мъртвата Бренда още припява, нито дали някой я следва по петите. Тя се подхлъзна, хвана се за перилата и продължи спускането.

Приземи се твърдо върху площадката на първия етаж, което я накара да се намръщи от болка в крака, но и по странен начин беше приятно, защото означаваше, че е жива.

Втурна се в тъмната стая на етажа, ориентирайки се повече по памет, отколкото със зрението си. Протегнатите ѝ напред пръсти докоснаха ключа за осветлението и го превъртяха.

Стигна изхода за навън, завъртя топката на бравата и натисна. Никакъв резултат. Опита отново. Металът изскриптя, но не помръдна. Провери — езичето беше вдигнато; после забеляза заварката.

Заварка. Вратата беше заварена.

Стъпки.

Тежки стъпки на човек, който слизаше по стълбището, по което току-що беше минала.

Имаше ли задна врата? Тя се затича. Трябваше да има врата в задната част на сградата! Лампите осветяваха само половината от просторната стая. По ъглите имаше сенки.

ИЗХОД.

Видя надписа, преди да види вратата. В същия сив цвят, но с напречен лост за отваряне. Удари се в нея, без да спира. Болката проряза рамото ѝ и я отхвърли назад. Същата добавка, както и към предната врата.

Всички врати бяха заварени.

Чу отварянето и изщракването при затварянето на вратата към стълбището.

Зачака.

Някой започна да се смее. Без никакво напрежение. Нямаше нужда да се бърза. Нямаше изход.

Дана се затича — без посока, просто от желание да се отдалечи от преследвача си.

Затърси отчаяно някакво оръжие върху най-близката работна маса. На разположение имаше само различни части за камери, включително батерии.

Чекмедже след чекмедже. Батерии, лепенки, лепило, клещи. Дълга отвертка. Тя я сграбчи.

Смехът беше спрял.

Центърът на помещението беше разделен от кабинки, оградени от метър и половина високи панели. Дана се сниши и безшумно се запромъква между тях.

— Излез.

Мъжки глас. Не по колоните.

— Няма къде да отидеш. Няма изход. Всички врати са заварени.

Гласът беше леко писклив и развълнуван. Възбуден. Дана завъртя глава, опитвайки се да определи посоката му.

— Криеницата ти само отлага неизбежното.

Гласът идваше зад нея. По-близо отпреди. Дана запълзя колкото може по-бързо, като плъх през лабиринт, очакваше всеки момент да бъде открита.

— Ти си борец. Това ми харесва. — Гласът малко се беше отдалечил. Само ако можеше непрекъснато да увеличава дистанцията помежду им...

Тупване на подметки върху метал. Преследвачът ѝ беше скочил на някое от бюрата. Дана се осмели да надникне...

— А, ето те!

Взрян в нея, на по-малко от десет метра, преследвачът ѝ се усмихваше. Устните му приличаха на месести мъртви червеи. Бъртън Ръдиард.

— Време е да поиграем — каза заварчикът, вдигна дългия си нож и го завъртя под флуоресцентната светлина. — Време е да си поиграем.

23.

Вашингтон, окръг Колумбия

— Ръдиард, Бъртън Даниъл. Двайсет и осем годишен, от Норт Плат, Небраска, население дваайсет и три хиляди души. Две години в държавен колеж, една година в техникум. Работи като заварчик в „Норплат Кънстракшън“. — Президентът четеше биографичната справка на глас. — Криминално досие?

Лорик посочи втората половина на страницата.

— Взлом, ексхибиционизъм, обвинен в опит за изнасилване, впоследствие оправдан.

— Опит за изнасилване? — Президентът поклати глава. Въпреки ранния час беше грижливо облечен и вчесан. Съсредоточеността, с която разглеждаше доклада, беше на добре отпочинал си човек. — Как, по дяволите, такъв човек е бил допуснат до участие в телевизионно шоу, където може да се окаже насаме с жени?

— Тогава е бил непълнолетен. И не е имало достъп до документите.

— Затова ли го отбеляза с червено флагче?

Лорик седна с пъшкане. Беше изпил две обезболяващи хапчета и се колебаеше да продължи, от страх да не заспи или да не затрудни преценката си.

— Този е първият път, в който чуваме за криминално досие на Бъртън Ръдиард. Оценката ми се базираше на записи на разговори и на реакциите му, когато е под напрежение.

— Удивително. — Президентът остави доклада в скута си. — Направо удивително. Знаех си, че изборът ми да те повикам, е правилен.

Лорик не го намираше за толкова удивително.

Преди три години участваше в програма за университетски обмен, по силата на която замина за Париж. В желанието си да раздели Тъкър Торн и дъщеря си беше настоял тя да го придружи. Фатална грешка. На втория ден след пристигането им всичките дваайсет и

четирима американци бяха взети за заложници от терористи. Похитителите отвърнаха на опитите на Лорик за разумен разговор, като му счупиха крака на четири места. Шестте дни заложничество приключиха с атака на сградата от френските специални части. Загинаха тринайсет души, включително осем заложници.

Първата жертва бе Гуен, дъщеря му.

Лорик, който вече си беше спечелил слава с трудовете си в областта на социалната психология, отдаде остатъка от кариерата си на разбирането на мозъка на престъпника, като отделяше особено внимание на начина на разсъждение на терористите.

Опита се да се зарадва на комплимента, но не успя. Познанията му бяха натрупани на цена, която никой баща не би искал да плати. Отначало обвиняваше Торн за смъртта на дъщеря си. Ако той не я беше преследвал, Лорик не би я взел със себе си в Париж. Единствено в периодите на полудрямка през нощта истината оставаше една: яремът на отговорността тегнеше само на неговия врат и на ничий друг.

Сега получаваше похвали за предвиждане на прояви на най-лошото в човешката природа.

— Имам късмет. Участниците са под огромно напрежение. Слабостите, фобиите и фантазиите им се проявяват в много по-ускорен вид от нормалното.

Президентът затвори доклада.

— И все пак този мъж е поддържал нормална фасада в продължение на почти трийсет години. Сега прещраква за по-малко от четири дни. Пред камерите на телевизията.

— Неминуемата смърт е мощен катализатор — каза Лорик.

Президентът се замисли. Също като хората на острова, тези в Белия дом изпитваха извънредно голямо напрежение. Изходът от него може и да не беше заплахата за живота, но можеше да сложи край на нечия кариера.

Лорик се възхищаваше на президента. Най-вече заради способността му да жонглира с няколко проблема едновременно, без да губи самообладание.

В момента например Лорик беше убеден, че президентът мисли не само за състезателите на Васа и за заплахата за националната сигурност в лицето на новото ЕМП оръжие, но и за своя обект на

специален интерес в схемата. Тайният проект, за който знаеше само Лорик.

— Значи сме намерили съучастник — каза президентът.

Прекъснаха ги преди Лорик да успее да отговори.

— Господин президент, доктор Лорик, навярно бихте искали да видите това. Изглежда, Дана Кирстен се готви за битка с Ръдиард.

Докато бързаха към ситуационната зала, президентът прошепна:

— Какви са шансовете й?

— Ако той знае, каквото знаем ние — не добри, господин президент. Никак не добри.

Остров Васа

Дана се изправи. Криенето вече отпаднаше като вариант.

От бюрото, върху което се беше покатерил, Бъртън Ръдиард се усмихна.

— Леле, леле, каква си ми сладурана.

— Какво искаш? Използвах спасителния си камък, ако това търсиш.

— Мислиш, че пак се въртим около играта ли? — Бъртън разтърка дебелиите си устни. — Хайде, Дана, ти имаш повече акъл. Играта свърши. Още със стъпването ни на острова, със заразяването ни с проклетия вирус. Мъртви сме. Мъртви! Разбираш ли?

С ръце зад гърба, стиснала здраво отвертката, Дана се опита да прецени Бъртън. Значително по-едър и силен от нея, но и пълен, което предполагаше забавени реакции.

— Мислиш ли, че Контрол ще допусне да напуснеш острова? Някой изобщо да напусне? По никакъв начин.

Тя се осмели да погледне наляво. Вратата към стълбището беше на десет метра. Можеше ли да стигне до нея?

Бъртън повдигна брадичка и я изгледа от горе надолу.

— Смешно звучи, но смъртта има доста освобождаващо въздействие. Поставя живота в нова перспектива.

Разстоянието до него също беше около десет метра, през лабиринт от кабинки. От друга страна, с един ляв завой Дана излизаше на права отсечка до вратата.

И после — какво?

„Стъпка по стъпка“ — каза си тя.

— Направих равносметка на живота си и видях, че е бил шарада. Никога не съм бил щастлив, дори за съвсем малко. И знаеш ли защо? Хей, кучко, гледай ме, когато ти говоря!

Дана бързо извърна глава. Усмивката беше изчезнала от зачервеното лице на Бъртън и то беше потъмняло.

— Правех се на щастлив — продължи той тирадата си. — Дори себе си успявах да заблудя понякога, но това беше глупава лъжа. Сега го виждам. Знаеш ли защо никога не съм бил щастлив, Дана?

Начинът, по който тези дебели, гумени устни произнесоха името ѝ, я накара да потръпне.

— Защото никога не съм бил честен пред себе си. Никога не съм правил онова, каквото наистина ми се иска. — Той се усмихна. — Досега.

Досега. Трябваше да действа бързо. Времето работеше за противника ѝ. Тя отново хвърли поглед към вратата.

— Почти изнасих едно момиче в гимназията, почти. Най-голямото ми доближаване до истинските ми желания. — Бъртън въздъхна. — Жената е направена за мъжа, известно ли ти е? По природните закони той трябва да я притежава. Това е истината. Така е при животните, а ние също сме животни.

— Майната ти! — извика Дана.

И хукна. Бърз ляв завой, после направо. Струваше ѝ се, че краката ѝ не докосват пода, и не губеше време да се оглежда какво става зад гърба ѝ. Чу ругатните му, чу как скочи от бюрото и... вече беше до вратата. Отвори я и се заизкачва, учудена от болката в мускулите на краката си, които все пак не я предадоха.

Изкачи стълбището. Сега какво?

Изходите бяха заварени, но в стаята, където се беше настанила да спи, имаше прозорец.

Някъде по-надолу по стълбите го чу как изкачва стъпалата — бавно, уверено, спокойно.

Арогантността, му я вбеси.

Дана отиде до прозореца и притисна лице до стъклото. Слънцето беше изгряло и надничаше над хоризонта, осветявайки морето и земята под нея.

Три етажа. Щеше ли да оцелее при такова скачане? Възможно, но не и без да плати скъпа цена. Най-вероятно — счупен крак; а после?

Погледна леглата. Въже от чаршафите като по филмите? Въпреки че се придвижваше бавно, Бъртън все пак не пълзеше и нямаше да й остави достатъчно време.

Дана се върна в хола.

Имаше само един изход. Трябваше да се бори с Бъртън. И да победи.

„Не може да са само топките му. Има много начини да свалиш мъж на земята.“

Клод, тридесет и две годишен бивш морски пехотинец, охрана в бара, където работеше Дана, непрекъснато повтаряше, че не е слънце да огрее навсякъде, и настояваше жените да понаучат основни неща за самоотбраната. Дана, на която се налагаше да работи на три места, за да свързва двата края, смяташе това за загуба на скъпоценно време. Но в този момент започна да ровичка паметта си за подходящ съвет.

„Не са само топките. Очи, уши, колене, малък пръст, извивката на ходилото — всичките са подходящи мишени. Палец в окото може да има съкрушителни последствия. Проблемът е, че повечето жени се гнусят да го направят, както и повечето мъже, между другото. Хич не се гнусете.“

„Няма“ — обеща Дана. В този момент беше готова да завре в окото на Бъртън Ръдиард целия си юмрук.

„Най-добрият начин да спечелиш, е като избегнеш схватката — казваше Клод. — Но ако трябва да се биете, направете го бързо и решително. Повечето схватки приключват за по-малко от шейсет секунди. Удряй силно, бързо и без двоумене. Първият удар изненадва копелдака. Не му давайте време да се окопите.“

Изненада. Изненадата беше най-доброто ѝ оръжие.

Тя вдигна един дървен стол и с всички сили го тресна в стъклото на прозореца. Той се пръсна на парчета. Стъкла се забиха в ръката ѝ, потече ѝ кръв. Дана пренебрегна болката, замахна отново и разчисти по-голямата част от останалото по рамката стъкло. Хвърли стола и грабна одеялото от най-близкото до прозореца легло. Завърза единия му край за металната табла на леглото, а другия провеси през

прозореца. Той провисна навън около метър, но толкова беше достатъчно. Не възнамеряваше да излиза навън, а само да заблуди Бъртън, че го е направила. После се скри в банята.

Планът беше да атакува Бъртън в гръб, когато той надникне през счупения прозорец.

Трябваше ѝ оръжие. Все още стискаше отвертката, която с всяка минута ѝ се струваше все по-малка.

„Удряй силно, бързо и без двоумене.“

Капакът на тоалетната чиния!

Лудешка идея, но можеше да свърши работа. Тя повдигна порцелановия капак. Тежеше поне пет килограма. Достатъчно тежък, за да нарани, достатъчно лек, за да може да го размаха.

При добро прицелване можеше да го изблъска през прозореца или да му пръсне черепа. Или и двете.

Джъстин стана рано. Беше събудил всички посред нощ с писъците си. Същият кошмар. Не си спомняше нищичко от него, но усещането беше толкова силно, че почти различаваше вкуса му.

Объркващо, унижително.

След това в полудрямката си беше мислил почти само за Дана. Кошмарът никога не го навестяваше, когато спяха заедно. Значеше ли това нещо? За смъртта в самота? Необичан от никого и на никого не липсващ?

Прекалено опростено. Кошмарът беше злокобен и фокусиран върху срама. Изобщо не можеше да си обясни откъде го знае, след като няма никакъв спомен от съня. Изгаряше от желание да продължи работата си още с първия слънчев лъч.

Кори имаше вид на доста недоспал и подутите му очи му придаваха вид на момченце, което е стояло по нощите да гледа филм на ужасите. Като на всички останали, и неговият сън беше провален от Джъстин. Никой от двамата не пророни дума по време на закуската от консервирана храна и вода.

— Мисля, че знам как да го открием — каза Кори, когато привършиха. Задачата им се бе оказала доста трудна. Часовете на търсене на вторичното хранване бяха отишли напразно.

— Как?

— Като търсим там, където не би трябвало да бъде.

„Където не би трябвало да бъде.“ По някаква причина думите на Кори отведоха мисълта на Джъстин към Дана — къде беше и какво ли правеше сега?

Дана стоеше зад вратата на банята, вдигнала капака на тоалетната чиния над главата си, и надничаше през малката пролука. От колко време стоеше така? Беше загубила всякаква представа.

Най-верният показател беше болката в ръцете ѝ от държането на капака.

„Къде е той?“

Нещо пропука и изсъска.

Дана подскочи, преди да осъзнае, че звукът пак идва от вентилацията.

— Дана, Дана, Дана — разнесе се призрачно гласът на Бъртън из празната сграда. — Огън момиче си ти. Добре. Харесваш ми. — Дишането му бе накъсано. — Но не си достатъчно умна.

Дана премести тежестта на капака, като се постара да не вдига никакъв шум.

— Имаш въображение, признавам — продължи Бъртън. — Капакът на тоалетната? Много свежарска идея. И това одеяло през прозореца — страхотно.

Ръцете ѝ се разтрепериха, устата ѝ се напълни с горчилка.

„Той знае. Боже господи, той знае... но как?“

— Страхотен избор на сграда, признавам ти го. Тъпкано е с играчки, тъпкано е. Кеф ти — записани интервюта за малка разходка в миналото. Хареса ли ти? Съчетаването на различните гласове в едно предупреждение, или по-точно обещание?

Пред очите ѝ затанцуваха разноцветни светлини.

— Кеф ти — телевизори. Мисля, че техническият термин е „монитори“. Включваш ги и — хоп! — мое собствено издание на „24/7“.

Нов звук допълзя в банята. Мъркането на моторче. Малка камера бе протегнала обектива си към нея, сякаш с желание да я докосне.

— Виждам те! — разсмя се Бъртън. — Тия хора от телевизията са толкова готини — наблъскали са с машинария дори собствената си

сграда. Не е ли сладурско? Защо не се направиш на добро момиче и не се предадеш?

24.

Вашингтон, окръг Колумбия

— Кой? — попита невярващо Тъкър.

Гласът от другата страна на линията, самоуверен до арогантност, повтори:

— Казах — Нелсън Райкрофт, лично Нелсън Райкрофт.

— Лично?

— Именно. Създателят на „24/7“, спасителят на „Глоуб“, човекът, който се кани да стартира следващата велика телевизионна програма.

Тъкър прокара ръка през косата си и се опита да се окопоти.

— Да бе, знам кой си. Просто не мога да повярвам, че ми се обаждаш.

Райкрофт прие последното като комплимент и се изкиска.

— Защото аз самият се канех да ти се обадя — завърши мисълта си Тъкър.

Сега ролите се смениха.

— Да ми се обадиш? Защо? — учудено попита Райкрофт.

— Каква е тая работа със знаците на зодиака? — Тъкър Торн направи крачка назад и погледна таблото си. Беше проверил няколко пъти. Нямаше съмнение: Джъстин Рурк — роден на 10 август, Нерин Келеман — родена на 25 октомври, Дана Кирстен — родена на 18 март, и така нататък, всичките дванайсет.

— Нищо не загрех — каза Райкрофт. — Падаш си по астрологията, така ли? Искаш да провериш хороскопа си, преди да приемеш предложение за работа?

— Нищо подобно — отвърна Тъкър, преди да загрее чутото. — Работа? Какво искаш да кажеш — работа?

Райкрофт се изсмя пак.

— Бъркаме си репликите — каза Тъкър. — Първо ти.

— Не, ти възбуди любопитството ми. Какво общо има зодиакът?

— Това аз искам да го разбера от теб. Допълнителен елемент от целия пакет ли е? Какво е?

— Нямам представа за какво говориш. — Шеговитият тон на Райкрофт се смени с раздразнение.

— Участниците в шоуто. Гледам рождените им дати. Джъстин Рурк е Лъв, Нерин Келеман — Скорпион, Дана Кирстен — Риби. Дванайсетте знака на зодиака, дванайсет участници, всеки — представител на различен знак.

— Айде стига бе!

— Да разбирам ли, че не е направено нарочно?

— Не, мамка му! За пръв път чувам. — И след кратка пауза: — Но знаеш ли, може би ще го използвам.

— Как може да не знаеш? Шансовете толкова нещо да се случи просто ей така са нищожни. Ако не ти, значи някой от твоите хора е знаел. Не може да се е получило случайно.

— Прав си, не може — бързо каза Райкрофт. — Няма начин. Аз участвах в подбора от началото до края на процеса. Използвахме най-сложна техника, за да сведем бройката на хората от десет хиляди на сто, на двайсет и пет и накрая на дванайсет. Взимахме предвид неща като темперамент, биография, роден град, религия. Здравно работихме, за да се получи интересен представителен разрез на Америка и, по-важното, исках хора, които да имат силно внушение пред камера и да са бойци. Това е то добрата телевизия.

— Как тогава се е случило това?

— Просто не би могло да се случи.

Освен ако Контрол не бе манипулирал събитията от самото начало, просветна в главата на Тъкър. Още преди шоуто да започне да се излъчва. Възможно ли беше? Трябваше да затвори телефона, за да помисли.

— Ало, пич, чуваш ли ме? — попита Райкрофт.

Тъкър почти го беше забравил.

— Да, чувам те.

— Добре, седни тогава. После стани веднага, защото нямаш време за седене. Ти си водещият на „Истината“, бъдещото култово шоу на „Глоуб“. То ще се излъчва след „24/7“ от утре вечер.

Водещ?!

— Аз работя за новинарската дирекция. Ти си в развлекателната.

— Погрижил съм се вече за това. Имам предостатъчно влияние в компанията. Ще си правиш репортажите през деня, а в четвъртък вечер ще водиш шоуто.

— За какво става дума? Какво искаш да правя?

— Истината. Твои гости ще бъдат десет от най-големите умове на страната. Детективи, психиатри, социолози ще дискутират по определен въпрос всяка седмица, докато стигнат до общо мнение. Още от първото предаване започваме с гръм и трясък.

— По-точно?

— Ще разкрием кой е съучастникът на Контрол на остров Васа.

Остров Васа

Бъртън се наведе и доближи лицето си на няколко сантиметра до десетинчовия цветен монитор — един от двайсет и шестте, образуващи видеоблок. С помощта на джойстик, монтиран в пулта, той увеличи образа на жертвата си. Разчорлената коса на Дана обкръжаваше лице, излъчващо страх. В очите ѝ блестяха сълзи. Той увеличи звука така, че да чува дишането ѝ — забързано и ужасено, като на животинче, притиснато до стената.

Бъртън се тресеше от възбудено очакване. Никога не беше изпитвал екстаз в толкова чиста форма.

Вечерта я беше проследил до сградата и беше заварил вратите. Вторият етаж го изненада приятно. След като включи захранването, получи достъп до всички разположени на острова камери. С натискане на копче можеше да види какво става в спалното; камери за нощно виждане разкриваха света в черно-бяло. Още едно натискане и се показваха Кръглият дом, плажът, непознати досега сгради. Часът и номерът на камерата също се изписваха на екрана.

Отне му по-малко от двайсет минути да схване принципа на редактирането и още по-малко — да сглоби запис и да го пусне.

Скоро щеше да умре. Но щеше да го направи с кеф.

Кукла трол с яркорозова коса, държаща надпис НАЙ-ДОБРАТА МАМА НА СВЕТА, беше поставена до електронен часовник. Без съмнение подарък от дете за вече покойния му родител. Мисълта му се стори много вълнуваща — началото и краят, животът и смъртта в едно.

На екрана се виждаше Дана, хванала порцелановия капак; повтаряше едно и също: „Как да се бориш с човек, който вижда всичко?“. И докато го повтаряше, се приближаваше към камерата. Когато я доближи достатъчно, вдигна капака и го стовари върху нея. Камера номер 126 премигна и угасна.

— Вадиш му очите — каза тя в микрофона на миникамерата си, а после образът и от нея изчезна.

Пое я камера номер 124, когато тя влезе в хола. Виждаше се, че миникамерата ѝ е увита с парцал. През нея можеше да се чува, но не и да се наблюдава. Последователно образът изчезна от камери номер 124, 123, 122...

— Мамка му мръсна! — изкрещя Бъртън, когато мониторите му един по един почнаха да побеляват. Тя го ослепяваше.

Бъртън натисна копчето на микрофона. „Не си изпускай нервите. Не ѝ показвай, че те е извадила от равновесие.“

— Губиш си времето... — започна той спокойно, после изкрещя: — Кучко!

Камера номер 118, 117, 116...

Третият етаж потъна в чернилка.

— Кучка! — изкрещя Бъртън на стаята. Искаше му се да я изкорми, да я унищожи. Но първо трябваше да я намери.

На видеоблока видя, че тя тръгва по западното стълбище, като унищожава камерите по пътя си. Беше загасила осветлението, а тези камери не бяха оборудвани за нощно виждане. След няколко минути изгаснаха и лампите на източното стълбище.

— Кучка! — изкрещя Бъртън още веднъж и хукна към стълбището.

Време беше. Време беше. По пътя си прегازی ухиления трол.

Мислено тя се беше върнала в училище. За толкова, колкото ѝ трябваше да спринтира през коридора на третия етаж, отново стана тийнейджърка, още непознала тежестите на майчинството и ежедневно оцеляване.

След като натроши камерите и изключи осветлението на двете стълбища, тя се спотаи. Надяваше се да чуе проскърцването на

отваряща се врата. Къде беше той? Какво правеше? Можеше само да гадае и да се надява догадките ѝ да са верни.

Ако минеше по източното стълбище, щеше да го чуе. Но ако изчакаше прекалено много и той избере западното, щеше да ѝ мине в гръб. Дана залагаше на познанията си за човешките реакции — че той ще се втурне към мястото, където я е видял за последен път, т.е. източното стълбище, където го причакваше. След като разбереше точно къде се намира, тя щеше да изчезне през срещуположното стълбище.

Скръц, скръц.

Той се приближаваше.

Дана хукна към западното стълбище и се спусна един етаж надолу преди вратата да се затвори и да я запечата в мрак. След което се запридвижва пипнешком.

Отвори вратата на втория етаж и влезе. Стаята се осветяваше от изображенията на екраните, които все още работеха. Тя спря, внезапно завладяна от импулс да потърси Джъстин, да му изпрати някак си съобщение, като че ли той трябваше да знае къде е и веднага би ѝ се притекъл на помощ.

Нямаше време за това.

Забърза към противоположния край на стаята, намери каквото търсеше и се зае със задачата си. Не беше успяла да се справи и наполовина, когато вратата се отвори и Бъртън влезе.

Ако не успееше да се върне до Кръглия дом преди дванайсет, вирусът в кръвта му щеше да го убие. Бъртън не се боеше от смъртта, а от възможността да умре, без да е получил наградата си: Дана Кирстен.

Беше огледал горния етаж съвсем повърхностно. Не беше изключено тя още да се крие там. Но му хрумна, че може да види какво става на първия етаж с помощта на оцелелите камери.

На първия етаж нямаше следа от нея. Това означаваше, че се крие. Налагаше се да претърси цялата сграда.

Бъртън се вторачи обезсърчено в екраните. Слънцето беше изгряло, денят се очертаваше горещ. На един от екраните Фостър

Мерик изчезна в гората и малко по-късно се появи на по-малкия южен плаж. „Какво е намислил?“

На друга скапанякът Джъстин Рурк и оня компютърен спец, Кори Нестор, се занимаваха с кабелите. Дали наистина можеха да се докопат до командния пулт? Малко вероятно. Но пък можеха да прецакат цялата работа, като ги оставеха всички без ваксина. И на обяд всички щяха да измрат.

Не можеше да свърши по този начин. За пръв път истински беше освободил демона в себе си и чувстваше, че живее. Нямаше да умре, без да е нахранил звяра поне веднъж.

И намери отговора — еднолитров флакон на един от рафтовете с резервни видеокасети.

Разсмя се гръмко и плесна с ръце. Това щеше да свърши работа. Щеше да изкара мръсницата на открито.

Той се смееше. На какво? Да не би да я беше открил или се беше досетил къде да я намери?

Дана искаше да се раздвижи — цялата се беше схванала и всичко я болеше. Но не можеше. Бъртън беше на по-малко от три метра от нея, достатъчно близо да го атакува само ако направи две крачки.

Чу го да идва към нея, или поне така ѝ се стори. После чу увеличението звук от мониторите и разбра, че я търси на тях.

Издигнатият под за улесняване вкарването на кабели беше търсеното скривалище. Дана едва беше успяла да се напъха под поставените върху метални пръти панели на пода, когато Бъртън влезе в стаята.

Нямаше никаква представа за времето. Усещаше единствено болката в мускулите си. Кабели притискаха гръдния ѝ кош с такава сила, че най-вероятно щяха да ѝ оставят незаличими белези.

— Здравсти, кучко! — поздрави я Бъртън. — Крий се, но не можеш да избягаш. Времето ти изтича.

Дана затаи дъх.

— Сега е единайсет и десет. До гласуването има петдесет минути. Петдесет минути преди месото да се свари върху костите ти. — Бъртън се изсмя и налудничавият му смях я смрази.

Нямаше надежда за него. Той беше минал всякакви възможни червени линии.

Чу се плискащ звук.

— Това е алкохолна смес, вероятно използвана за почистване главите на видеоапарати и тем подобни. Я да видим. Има предупреждение, ще ти го прочета: „Внимание, пази от огън!“. Леле-мале, пише, че е леснозапалимо.

Дана се опита да преглътне. Гърлото ѝ беше пресъхнало.

Нов звук — изщракване и изсъскване.

— Чу ли и това? Можеш ли да познаеш какво е? Запалка ли каза? Дзън-дзън, имаме участник, дал верен отговор. Газова запалка с трисантиметров пламък. Хммм... какво прочетох току-що за пламъци и огън? А, да: „Пази от огън!“. Сещаш ли се? Бедната Дана! Жива изгоряла в скривалището си.

Левият ѝ крак пулсираше и се беше схванал съвсем. Не знаеше дали ще може да се изправи, още по-малко — да бяга.

— Казват, че болката от изгаряния била най-силна — продължи Бъртън. — Но знаеш ли какво? Харесваш ми, затова ще ти дам право на избор. Можеш да си останеш където си, и да изгориш като адвокат в ада, или можеш да излезеш да си поговорим и евентуално — да си поиграем. След което ще си свободна да си вървиш. Ако не те прогонят от острова, ще можеш да поживееш още един ден. Направи си избора. Разполагаш с трийсет секунди преди да щракна запалката.

Ковингтън, Джорджия

Боби Ванс беше загазил. По-сериозно от всякога. Чакаше го сериозна разправа. Седеше на ръба на леглото си, със сведена глава и забоден в шарките на килима поглед, и слушаше сърдития глас на баща си. Майка му беше застанала малко по-назад със скръстени ръце. Очите ѝ бяха зачервени от плач.

Цялата беда се дължеше на обаждане от класната му. С майката на Боби се познаваха от църковния комитет и така тя знаеше служебния номер на майка му. Тя, на свой ред, се беше обадила на баща му и сега и двамата родители се бяха прибрали вкъщи и му го бяха зачукали. Дума, която той никога не би употребил пред родителите си, но пък която чудесно характеризираше положението му.

Мама наскърбена, татко вбесен, а Боби — ами, Боби беше силно притеснен.

— Какво си мислеше? — попита повторно баща му.

Дотук отговорите на Боби на същия въпрос бяха следните: „не мислех“, „не знам“, „всички го правят“; явно нито един от тях не удовлетворяваше баща му.

— Четири дни. Сериозно ли си мислеше, че ще отсъстваш четири дни и никой няма да забележи? Ние ти имахме доверие, синко. Имахме ти доверие.

Боби усети буца в гърлото си. Сълзи в очите си. Директно попадение. До този момент основното му притеснение беше да не бъде заловен, но използването на думата *имахме*, т.е. минало време, го засегна дълбоко. Винаги му бяха имали доверие, винаги. От четвърти клас беше оставен на самотек, но винаги снемаше товара на родителите си за недостатъчната грижа, като подхождаше отговорно към задълженията си. Добър ученик, с успех доста над средния, Боби почти никога не се замесваше в неприятности.

До началото на „24/7“.

За цялата предишна учебна година беше пропуснал три дни. Само за последната седмица — четири.

Не можеше да се контролира. Беше се пристрастил. Това нещо беше много по-мощно от наркотиците. Разбира се, не можеше да го каже на татко. И затова сега гледаше килима и чакаше бурята да отмине.

Татко произнасяше присъдата. Ушите на Боби уловиха три думи, от които кръвта му се смръзна.

Телевизор? Компютър? Точка?

Той вдигна поглед с разширени от уплаха очи.

— Точно така — повтори баща му. — Без телевизия за един месец. Никаква. И... — Той хвърли поглед към компютъра на бюрото до леглото на сина си. Боби също погледна натам. Програмата му работеше без грешка — сменяше през няколко секунди изображението от избрани камери на остров Васа. — И никакъв компютър в продължение на...

— Но, татко, той ми трябва за училище — прекъсна го Боби, неспособен да прикрие паниката в гласа си.

— Да си мислил за това навреме. Ако ти трябва текстообработваща програма, можеш да ползваш моя лаптоп. Но край с това... това денонощно зяпане на острова.

Боби зина невярващо. Изобщо не беше в състояние да си представи живота си без шоуто, без да знае какво се случва. Хората на острова бяха станали негови приятели, негово въображаемо семейство. Докато родителите му се бяхтеха да изкарват пари, Боби живееше с проблемите на Джъстин, Кори, Дана и дори на Рене.

— Всъщност ще го взема още сега — заключи баща му.

И като чудовище в кошмар, бащата на Боби прегърна монитора с намерението да го отнесе тутакси.

Времето застина като некачествено заредена картинка.

На екрана Боби видя острова, приятелите си, семейството си — най-вероятно за последен път...

Боби изписка и скочи напред.

Баща му застина, стиснал монитора.

Но Боби не крещеше на баща си или заради наказанието си, или от стреса на положението, в което се намираше. Писъкът му беше насочен към компютъра.

Той натисна Enter — командата за спиране на програмата и заковаване на образа в една камера.

Боби безмълвно сочеше с пръст. Надяваше се, че родителите му ще разберат, че не е в състояние да се изразява членоразделно. Майка му погледна какво сочи и ръката ѝ се вдигна към устата ѝ. Озадачен, баща му върна монитора върху бюрото и после също зяпна.

На екрана, излъчвана на живо от остров Васа, двайсет и осем годишната майка Дана Кирстен се бореше за оцеляването си.

25.

Остров Васа

На Бъртън му се стори, че Дана се материализира там, където допреди секунда нямаше никой друг, освен него.

„Удряй силно, бързо и без двоумене.“

Думите на колегата ѝ от бара звъняха в ушите ѝ като припев и я тласкаха напред, помагайки ѝ да преодолее страха и болката. Тя отхвърли панела и изскочи като обезумяла.

„Изненадата е вашият приятел.“

Стискаше отвертката с всичка сила.

„Не са само топките. А също и очите, ушите, коленете...“

Тя нападна.

Бъртън реагира в последната секунда. Отстъпи чак когато синьото на оскъдната светлина острие на отвертката в ръката на Дана се стрелна към него, но не успя да се дръпне достатъчно и то се заби дълбоко в лявата му страна, точно под шийната кост.

Успя да я удари с дясната си ръка по главата и тя падна на пода.

Мигът се проточи; светът застина.

После Бъртън, с разкривено от бяс лице, изрева като ранен хищник.

Дана се изправи и залитна. Обезоръжена, неравностоек противник и сама. Понечи да побегне, но той я сграбчи за рамото и я обърна към себе си. Лицето му беше налято с кръв, подивяло и лишено от човешки чувства. Стисна я с две ръце и пръстите му се впиха в меката плът под тънката ѝ блуза.

Зад гърба му присветна пламък и огън и алкохол се съединиха със свистене.

Той се усмихна — човешко изражение върху изгубило всичко човешко лице.

— Ти ме прободеш, кучко!

— Майната ти! — Дана натисна и вкара отвертката още по-дълбоко в рамото му.

Бъртън изпищя и хватката му отслабна. Със сила, родена от ужаса, Дана го ритна в тестисите и се отскубна от него. После го бутна към разгарящите се пламъци.

На вратата я настигна страховит вик, идващ от състязващите се кълба сив пушек.

Пожарният изход се затвори зад нея и заключи звяра в собствената му преизподня. С колко време разполагаше? Вратите щяха да задържат пламъците, но щяха ли да ги спрат? Инстинктът я насочи нагоре. Приземният етаж беше запечатан и нямаше прозорци. Нагоре бе единственият ѝ шанс.

Провери часовника си — 11:38 — оставаха ѝ двайсет и две минути, за да стигне до Кръглия дом. Одеялото си стоеше привързано към леглото. Стъклени люспи се забиха в ръцете ѝ, когато го изтегли от прозореца. Бързо свали одеялата от останалите три легла и ги върза едно за друго. Ръцете ѝ кървяха. Пръстите ѝ бяха подути и неспособни да се свият.

Опитваше се да не мисли за времето и да не гледа към отворената врата на спалнята. Падането от третия етаж едва ли щеше да я убие, но се съмняваше, че след това ще може да ходи, още по-малко — да тича, за да стигне до Кръглия дом.

Провери здравината на импровизираното въже. Наглед се държеше. Хвърли единия му край през прозореца.

Едва стигна до втория етаж. Прекалено, прекалено късо. Тя огледа стаята още веднъж. Нищо подходящо.

Другите спални. На етажа имаше още легла, с още одеяла, които поне щяха да омекотят падането. За секунди събра четири одеяла от другите две спални.

Четиринайсет минути до гласуването.

Умът ѝ беше зает със следващото, което трябваше да свърши, но мисълта ѝ беше прерязана на входа на голямата стая.

Бъртън Ръдиард стоеше до прозореца — единствения ѝ път към свободата.

По лицето му не беше останало абсолютно нищо, което да напомня за принадлежността му към човешкия вид. Косата му беше изгоряла до корен, а вратът му бе покрит с пришки. От ризата му също

нямаше и следа и кожата на гърдите му червенееше неестествено. Панталоните му висяха на парцали.

По челото му се стичаше вода и капеше от носа му, подсказвайки как се е спасил да не бъде опечен жив. Вероятно се беше включила противопожарната инсталация и му беше осигурила животоспасяващ душ.

Опърлен, очевидно изпитващ адски болки, но определено жив — и препречил единствения ѝ изход.

Часовникът неумолимо отброяваше минутите.

Звярът, наричащ се по-рано Бъртън Ръдиард, разчете мислите ѝ.

— Остават само няколко минути до гласуването. — Заваляше думите: изглежда, произнасянето им му струваше огромно усилие. — Предостатъчно да опитам от прелестите ти, преди да умреш.

Реалността отново я поставяше на изпитание. Колко много беше прекалено много? Колко много беше във възможностите на човек да понесе? Досега беше отговаряла на всяко предизвикателство. И сега нямаше да се огъне.

Тялото, умът и душата на Дана се събраха ведно за действие.

— Желаете ли ме, мръсничко? Вземи ме тогава!

И се хвърли към него с всичката сила, която ѝ беше останала. Изненадано възклицание, звън на стъкла и после бяха свободни — оплетени във въртящо се кълбо във въздуха — падаха, падаха, падаха...

26.

Остров Васа

Вече осми път се заблуждаваха, че са намерили източника на вторичното хранване. Но Кори отказваше да се предаде. И това действаше успокоително на Джъстин. Кори явно бе човек, който знае какво върши, и Джъстин изпитваше удоволствие да му помага както може.

Това му оставяше много време да мисли за други неща. А единственото, за което можеше и искаше да мисли, беше Дана.

— На какво се усмихваш? — попита Кори.

— Мислех си за... нещо.

— Без съмнение — Кори се ухили — за нещо по-важно от това да се махнем живи от острова?

— Няма по-важно от това. Хайде на работа.

Но Кори не го остави на мира:

— Мислеше за Дана, нали? — Очите му проблеснаха весело. — Нали? Нали? Ти си влюууубен.

— Какво?

— Джъстин си има гадже! — Закачката придаде на Кори вид на хлапак. Той изкриви физиономия в имитация на целувка. — Джъстин е влюбен в Дааа-на!

Джъстин чак се задави от смях. Добронамереността на Кори засегна в него някаква детска струна, за която не подозираше, че още е жива.

Върнаха се към задачата си с удвоена енергия благодарение на приятното и за двамата отвличане на вниманието.

Четири минути и двацет и осем секунди до гласуването.

Джъстин вярваше, че проява на Божията воля е да срещне жена и да се влюби в нея само дни, може би минути, преди да умре. И ако такава беше съдбата му, нямаше да се противи.

Няколко пъти провидението се беше намесвало в негова полза. Повишиха го, докато същото не се случваше с хора, които даваха много повече от себе си. Получаваше втори, трети, четвърти, че и пети шанс да започне живота си отначало. В този смисъл беше дошъл денят за плащане на сметката.

Но не можеше да повярва, че Бог ще е толкова отмъстителен или зъл, та поиска да му бъде принесен в жертва някой толкова изпълнен от любов като Дана.

Чуваше как Кори и другите го викат, умоляват го да отиде в Кръглия дом. Той ги заглуши със собствените си викове — търсеше Дана.

Пясъкът на плажа беше потъмнял от дъждеца сутринта. Ходилата му затъваха в него, докато тичаше. Ревът на океана заглушаваше виковете му; той се сети, че по същия начин би заглушил и зова на Дана за помощ.

По-скоро би умрял, отколкото да живее без Дана.

Осъзнаването на това го разтърси. Погледът му се замъгли от щипещи сълзи. *Сълзи*. Не предполагаше, че още е способен да плаче. Падна на колене в рохкия пясък, готов да принесе себе си в жертва заради нея. Струваше му се, че до ушите му достига гласът ѝ — произнасяше името му, викаше го на помощ.

Джъстин вдигна глава. Не беше игра на въображението му. Тя беше, наистина! Залиташе към него. Джъстин скочи и се втурна към нея.

Занесе я на ръце до нишата ѝ.

— Какво стана? — попита Нерин, докато проверяваше пулса на Дана.

— Паднах — изграчи Дана. Тялото ѝ беше покрито с порязвания и охлузвания. Кръв беше засъхнала върху подутите ѝ устни, а на лицето ѝ излизаше синина.

Вече беше разказала на Джъстин съкратена версия на преживяното през нощта, като завърши с падането от третия етаж. Врагът ѝ беше послужил като омекотител на удара. Въпреки че Бъртън Ръдиард беше поел удара, почти за минута тя беше загубила съзнание. Самият Бъртън не бе давал никакви признаци на живот, когато Дана бе

дошла на себе си. Джъстин я беше пресрещнал по средата на пътя до Кръглия дом. Без него Дана едва ли би могла да се справи навреме с оставащото ѝ разстояние.

— Можеш ли да стоиш? — попита Джъстин, без още да я пуска на земята.

— Да, добре съм. — Когато той я пусна, Дана залитна и го сграбчи за опора. — Ще се справя.

— Няма опасност за живота ти от раните — каза ѝ Нерин и се върна в собствената си ниша. — Ще ги почистя след гласуването. Какво ѝ се е случило, Джъстин?

Джъстин застана в нишата си и успя да пусне петте спасителни камъка секунда преди таблото да светне.

— Нападнали са я.

— Нападнали са я? — възкликна Феодора. — Кой?

Изведнъж слънчевата светлина, нахлуваща през вратата на помещението, изчезна. Някой стоеше на прага.

Бъртън Ръдиард — гол до кръста, целият обгорен и в кръв.

Прегърбен, притиснал ребрата си, няколко от които вероятно бяха строшени, Бъртън се намести с куцукане в нишата си. Огънят беше обгорил раната от отвертката. Липсваше един от предните му зъби. Не изглеждаше обаче, че раните му го впечатляват. С опакото на ръката си Бъртън избърса кръвта, стичаща се по лицето му, впери в Дана дивия си поглед, и злобно каза:

— После ще се оправя с теб.

Джъстин понечи да излезе от нишата си.

— Не сега — спря го Дана и посочи екраните. Гласуването вече течеше.

— Островът не е толкова голям — продължи Бъртън. — Няма къде да бягаш.

— Забрави ли за камерите? — Дана се учуди колко спокойно прозвуча гласът ѝ.

Бъртън се разсмя. Кръв, смесена с лига, потече по брадата му през дупката в зъбите.

— Е, и? Ще ме тикнат в затвора ли? Май си забравила, че всички ще изпукаме на този остров. Въпрос на време. Да не искаш да ми

кажеш, че трябва да ме е страх от полицията?

Дана се усмихна; разбитата устна я заболя.

— Не от полицията. От зрителите. Те ни гледаха през цялото време и освен ако не съм забравила да броя — тя кимна към екраните, където преброяването беше завършило — ти си пътник, мръснико.

Ковингтън, Джорджия

Пръстите на Боби Ванс го заболяха от многократното гласуване за кратко време. Майка му и баща му бяха направили същото. Хокането беше забравено, провеждането на дисциплинарни мерки — отложено, защото не беше възможно да се изключи връзката и да се пренебрегне разигравачото се на остров Васа.

Загледан в обявения окончателен резултат, Боби Ванс не можеше да се наравда на чудото. Невероятно беше как едно проблясване на компютърния екран, показващ събития на хиляди километри от него, случващи се на непознати хора, можеше да окаже влияние на посоката на развитие на неговия живот.

Най-много от всичко го радваше, че осъждането на един човек на смърт се бе превърнало в семейно дело.

Остров Васа

Контрол заговори:

— *Бъртън Ръдиард, двацет и една хиляди осемстотин седемдесет и един гласа. Бъртън Ръдиард, ти си прогонен.*

Побърканият изрева. Забравил напълно за раните си, в пълно умопомрачение, той се хвърли към Дана, протегнал ръце към гърлото ѝ.

Джъстин се прехвърли през таблото и го блъсна. Дватамата се затъркаляха по пода. Лудостта е мощен стимулант и Бъртън се оказа върху Джъстин и го стисна за гърлото.

Кожата на Джъстин започна да се изприщва и той с последни усилия успя да отблъсне Бъртън и запълзя към нишата си и спасителната инжекция. Но Бъртън се вкопчи в краката му и го повали на пода. Кожата на самия Бъртън гореше за втори път и се издуваше. Очите му намериха Дана.

— Може и да отида в ада, но ще взема и приятеля ти с мен.

Кожата на самата Дана също се подуваше.

— Бий си ваксината! — изкрещя Джъстин.

Дана измъкна инжекцията си от кутията, падна на колене и я заби в ръката на Джъстин.

— Неееее... — простена той.

Дана се свлече на пода — стараяше се да е по-далеч от Бъртън — и изпъшка:

— От изтощението ми действа по-бързо.

Кожата на ръката ѝ заприлича на крокодилска. Студеният допреди мигове под ѝ се стори като нажежен котлон. С подновени от инжекцията сили, Джъстин се отскубна от хватката на Бъртън, изтича до нишата си, извади своята инжекция и се върна.

Лицето на Дана гореше. Синината бясно пулсираше.

Тя не усети убождането, когато Джъстин заби инжекцията в ръката ѝ. Но резултатът в тялото ѝ беше почти мигновен — като хладен ветрец под кожата, блокирал действието на вируса за още ден.

Предсмъртният вик на Бъртън Ръдиард беше пълен с терзание не от физическата болка, а от осъзнатия факт, че Дана е още жива.

Контрол:

— *Шест участници, пет дни.*

27.

Вашингтон, окръг Колумбия

— Проверка на системата, едно, две, три. Микрофон пет, това е пети микрофон. — Екипът на продукцията действаше като добре режисирана балетна трупа. Застанал в студио 2, със сценарий от една страница в ръце, Тъкър наблюдаваше с възхищение случващото се пред очите му. Беше свикнал със заредените с енергия излъчвания на живо. Сега беше различно. Не непременно по-добре, но различно.

Една от разликите бе, че в развлекателните програми работеха два пъти повече хора, отколкото в правенето на новини, и вниманието към дребната подробност бе неизмеримо по-голямо. Внушението за желаното настроение можеше да се създаде от жонглирането с разни мазила, а жена с шивашки метър в ръка беше взела всичките му мерки без никакво притеснение.

— За гардероба — обясни тя.

Гардероб?

Нормална практика беше водещи и дори репортери да получават известна сума за облекло, обичайно включена в договора им. Но досега не бе чувал за някой, обличан от гардероба на телевизията.

— Аз ли ще си избирам дрехите? — попита Тъкър.

Жената, на видима възраст двацет и пет, но с глас на много по-възрастна, поклати глава.

— Миличък, това би било голяма грешка. Довери се на мен. Аз съм професионалистка. — Тя му върна кафявото спортно яке, с което беше дошъл. — За теб трябва да тъмни цветовете. Тъмносино и черно. Най-добре прилягат на човек с твоите нюанси на кожата.

— Нюанси? Имам повече от един ли?

Жената съчувствено изцъка с език.

— Новинари...

Един човек, когото Тъкър сметна за продуцента, а впоследствие разбра, че е помощник на помощник-продуцента, го преведе през целия работен процес. Той се опита да запамети всичко. На пръв

поглед в сценария нямаше никакви завъртулки. Тъкър щеше да води групово дискусия по темата за седмицата — „Кой е съучастникът на Контрол?“, веднага след редактираното вечерно издание на „24/7“.

Дванайсетимата участници — увеличени от първоначалната идея за десет — бяха разделени на две групи по шест души. Щяха да седят на издигната платформа, а насреща им щеше да стои Тъкър. Фонът беше под формата на масивен екран в червено и синьо с наименованието на шоуто: „Истината“.

В студиото щеше да има публика, от която Тъкър щеше да приема въпроси, ако останеше време за тях.

Гостите пристигнаха в три половина за репетиция. Внушителна група, включваща инспектор от Скотланд Ярд, детектив от Нюйоркското полицейско управление, още един, пенсиониран детектив от Лосанджелиското полицейско управление, бивш агент на ФБР, двама криминални психолози със световна известност и дори агент на Интерпол.

Най-голямата изненада бе включването в последния момент на член на кризисния щаб към президента за остров Васа. Човек също с международна репутация — като психолог и социолог и — може би най-големият специалист по културно профилиране, доктор Шърман Лорик.

Репетицията мина трудно. Нервите бяха опънати, емоциите — разгорещени, егото на всеки от гостите — в зенита си. Нелсън Райкрофт започна да се притеснява. В един момент дори си позволи да издърпа Тъкър настрани, за да му обясни какво иска да бъде — смесица от шоумен, господар на положението и излъчващ неотразим чар.

Включването на Лорик определено накара Тъкър да се почувства неудобно. Той се смути до такава степен, че чак устата му пресъхна.

Първоначално си обясни смущението си с факта, че Лорик е скритият му източник на информация. Трябваше да внимава това по някакъв начин да не излезе наяве. Което пък разпиля вниманието му. Към края на първата репетиция истинската причина ясно изплува в съзнанието му.

Гуен.

Дъщерята на Лорик, годеницата на Тъкър. Жената, която и двамата бяха обичали с цялото си сърце и заради която най-вероятно

Лорик помагаше на Тъкър.

Гуен повече от всеки друг вярваше в осъществяването на мечтата на Тъкър да стане репортер. В това отношение подкрепата ѝ никога не отслабна. И ето че за по-малко от седмица той беше на път да постигне всичко, което някога бе желал.

И се чувстваше празен.

Истината беше, че без Гуен победата се лишаваше от съдържание — безспорен факт, подчертаван от всеки поглед към човека, който можеше да му бъде тъст.

Представянето на Тъкър беше посредствено и загрижеността в очите на Райкрофт беше истинска.

Остров Васа

Лостът превърна камерата в купчина ненужен материал с един удар. Фостър Мерик мина към следващата камера, после към тази след нея. Когато приключи, направи крачка назад, запали предпоследната си цигара и огледа преценяващо резултатите от усилията си. Малкият южен плаж беше покрит със ситни отломки от пластмасови рамки и обективи. След като беше овързал миникамерата си с парцал, Фостър ставаше невидим за камерите.

Идеята му дойде от преживелиците на Дана. Последният елемент от новия му план. Беше готов да започне да го осъществява в отрязъка, който сам си бе освободил от наблюдение.

В началото бяха изрично предупредени да не повреждат камерите и да не пречат на работата им. Но, както Фостър най-накрая беше осъзнал, това не беше игра. Чакаше ги смърт, а флотът на Съединените щати беше готов да гарантира осъществяването на тази цел.

Да вървят по дяволите! Изобщо нямаше да губи и минута повече в бездейно чакане на смъртта си. Мястото на болните и заразените беше в болница.

Да върви на майната си и флотът, като не ще да помага. Сам щеше да си помогне. Той беше морски човек. Парче суша не беше в състояние да го върже към себе си, а с малко помощ от майката природа флотът на Съединените щати също нямаше да успее.

Фостър допуши цигарата си, стъпка фасата в пясъка и хвана резачката.

„Ти беше права.“

Джъстин беше прошепнал тези думи в ухото на Феодора преди два дни. Но тогава кошмарът я беше разтърсил прекалено силно, за да им обърне достатъчно внимание.

„Кошмар, това е просто кошмар“. Баща ѝ беше мъртъв. Мъртъв, заровен и нахранил червеите. Нищо не помнеше, от момента, в който разпозна призрака. Допълнително доказателство, че ставаше дума за кошмар, независимо колко реалистичен.

„Освен ако от страх не съм припаднала.“

Не, сън беше. Затова приключи толкова бързо и рязко.

Като презастраховка тя прекара нощта в леглото на счетоводителя, далеч от прозорците. Спа на пресекулки, но все пак спа и в сънищата ѝ нямаше призрци.

„Ти беше права.“

— Личното ми предизвикателство беше в халето — каза ѝ Джъстин.

— За какво точно съм била права?

— Помниш ли как откри, че всеки от нас е представител на различен зодиакален знак? Хрумна ми, че това може да е обединяващата тема на личните предизвикателства, и така се оказа.

— Как халето се връзва със зодиака?

— Пред него, върху дъска, са изписани моделите на различните машини — наземни и летателни, които са били обслужвани там преди затварянето на военната база. Има някоя и друга изпаднала буква и черното на дъската е поизбледняло, като че ли дъската не е пипана след отпътуването на военните. — Джъстин се усмихна. — Един от моделите в списъка е „Херкулес“, самолет за военен транспорт. По никакъв начин самолет с такива размери не може да кацне на остров Васа. Следователно е написан, за да подсказе.

— Херкулес — повтори Феодора.

— Точно така. Аз съм Лъв, а съзвездието на зодията ми е наречено на лъва, убит от Херкулес в един от негови дванайсет подвига. Ти беше права.

Нерин Келеман се боеше ужасно от паяци, беше Скорпион като зодия, личното ѝ предизвикателство включваше нашествие на скорпиони; най-големият страх на Джъстин беше повече никога да не лети, беше Лъв — най-силно изразеният слънчев знак, предизвикателството му включваше ослепяваща светлина. Така подредени, нещата придобиваха смисъл.

И каква беше логическата верига за Феодора — Водолей по рождение? Още не успяваше да я състави.

Никак не ѝ беше от помощ фактът, че Рене я побъркваше с досадното си присъствие.

Саможертвата на Нора Тибитс беше променила Рене за около двайсет и четири часа. След това познатата мръсница се събуди в нея с още по-голяма сила. Рене нямаше покой в търсенето на спасителни камъни. Засега беше намерила два — единия размесен между хиляди мидени черупки, недалеч от спалното помещение, а втория — под два метра вода в наводненото мазе на изоставена сграда, наречена „Винсън Хол“.

Без съмнение беше попаднала на указания, но какви бяха те и как беше разбрала къде да ги търси, оставаше тайна, която Рене не споделяше.

Двата камъка бяха използвани при последното гласуване и отчаянието наново я беше завладяло. Дотолкова, че чак да потърси помощ от Феодора.

— Какво смяташ, че знам? — повтори въпроса си Феодора.

Едва сега започваше да идва на себе си след кошмарната нощ. И двете се хранеха в спалното. Навън сенките постепенно се удължаваха.

Агентката по недвижими имоти потупа огърлицата със зодиакалните знаци на събеседницата си.

— Ти си екстрасенс.

— Не става така. Иначе досега щях да разполагам с всички спасителни камъни. Какво говоря, аз изобщо нямаше да съм на острова, а щях да си седя кротко въщи.

Рене никак не се впечатли от логиката ѝ.

— Помислих си го. Обаче ако способностите ти действат само по отношение на други хора? Все пак ти помогна на Дана да намери един спасителен камък.

Феодора изпъшка и се почеса без нужда по главата. Никак не я изненадваше внезапният интерес на Рене към свръхестественото. Много от клиентите ѝ бяха от нейния тип — достатъчно богати, за да плащат големи суми за чести посещения, и достатъчно арогантни да вярват, че звездите могат да бъдат подредени според желанията им.

Сега Феодора си имаше достатъчно собствени тревоги, на първо място — оцеляването си. А дори да можеше да даде правилна насока на тази жена, не би го направила. Не би ѝ навредила, но не би си мръднала и пръста да ѝ помогне. Постъпките на Рене красноречиво показваха що за човек е.

— Хайде, кажи ми къде и какво да търся — настоя Рене.

Явно прекалено объркана, Феодора направи нещо, което в никакъв случай не би си позволила с потенциален клиент. Каза истината.

— Виж какво, всичко е измислица, разбираш ли? Нищо няма да се случи, ако стана, помахам с ръце и кажа няколко неразбираеми думи.

Осветлението загасна.

Дана се събуди гладна и изненадващо освежена. Силната болка беше утихнала. Нерин ѝ беше дала аспирин и се беше погрижила за раните ѝ. Парчетата лейкопласт по тялото ѝ я превръщаха в най-късия жираф на света.

— Късметлийка си — каза Нерин. — Няма счупено, само охлузвания. За ден-два ще си чисто нова.

Дана беше заспала на малкото легло в лазарета и всичките ѝ сънища бяха изпълнени с похотливата физиономия на Бъртън. Беше се свечерило, когато се събуди — отпочинала и изпълнена с надежда.

Беше дръпнала дявола за опашката и го беше победила.

Освен това имаше Джъстин.

Избликът му на радост и облекчение, когато я намери на плажа, върна живота в нея. Също както и загрижеността му за преживяното от нея.

Нерин доста трябваше да се потруди, за да го отклони от намерението му да остане с нея в лазарета и да го накара да се върне да помага на Кори.

Като изплувал от мислите ѝ, Джъстин се появи на вратата на лазарета, с очи, блеснали от радост, че я вижда.

— Мисля, че се справихме, или по-точно Кори се справи. Измислил е как да проникнем в командното табло.

Зрители

Новината се разпространи бързо в Сياتъл, Силициевата долина и всички фирми, занимаващи се с високи технологии и електронна търговия:

Успя... Умникът успя...

Във Вашингтон, три часа преди началото на първото му предаване, Тъкър почти изпадна в еуфория. Виждаше ли му се краят? Беше ли успял наистина Кори Нестор, самопредставящ се като компютърен маниак, да спаси живота на останалите живи?

Какъвто и да беше отговорът на тези въпроси, оставаше за отговор и въпросът за самоличността на съучастника на Контрол. „Истината“ стартираше и позицията на Тъкър — не само репортер, но и водещ на национално ниво, щеше да бъде бетонирана.

Остров Васа

— В общи линии намерихме източника на вторичното хранване. Изводите от командното табло се оказаха много добре замаскирани. Затова проследих кабелите към таблото за резултатите, като предположих, че те се хранват от същия източник.

Всички бяха събрани в Кръглия дом и захласнато слушаха усмихнатия младеж. „Всички без един“ — внезапно осъзна Дана. Къде беше Фостър Мерик? Съвсем беше забравила за съществуването на рибаря.

— Физическите бариери се контролират по електронен път — продължи Кори. — Като изключим за кратко хранването и после отново пуснем системата, ще можем да преконфигурираме матрицата на свързването и...

— Стига дрънканици — намеси се Рене. — Бездруго не разбираме и дума от това, което говориш. Радваме се, че се справи. А сега отваряй и да си вземаме ваксините.

За момент Кори се огорчи, че му орязват лаврите, но усмивката бързо се върна на лицето му. Оставаше само да се свърже основната верига към малкия компютър, поставен върху командното табло. Когато захранването отново се пуснеше, командите щяха да се подават от компютъра на Кори.

— Ела, Джъстин — каза Кори и му отстъпи мястото под бляска на прожекторите.

— Ти водиш шоуто. Аз само ти подавах инструментите. — Всички се засмяха. — Аз ще свържа захранването, когато приключиш.

Каквото беше останало за вършене, се свърши съвсем бързо.

Застанал до клавиатурата на външния компютър, Кори даде знак. Джъстин свърза вторичното захранване. Осветлението в Кръглия дом с примигване се върна към живот. Компютърът изжужа и после — нищо.

Кори се намръщи. В стаята не се чуваше нито звук. Той се наведе да погледне в откритата жична схема. Лицето му просветна.

— Аха, виждам проблема! Има прекъсната жица.

И бръкна вътре.

Последвалият звук беше кратък, но затова пък доста силен. От отвора изскочиха сини искри. Кори прелетя като парцалена кукла през цялата стая и се размаза в отсрещната стена.

Първа до него се озова Нерин.

— Жив е. Но не мога да преценя колко тежко е ранен. Трябва да го занесем до лазарета.

Джъстин вдигна младежа на ръце.

— Трета захранваща верига? — промърмори той към Дана, докато се отправяха към лазарета на бегом.

Миришеше на озон и изгоряло месо.

Феодора затвори очи и видя ясно отговора. Толкова ясно, че се почуди как не го е открила по-рано. След петнайсет минути, застанала пред сградата, гледаше с очите си същото, което беше видяла и мислено.

Докосна огърлицата си за късмет, пое си дълбоко дъх и пристъпи в постройката, наречена Зала „Ганимед“.

Надеждата ѝ почти умря, когато Кори беше ранен в Кръглия дом. Но после съзря отговора.

Не някакви свръхестествени способности ѝ помогнаха. Не беше напипала духа на остров Васа. Никакво видение от миналото не ѝ се беше явило, за да ѝ покаже правилната посока. Доведе я добрата стара логика в стил Шерлок Холмс. Ако личните предизвикателства наистина се основаваха на зодиакалните знаци на всеки участник, значи мястото ѝ като Водолей беше в зала „Ганимед“.

Ганимед беше името на златокъдрия троянски принц, отвлечен от Зевс на Олимп, за да го направи виночерпец на боговете. Когато Зевс видял колко поразени от мъка по сина си били родителите му, той се смилил над тях и превърнал Ганимед в съзвездие, което те можели да съзерцават всяка вечер на южното небе — Водолей.

За разлика от предишната сграда, където бяха ходили с Дана, в тази имаше електричество. Поне централните зони бяха осветени — ъглите и стените тънеха в сенки. Половин дузина дълги маси заемаха средата. Останалото пространство беше запълнено от празни рафтове. Офицерски стол? Или пък този вид помещението беше получило от продуцентите на шоуто?

От централното помещение извеждаха три врати — две от двете страни и една, летяща, в дъното пред Феодора. Тя мина през нея.

Втората стая беше значително по-малка по площ и съвсем празна. Чуваше се неспирното тракане на машинария, а от голям фризер се излъчваше непрекъсната студена вълна. Феодора потрепери. Не ѝ беше нужен специален талант, за да разпознае предизвикателството.

Бумтящият глас на Контрол изпълни мъртвата стая:

— *Твоето лично предизвикателство е да откриеш пет спасителни камъка в съседната стая.*

— Това е фризер — промърмори Феодора.

— *Вратата ще остане отключена петнайсет минути и само толкова. Времето ти започва да тече сега.*

Резето на вратата към следващата стая изщрака и тя се откряна с няколко сантиметра. Посрещна я леден полъх.

Никаква възможност да потърси помощ. Никакво време да размисли. Налагаше се да се справи сама. Феодора заповяда на краката си да се раздвижат. Хвана бравата с две ръце и отвори вратата докрай. Дори споменът за островната горещина изчезна в прегръдката на мразовития въздух.

Тя си спомни за баща си и за злокобната снежна буря.

— Това е най-обикновен фризер — каза тя на глас и от устата ѝ излезе бяло облаче. — Влизаш, взимаш камъните и се махаш. Вътре, вън, няма нищо сложно.

Фризерът беше разположен в дълго помещение. Бял слой скреж покриваше стените и пода. Спасителни камъни не се виждаха. Феодора пристъпи и се заоглежда за нещо червено. Проблясък на цвят, контрастиращ с царящата белота, привлече вниманието ѝ. Зад леден блок. Тя се запъти напред, усещайки как топлината на тялото ѝ я напуска с всяка крачка. Видя спасителните камъни — не зад ледения блок, а в сърцевината му.

Дана стоеше до леглото, на което беше прекарала по-голямата част от деня. Сега тя се грижеше за Кори. Изненадващо, но раните му се бяха оказали почти изцяло повърхностни, като се изключеха изгарянията по дясната ръка. Това, което ги притесняваше, беше подутината на задната част на главата му. Младият мъж беше излязъл от унеса си само за секунди и пак се беше върнал към състоянието си, наподобяващо кома.

— Ех, ако доктор Дютетър беше жив... — започна Нерин.

Ако докторът беше жив, щеше да знае как да постъпи. Доверието, което групата имаше в Нерин, далеч надминаваше доверието, което тя имаше във възможностите си.

— Ще остана с него — каза Нерин.

Дана и Джъстин се опитаха да ѝ обяснят, че тя също има нужда от сън, но ветеринарката не прояви никаква отстъпчивост. В края на краищата двамата отстъпиха и я оставиха при Кори. Луната осветяваше пътя им към спалното.

Изведнъж по гърба на Дана пробяга ледена тръпка и тя се закова на място. Спалното помещение беше на по-малко от пет метра от тях.

— Какво ти стана? — попита Джъстин и постави ръка на рамото ѝ.

Откъм морето се надигна топъл вятър и донесе на сушата ароматите му. Шумът от всевъзможните насекоми и създания, населяващи джунглата, които събуждаха страха на Дана през първата

нощ, сега се бяха превърнали просто във фон, както за някои е радиото, свирещо в стаята.

— Не знам. Просто нещо ме стресна.

— Изглеждаш бледа. Какво нещо?

— Просто странно усещане. — Дана поклати глава. Чувстваше се като пълна глупачка. След сблъсъка с истинско чудовище като Бъртън Ръдиард въображаемите заплахи би трябвало само да я разсмиват. Но странното усещане не отминаваше.

— Да не си станала екстрасенс? — Джъстин искаше да я накара да се усмихне. — Говори с Феодора.

Успех! Тя наистина се усмихна.

— Прав си — заяви Дана ентусиазирано. — Трябва да поговоря с Феодора. — И забърза към спалното.

Въпреки студа и обзелия я страх Феодора се беше изпотила. Леденият блок тежеше поне четиридесет килограма и беше немислимо да го вдигне. Затова тя го забута с гърба и задника си, като се загърна, доколкото е възможно, и успя да го запързала по замръзалия под.

Придвижването ставаше бавно. За няколко минути не може и да преполови разстоянието до вратата. Потта се заледи върху кожата ѝ. Всяко напъване отнемаше по малко от силите ѝ.

Колко време беше минало? Пет минути? Десет? Тя погледна през рамо към вратата на фризера, все още гостоприемно отворена, като очакваща я майчина прегръдка.

— Ще стане — каза на глас. — Само бутай.

Но силите ѝ се изпаряваха с всяка секунда. Завладяха я спомени, които допълнително отслабваха волята ѝ.

Разумът я напускаше заедно с топлината на тялото. Не за първи път си зададе въпроса дали не е наследила деменцията на баща си.

Обърна се с лице към вратата и забута блока с голи ръце, без вече да се притеснява от студа. Съсредоточи мисълта си върху очакващата я врата и с наведена глава натисна леда във внезапен изблик на сила. „Близко е, близко...“

Появи се ново, тревожно усещане — че не е сама. „Дана? Джъстин?“ Тя вдигна глава обнадеждена.

Сърцето ѝ спря да бие. На вратата беше застанал отдавна мъртвият ѝ баща.

Вашингтон, окръг Колумбия

След като на събитията от деня — смъртта на Бъртън Ръдиард и раняването на Кори Нестор — беше отделено нужното внимание, „Истината“ се прехвърли върху въпроса на седмицата: кой от участниците в „24/7“ е предател?

Тъкър зърна усмивка върху лицето на Райкрофт петнайсет минути след началото на шоуто. И напълно заслужена. Тъкър се оказа просто създаден за такава задача. Умееше да запази баланс между напрежение и контрол, инстинктивно задаваше въпросите, на които зрителите очакваха да чуят отговор; не оставяше място за неясноти или избягване от въпрос и създаваше у публиката — и в студиото, и у дома пред телевизорите — усещането за съпричастност.

В единайсет — обявения краен час — шоуто още се намираше във фазата на разгорещен дебат. Като реши, че е по-добре да не остави основния въпрос неразрешен, компанията удължи времето на излъчване. Това само задълбочи драмата. Вторият час на предаването се оказа по-приковаващ вниманието от първия.

Пет минути преди полунощ Тъкър обяви, че е време да се стигне до общ извод. Всеки експерт беше помолен да назове своя заподозрян. Още при представянето на шоуто Тъкър беше напомнил на зрителите за верните прогнози на доктор Лорик относно изхода на всяко гласуване, както и анализа му за нестабилния характер на Бъртън Ръдиард. Като се прибавеше, че той беше и част от екипа на президента по проблема, ставаше ясно, че именно неговото мнение се очаква с най-голям интерес.

Тъкър смяташе да му даде думата последен.

През по-голямата част от предаването Лорик беше останал мълчалив — унил или притеснен от някаква мисъл. Когато заговори, гласът му изразяваше самоувереност, примесена с тъга:

— Отговорът е в звездите. В зодиака. Господин Торн привлече вниманието ми към факта, че на острова са представени всичките дванайсет знака. Защо? Заради привързаност към астрологията ли? Не. По-скоро защото Контрол вярва в силата на обществото. А какво по-

добро обобщение на общественото разнообразие от дванайсетте знака на зодиака? Почти всяка наука е проникната от тази система на определяне на характера.

— Това, което наблюдаваме на острова, се нарича тангентен сценарий — продължи той. — План, чрез който самата жертва е впрегната да се постави в такава роля. Ние сме целените жертви, не хората на острова. Контрол наказва обществото ни. Цивилизация, която приема неприкритото воайорство, в което алчността и похотта се насърчават. Ние сме съучастници в убийства с гласовете си. Контрол композира погребалната мелодия на обществото ни във вида, в който го познаваме, като изважда на бял свят всичко най-отвратително в нас и ни дава възможност да му се насладим... И той не е сам в начинанието си. Направих доста подробна характеристика. Най-вероятният му съучастник е от мъжки пол. В допълнение — това е човек, който добре се приспособява, изобретателен е, но допуска и изпълняването на чужди нареждания. Човек, който има брат или сестра, по-големи от него. Абсолютен експерт в собствената си област.

Залата беше напълно притихнала.

— Само един човек отговаря на това описание и би могъл да бъде съучастник на Контрол. Джъстин Рурк.

28.

Остров Васа

Странното усещане, изпитано от Дана на връщане към спалното, се усили, след като тя видя, че Феодора не е там. Рене също липсваше — беше решила да прекара нощта в лазарета.

Двамата с Джъстин се оказаха сами в стаята. Последва мигновена прегръдка, след което се отдадоха на любовта. Той я докосваше с цялата деликатност, на която беше способен, боеше се повече от всичко да не ѝ причини болка, а тя не чувстваше никаква болка, обзета от желание да се слее с него. Любенето им бе страстно и с пълно отдаване. Сънят се спусна над Дана веднага след това, а Джъстин долепи устни до врата ѝ, за да усети пулса ѝ.

Знаеше, че също трябва да спи, за да съхрани силите си, но не можеше да накара мислите си да млъкнат. Командното табло оставаше запечатано и блокираше пътя им да се сдобият с ваксината. Налагаше се да се върне към плана, който беше съставил скоро след като се оказа на острова. Нямаше друг избор. Щеше да направи всичко, каквото се иска от него, за да оцелее.

Както винаги.

Карибско море

Беше горещо. И вонеше отвратително — затова често му се налагаше да спира и да си подава главата. Леденостудената вода пък направо вледеняваше краката му. Но Фостър Мерик не се предаваше.

Колкото и да бяха патрулиращите кораби, не беше възможно да се оглежда всеки сантиметър море, въпреки че прелитащите хеликоптери с техните прожектори почти успяваха да го постигнат.

Работата беше там, че шибаният американски флот патрулираше за хора и лодки, не за китове.

Фостър беше намерил предишния ден изхвърленото на брега животно. Подарък от майката природа. След като унищожи камерите

на южния бряг и като използва нощния мрак за прикритие, Фостър бързо се справи с одирането на кита, като внимаваше да не закачи перката му. Трудоемка задача, дори и с помощта на резачката. Накрая трябваше да се задоволи с доста по-малка част от кожата, отколкото възнамеряваше първоначално, защото теглото на камуфлажа му достигна почти петдесет килограма. От моторния парк, складиран на острова, взе джет, легна върху него и обвит в кожата на кита, се отправи в морето, ориентирайки се по компаса и придобитото с годините чувство.

Неприятните изненади не бяха малко — ужасната воня, болките във врата и гърба от понасянето на тежестта на камуфлажа. Но Фостър не отстъпи от осъществяването на плана си и малко преди да се развидели успя да премине през блокадата, след което се насочи на север към един близък остров. С малко късмет можеше да разчита да получи медицинска помощ преди фаталния час на гласуването.

Вашингтон, окръг Колумбия

Мотел „Добър вечер“

Обнаженият Меч Божий беше в средата на стаята. Отвън нахлуваше ревът на трафика — автобуси стенеха, камиони трещяха, от време на време прозвучаваше клаксон. Хората се мотаеха по работите си в блажено невежество. Сам в стаята си, която вонеше на цигарен дим и силно дезинфектиращо средство, Елиот Кей Саймън се подготвяше за задачата си.

Обзет беше от противоречиви чувства — радост и тъга, вълнение и страх. Такива бяха пътищата Божии. Неведоми, но изтъкани от мъдрост и водещи към най-дълбоките кътчета в душата на най-сложното, но и с най-много слабости Божие творение — човека.

Саймън знаеше, че горделивостта е грях, но това не му помагаше да обуздава своята.

Бог беше мъртъв и гласът му беше нечут през последните четири дни. Скръбта на Саймън беше толкова силна, че в главата му непрестанно се въртеше мисълта за самоубийство. Нямаше утеха за него без Всемогъщия Баща.

Но той не се беше предал.

Също преди четири дни се срещна с репортера. Саймън не вярваше в съвпадения, следователно репортерът беше ключът към разгадката, което се потвърждаваше и от чудодейното му оцеляване от бомбата. Дори името му беше знаменателно.

Тръна.^[1]

Саймън проследи Тръна до апартамента му и претърси файловете в компютъра му за насочващи знаци. Оттогава следваше репортера навсякъде — от Сиатъл до Вашингтон. Където и да отидеше Тръна, Сабята на Бога не беше далеч от него.

Тази вечер усилията му бяха възнаградени. Докато гледаше Тръна по телевизията, Елиот Кей Саймън отново чу Божия глас.

Бог беше възкръснал. Този път в човешко превъплъщение. Може би затова Бог му говореше от телевизора, вместо в главата му.

Той чу гласа и вече знаеше какво трябва да направи. Трябваше да спаси Бог. И както и по-рано, Тръна щеше да му покаже пътя.

[1] Thorn (англ.) — трън, бодил. — Б.пр. ↑

29.

Остров Набиа

Кожата му беше напоена със смрадта на мъртва плът и отровни газове — беше проникнала дори в тъканта на мускулите. Съзнанието му беше отровено от изпарения, изпълнили го с видения на горката Бренда Сегар, издигнала надупченото си от куршуми тяло от морското дъно, за да му обясни най-добрия начин за нарязване на бифтеци.

Фостър се опита да разтърси глава и да прогони ужасяващия образ. Но главата му отказваше да се повдигне на приведения към гърдите му врат, сякаш на него беше увесена всичката риба, която беше извлякъл през живота си от морето.

Въглероден окис.

Страхът беше чудесно нещо, той го спасяваше. Страхът го напомпваше с адреналин, достатъчен да му припомни, че всъщност се крие под част от трупа на кит и пълни дробовете си със смъртоносните газове на джета, което го кара да халюцинира.

С умножени от страха сили той отхвърли кожата на кита.

Никаква храна или напитка не можеше да се сравни с чистия въздух. С всяко вдишване мислите му се изчистваха и целта му се очертаваше по-ясно. Ако беше писано да попадне в полезрението на флота, така да е. Не можеше да издържи и секунда повече под покривалото си.

Бърз оглед го увери, че няма кораб, завтекъл се да го преследва. Той избра посока, която трябваше да го отведе до земя, и пусна джета с пълна мощност.

Вълните бяха гиганти от вода — издигаха се все по-високо, колкото повече се доближаваше до брега. Той престана да управлява джета, а само се крепеше отгоре му и се надяваше. През избилите на очите му сълзи видя земя — бряг, а после и редица от колиби и хора до тях.

Джетът се заби в сушата и го отхвърли във водата. Една вълна го подхвана в пенестите си пръсти и го понесе напред. Пясъкът му

предложи меко легло. Той заби пръсти в него.

Земя! Беше успял. Фостър вдигна глава и следващата вълна го шибна. На по-малко от метър стоеше момче на не повече от осем години. Той отвори уста да проговори, но водна плесница отнесе думите му. Прибойт се опитваше да го отмъкне обратно навътре. Детето не се помръдваше.

— Помощ — изграчи Фостър.

Детето не даде никакъв признак да го е разбрало.

Поредна вълна, този път с по-яка хватка. Фостър потъна под нея. Закрепи се с лакти за дъното и подаде главата си над водата, като кашляше и плюеше. После бавно и мъчително, сантиметър по сантиметър, запълзя напред.

Момчето изчезна. За помощ? Фостър не спря да пълзи, докато първо главата, след това раменете и гърдите му не излязоха от водата.

Спря и вдъхна скъпоценен въздух. Мускулите му, които допреди малко изгаряха от болка, сега бяха безчувствени.

Едва долови гласовете над яростния рев на прибой. Напрегна се да чуе, да си преведе чутото. Думи, определено. Но не можеше да извлече никакъв смисъл от тях. Непознат език? Или пък мозъкът също отказваше вече да му служи? Сърцето му биеше бясно, ушите му звъняха. Кожата му се раздираше от сърбеж. Не. Прекалено рано беше още за това.

Нещо твърдо и остро го удари по гърба. Още едно, този път отстрани по главата. В пясъка тупна камък.

Камък?

Главата му запулсира от болка. Той стисна зъби и вдигна поглед. Плажът вече не беше безлюден. Пред него бяха наредени десетки почернели мускулести крака. Момчето се беше върнало с други свои връстници. Фостър обхвана плажа с поглед: само момчета и мъже.

Опита се да заговори, да обясни, че му трябва помощ. Поредният камък, който го удари по главата, беше по-голям и по-ръбест. Причерня му. По челото му потече кръв и Фостър премигна, за да предпази очите си. Още един камък, и още един, и още.

Дясното му око залепна от кръвта. Той отвори широко лявото и със сетни събрани сили се опита да разбере:

— Защо?

Във фокуса на все още здравото му око попадна най-близката колиба. Беше сглобена от стари дъски и едва се крепеше. На ръждясалия ѝ ламаринен покрив се мъдреше паянтова алуминиева антена.

„Телевизията, шибаната телевизия“ — беше последната мисъл в живота му.

30.

Остров Васа

Морето примигваше.

Отначало Дана помисли, че е жертва на оптическа илюзия или на отражението на слънчев лъч върху метал или стъкло на някой от корабите. Но пет минути по-късно започна да различава повтарящи се сигнали и схвана, че става дума за съобщение.

Някой от блокадата им сигнализираше.

Обзе я вълнение, но нямаше с кого да го сподели. Нерин и Кори бяха в лазарета. Рене беше излязла на лов за спасителни камъни. А Феодора я нямаше още от вчера.

Тик-так, тик-так.

Дана погледна часовника си — 6:43 сутринта.

Нов ден, ново броене на часове и гласове.

Тик-так, тик-так.

След няколко часа някой от тях — Нерин, Кори, Феодора, Рене, Джъстин или тя — щеше да е мъртъв.

Тик-так, тик-так.

Двайсет години след като бе отброил последните мигове от живота на баба й, големият часовник не спираше. Този път отброяването беше за самата нея.

Морето продължи да мига.

Какво означаваше сигналът? От гледането на стари филми за войната беше научила, че корабите понякога комуникират помежду си със светлинни сигнали. Джъстин беше военен. Вероятно той би разбрал за какво става дума. Но къде беше пък той?

Беше споменал на Рене за някакъв план.

Какъв план? В съзнанието й проблесна образът на Кори, прелитащ от единия край на помещението до другия. Или може би нямаше план? Миналата нощ Джъстин беше събудил у нея страст, за която тя не си даваше сметка, че още носи в себе си, а тази сутрин беше изчезнал без обяснение. Защо?

Нямаше смисъл да се измъчва за неща, на които не можеше да влияе.

Ентусиазмът ѝ се изпари. Какво щеше да каже преводът? „Стойте си там, където сте“? „Търпете“? „Мислим за вас“?

Тик-так, тик-так. Часовникът отказваше да млъкне.

Като описа във въздуха дъга, брадвата се заби дълбоко в съпротивляващия се леден блок. По пода се пръснаха парченца замръзнала вода. От острието на брадвата се откъснаха частици засъхнала кръв и оцветиха леда в кафеникаво. Джъстин замахна отново.

Беше неприятно, но необходимо.

Брадвата бе издълбала в леда триъгълник — подобие на уста, зяпнала в изненадана гримаса.

Трябваше да стигне до центъра на ледения блок. Ризата му бе натежала от пот. На гърба и на левия крак му напомняха за себе си две пресни рани. Малката аркада над дясното му око се отвори и отново започна да кърви. Той я обърса с ръкав.

Вратата на фризера зееше отворена — бе разбил заключалката с брадвата.

— Джъстин? — обади се Дана зад гърба му.

— Не влизай. — Джъстин отпусна брадвата. Въпреки че се беше почистил, доколкото може, не искаше Дана да го види така. Но тя беше втренчила поглед някъде покрай него и ужасът, който се четеше в очите ѝ, едва ли се дължеше на гледката на засъхнала кръв. — Не гледай!

— Боже мой! Феодора?

— Дана, недей...

— Боже мой! — Тя се втурна напред.

Джъстин препречи пътя ѝ към вътрешността на фризера.

— Не е за гледане.

— Феодора ли е?

Джъстин кимна.

— Боже мой! — Дана закри уста с ръката си.

— Случило се е през нощта. Съжалявам. Нямаше с какво да ѝ помогна. — Той я прегърна и погали косата ѝ. — Как ме намери?

Искам да кажа — как я намери?

Дана се отдръпна и го погледне в очите.

— По миризмата.

Джъстин познаваше миризмата на умрелите, но тя не важеше в случая. Тялото на Феодора беше замръзнало.

— На амоняк — поясни Дана. — Спомних си я от първата ни обиколка на острова. Едва тази сутрин се сетих. Преди две години работих във фабрика за сладолед. И там миришеше на амоняк. Използваха го за хладилниците. А Феодора се страхуваше от студа. — По бузите ѝ потекоха сълзи.

— Не плачи...

— Как е станало?

Той ѝ разказа за спасителните камъни, замразени в ледения блок, до който беше намерил падналата Феодора.

— Трябва да я видя — каза Дана.

— Не. По-добре ще е, ако...

— Трябва. — Тя го блъсна и влезе във фризера преди той да успее да я спре. Джъстин забърза по петите ѝ. Гледката на покритото със скреж тяло я потресе. Лицето беше сковано в израз на неизказан ужас. Феодора беше умряла от страх, колкото и от студ. — От какво се е уплашила?

— От него. — Джъстин посочи вратата, през която бяха влезли.

Този път тя не успя да съдържи уплашения си вик. От вътрешната страна на вратата беше застанал мъж на двайсет и няколко години, със същите едро изрязани черти и червена коса като Феодора.

— Баща ѝ?

— Аз помислих, че е брат ѝ.

— Не. Баща ѝ. Самоубил се, когато била малко момиченце. Тя и сестра ѝ останали заключени в колата с трупа му в разгара на снежна буря.

— Господи! — Джъстин потрепери.

— Но как... — започна Дана.

— Лесно е. — Джъстин посочи към тавана, който беше направен от метални плоскости, съединени с нитове с големината на орехи. — Ако се вгледаш, ще видиш, че три от нитовете всъщност са един вид прожектори — син, зелен и червен.

— Като кинематограф — каза Дана.

— Но много по-сложно. Холографски проектор. Ако се вгледаш, ще разбереш, че става дума за холографско изображение, но това без съмнение не е по силите на изтощен физически и психически човек. За нея баща ѝ се е върнал от мъртвите. Предполагам, че са взели образа от някой семеен албум или нещо подобно.

— Тя ми каза, че видяла баща си в спалното. Зад прозореца.

— Обзалагам се, че ако огледаме там, ще намерим същите проектори.

— Каза също, че леглото ѝ било студено.

— Лесно за постигане. Не знам дали си забелязала, но спалното ни, също като тази постройка, е много по-голямо отвън, отколкото отвътре. Натъпкано е с изненади. Защо не е казала нищо?

— Не искаше никой да си помисли, че изкукуригва.

— Тя и без това си беше психарка. — Джъстин веднага съжали за думите си, но те го подсетиха за друго. — Хм, камера за нощно виждане не би уловила прожектиран образ.

Дана разбра мисълта му.

— И ако някой я е гледал онази нощ в спалното, е щял да види как Феодора умира от страх от нищото.

Вашингтон, окръг Колумбия

Кръв.

За човек с по-малко от четири часа сън на денонощие изтощението е постоянен спътник. Но мисълта беше дотолкова натрапчива, че Тъкър не беше в състояние да я загърби.

Както си беше само по боксерки, Тъкър скочи от леглото си, включи осветлението, изтича до импровизираната си дъска и откачи купчина листове, захванати с черна щипка. Напряко на първата страница беше надраскана думата ДОСТАВКИ. Намери абзаца, който му трябваше, и разгледа списъка на нещата, поръчани за доставка на острова преди началото на играта.

От самото начало драмата на остров Васа занимаваше съзнанието му повече от всяка от загадките, с които беше упражнявал мозъка си. Насоките, подхвърляни му от доктор Лорик, често пораждаха повече въпроси, отколкото водеха до някакви заключения.

Защо?

Защото нямаха логическа връзка.

Миналата вечер разговорът с някои от най-великите социолози и криминолози в цялата страна по време на „Истината“ даде на Тъкър да разбере колко неравностоен е всъщност в цялата ситуация.

Той беше фотограф, беше му провървяло и бе успял да си издейства повишение с цената на изнудване. Без съмнение притежаваше умения в решаването на кръстословици и разни главоблъсканици. Но беше глупаво от негова страна да реши, че така нареченото му усещане за загадки може да се сравни с познанията на експерти с повече научни степени, отколкото чифтове бельо имаше той.

Беше заспал с неприятното чувство, че е изнудвач и глупак.

Беше го събудила една-единствена дума: кръв.

— Съжалявам, че ви безпокоя, докторе — каза гласът от монитора. — Знам, че сте си легнали късно снощи — страхотно шоу, между другото, но реших, че ще искате да видите това.

Лорик не слушаше. На екрана в ситуационната зала различаваше само сянка, която сякаш люлееше нещо.

— Кога?

— Преди по-малко от два часа.

— Местонахождение?

— Складът на пристана. Не главният, където са инструментите, запасите и лодката, а по-малкият до него.

— Където са заровени телата.

— Да, сър.

Първо Фостър Мерик, а сега и това. Флотът на Съединените щати още не можеше да преглътне факта, че рибарят беше пробил блокадата. Бяха го открили благодарение на миникамерата му. Вече мъртъв, пребит с камъни от някакво първобитно племе, чиито членове гледаха шоуто и се опитваха да се предпазят от вируса. Въпреки че начините на разпространение на вируса не бяха установени, Контролът по заболяванията беше отхвърлил със сигурност въздушния път. След убийството на Мерик островитяните бяха избягвали контакт с трупа му. Което, с голяма вероятност, беше спасило живота им.

Но това...

Той очакваше и предсказваше големи неприятности. Всеки би поддал на голям натиск, не само доведените до крайност като Бъртън Ръдиард, а абсолютно всеки. Но това, това надминаваше всякакви граници.

— Отново излязохте прав — каза младият мъж.

Човекът на видеозаписа не излизаше от сенките. Фенерчето в ръцете му откриваше чудесна гледка към намиращото се пред очите му — ред след ред трупове. Но от самия него не се различаваше нищо повече от силует. Складът не беше снабден с камера за нощно виждане.

— Господи! — хлъцна Лорик. Миникамерата показва как човекът вдига предмет с големината на пъпеш. — Това...

— Да. Човешка глава. Вижте. — И върна записа. — Не спря до пукването на зората. Овързал е лицето си с носна кърпа, вероятно заради миризмата, но точно на тръгване минава покрай прозорец, в който свети слънцето. — Записът се закова. — Тук.

На екрана бе Джъстин Рурк. Държеше отрязаната глава на Бъртън Ръдиард.

— Извинете, доктор Лорик. — Един мъж в безупречен черен костюм застана до него в очакване. Значката на ревера му подсказваше, че е от службата за охрана. — Имам заповед да ви придружа до президента.

— До президента? А, да, разбира се. — После, към монитора: — Мога ли да получа копие от записа?

— След минута ще е готово.

— Съжалявам, сър, президентът държи да ви види веднага.

— Да, да, но това ще отнеме само секунда, а уверявам ви, той ще иска да го види.

Агентът го хвана за ръката. Хватката никак не беше приятелска.

— Заповядано ми е да ви отведе веднага.

— Но касетата...

— Сигурен съм, че този млад човек няма да има нищо против да донесе на бегом записа в Овалния кабинет, когато го изготви.

Президентът на Съединените щати крачеше нервно в Овалния кабинет. Щом Лорик влезе, спря. Лицето му беше застинало в маска на гняв.

— Господин президент. — Лорик беше решен да запази самообладание, без значение, че насреща му стоеше вероятно най-влиятелният човек на света. Нямаше да допусне грубо командорене.

— Свободен си — каза президентът на агента от охраната си.

— Какво се е случило? — попита Лорик.

Президентът му отвърна със злобен поглед.

— Нещо лошо? — допълни Лорик.

— Сядай!

Лорик изпълни заповедта. Президентът остана прав.

„Запазва по-високото си положение“ — отбеляза мислено Лорик. Фактът, че президентът използваше такива елементарни прийоми, за да запази контролиращата си роля, развесели, дори поласка Лорик. Никога не се беше възприемал като респектираща личност.

За пълно удивление на доктора президентът запрати по него лист хартия. Листът падна върху сиво-синия килим недалеч от целта си.

Лорик се наведе и го взе.

— Как? Кой е написал това? — Отговорът му беше известен, но този път му се искаше да греши. Не грешеше.

— Приятелчето ти Тъкър Торн. Кучият му син си мисли, че може да изнудва президента на Съединените щати.

Лорик прочете написаното още веднъж. Въпреки нежеланието си трябваше да признае, че е впечатлен. Може би Гуен беше права. Тъкър беше по-умен, отколкото той бе склонен да признае поне досега.

— В случая мисля, че има изгледи да успее, господин президент.

Остров Васа

— Е? Можеш ли да разчетеш знаците? — попита Дана.

Бяха застанали върху една дюна, вперили погледи в мигащото море. Светлината продължаваше да премигва. Петнайсет минути Джъстин си беше водил бележки, опитвайки се да изрови превод от паметта си.

— Ами... мисля, че мога. Отдавна беше. — Дана се притесняваше, че аркадата над веждата му отново ще прокърви. Нестабилността на походката му ѝ подсказваше, че това е само едно от нараняванията му от сутринта. На което той отговаряше, че действа по план, но отказваше да влиза в подробности.

— И? — подкани го тя.

— Какво?

— Съобщението. Лошо ли ти е?

— Не, просто... съм уморен.

Кичур коса падна на очите ѝ. Баща ѝ казваше, че така се крие, когато се чувства несигурна. Двамата с майка ѝ винаги познаваха, ако се опитваше да скрие нещо. Несигурна ли беше сега? И дума не беше спомената за случилото се помежду им предишната нощ, а Джъстин изглеждаше странно разсеян.

Дана ядосано отметна кичура. Цели четири дни се беше борила за живота си при най-неблагоприятни обстоятелства. За нищо на света нямаше да допусне притесненията ѝ, породени от мъж, да изместят останалото на заден план.

Джъстин сгъна листчето и го пхна в джоба на панталона си.

— Казват да се държим. Близко са до разрешение.

Макар и напълно изтощен, Кори беше в добро настроение. Нерин му каза, че е почти сигурна, че опасността от сътресение е отминала.

Сега притесненията на Нерин бяха за Джъстин. Тя намаза с мехлем срязването над окото му и забеляза как се намръщи, когато свали ризата му, под която се мъдреше масивна синина. Джъстин смотолеви нещо за това как се бил изгърсил и същевременно хвърли умоляващ поглед към Дана да мълчи.

Без да е убедена в истинността на чутото, Нерин се зае с работата си.

Пристигна и Рене с вода и няколко консерви.

— Реших, че доктор и пациент биха могли да хапнат нещичко. — Тя погледна Джъстин и Дана. — О, не знаех, че влюбените птички са тук. Донесла съм ядене за трима. Мога да се върна за още, ако искате.

— Няма нужда — каза Дана.

Когато всички се разположиха, Джъстин и Дана разказаха какво се беше случило с Феодора. Рене беше особено заинтригувана от зодиакалната теория.

— Смятате, че е влязла там, защото е такава зодия?

— Очевидно — отговори Дана. — Всичко си е обяснила.

— А и при мен беше същото — добави Джъстин. — По такъв начин успях да намеря тялото ѝ. Знаех, че е Водолей. Стигнах до същите умозаклучения като нея.

Дана го изгледа с любопитство. Беше решила, че случайно се е натъкнал на трупа. Дали не се бе опитвал да вземе спасителните камъни на Феодора за себе си? Беше взел тези на Нерин. Това ли бе така нареченият му план — да събере всички камъни и така да остане жив?

— Объркан съм — каза Кори. — Разбирам как зала „Ганимед“ се отнася към зодията на Феодора, но не и фризерът. Какво общо между фризер и Водолей?

— Спасителните камъни бяха замразени в леден блок, който Феодора се е опитвала да изблъска от фризера.

— И?

— Стоплих — каза Рене. Другите се обърнаха към нея. — Разбирам ги тия неща. Водолей значи „който лее вода“. Ледът е замръзнала вода.

На излизане Дана забеляза, че листчето с дешифрираното съобщение е изпаднало от джоба на Джъстин. Вдигна го и го мушна в своя джоб, докато Нерин и Кори разговаряха.

— Ще се опитам да затворя очи за малко преди гласуването — каза Нерин.

— Ей, почти бях забравил за него — отвърна Кори. После погледна към най-близката камера и добави: — След като доктор Келеман си даде толкова зор да ме спаси, ще е адски несправедливо да бъда „прогонен“. — И намигна на камерата.

„Хумор на осъдения на смърт“ — помисли си Дана въпреки подозрението си, че думите не са подхвърлени просто ей така. Отчаянието ражда отчаяни ходове. Независимо дали родени от безнадеждност, или открито нагли. Те не трябваше да забравят, че участват в телевизионно шоу с най-суровата система за оценяване, прилагана някога.

Вашингтон, окръг Колумбия

— Наглостта ти е направо на носорог.

— Да оставим ефектните сравнения за друг път — парира Тъкър.
— Прие ли?

— Прие — отговори Шърман Лорик.

— Супер! — Наистина се беше получило.

— Но има условия — допълни Лорик.

— Какви условия? — попита умерено Тъкър. Беше в хотелската си стая и бюрото около лаптопа му беше покрито с остатъците от закуската му — хартийки от десертчета и бисквити.

Предварителната му програма включваше появата му в три сутрешни предавания. Беше отказал всичките и беше оставил телефона в стаята отворен; приемаше обаждания само по мобилния си телефон. Играеше хазарт на едро. Поведението му му се струваше направо глупашко, но трябваше да следва инстинктите си.

Бяха събрани всички парчета от пъзелите и сега някой трябваше да ги подреди.

Пъзелите — множествоно число, защото беше наясно, че си има работа с две различни неизвестни под общ знаменател.

— Ще те закарат заедно с екипа ти на „Джон Ф. Кенеди“ и ще ти бъде даден достъп до всички аспекти на проекта, но само ако се съгласиш да не споменаваш нищо за откриването или унищожаването на ЕМП оръжие.

Шансът, който се дава на човек веднъж в живота: да получиш достъп през задния вход до историята на столетието. Само видеозаписът щеше да струва повече от целия държавен златен запас, без да се споменава информацията — всяко интервю, всеки кадър щяха да са уникални. Но това не беше достатъчно.

— Не мога да се съглася на такива условия — каза Тъкър.

— Какво ще кажеш за това: няма да излъчваш материал, застрашаващ националната сигурност?

Звучеше по-добре, но на Тъкър му беше ясно, че за военните няма нещо, което да не се приеме като заплаха за националната сигурност.

— Кой ще определя кое е заплаха?

— Аз — отговори Лорик.

Тъкър се усмихна. Лорик определено не се вписваше в калъпа на военен.

— Съгласен.

Лорик въздъхна — от умора или облекчение, Тъкър не можа да определи.

— И още едно условие.

— Какво? — Тъкър се стегна.

— Аз идвам с теб.

Остров Васа

Рене разбра, че е попаднала на правилното място, разбра, че ще може да си опита силите да получи петте си спасителни камъка, в момента, когато говорителят се включи. Точно навреме. До гласуването оставаше един час.

Намираше се в дъното на стая в една от най-старите постройките на острова. На стената зад нея имаше две дупки с размерите на пощенска кутия с черно копче между тях.

Контрол произнесе:

— *В единия от отворите са петте ти спасителни камъка. В другата те очаква доста неприятна изненада. Разполагаш с пет минути за избор.*

Беше й отнело повече от очакваното време да открие предизвикателството си. Зодията на Рене беше Везни — знак, свързан

със справедливостта. Тя беше преровила картата за място, което би могло дори съвсем бегло да бъде свързано с везни или съдебна зала, или Министерството на правосъдието.

Нищо подобно.

Времето течеше. Рене се мятеше между страх и гняв. И изведнъж буквално налетя на отговора: ръждясал железопътен коловоз, скрит от изсъхнала трева, в близост до складовете. Целият остров беше нашарен от коловози, от времето на събирането на гуано, но тези релси се намираха далеч от всички места за добиването му.

Кораби. Гуаното беше пренасяно с кораби. И тъй като всеки кораб си има определена товароподемност, всяка пратка е трябвало да бъде претегляна, преди да се натовари.

Като следваше релсите в посока, обратна на кея, тя стигна до полусрутена сграда, погълната от треволяк и храсти. Избледняла табела я определяше като ГАРА ПРЕТЕГЛИТЕЛНА.

Част от тавана липсваше. Вътрешността се осветяваше през пролуките от слънчевите лъчи. Задната стена очевидно контрастираше с останалата част от сградата, забележимо по-нова. Там намери и предизвикателството си.

По челото ѝ изби пот, докато изучаваше двата малки отвора. Кой от двата?

Рене не беше глупачка. Беше наясно, че големият ѝ страх е свързан с външния ѝ вид, около което щеше да се върти и предизвикателството. Тя се опита да види нещо в дупките, които ѝ се сториха невъзможно тъмни и невероятно дълбоки, и съжали, че не носи фенерче. Ако не беше отказала цигарите преди години, щеше да има поне запалка или кибрит. Всичко, с което разполагаше, се състоеше от червило и комплект гримове.

Комплектът!

Тя го отвори и нагласи огледалцето така, че да насочи слънчев лъч от някоя от дупките в тавана към вътрешността на отворите. Отразената светлина беше слаба, но достатъчна да ѝ разкрие, че миниатюрна кадифена завеска, на около половин метър навътре в отворите, блокира визуалния достъп до съдържанието им.

По дяволите! А беше толкова горда от съобразителността си.

— *Две минути* — обади се Контрол. Електронният звук я накара да подскочи.

Две минути? Как би могла да вземе решение за две минути?
Дупките бяха еднакви. Коя беше вярната?

— *Една минута.*

Все едно че времето се ускоряваше.

Дясно, ляво, дясно, ляво. „Онче бонче, счупено пи... не, така няма да стане. Мисли, мисли, мисли.“

— *Трийсет секунди.*

„Млъкни — искаше й се да изкрещи. — Млъкни и ме остави да мисля.“

Дясно, ляво, дясно, ляво.

Какво биха избрали другите? Дясната ръка на Бога, дясното разклонение на пътя, човекът вдясно, принуден да избира — средно статистически повече хора биха се спрели на дясното. Несъмнено. А това копеле Контрол не можеше да не го знае.

— *Десет, девет, осем, седем...*

Рене мушна ръката си в лявата дупка, прокара я през парчето плат, чак до лакътя, и... нищо.

Грешно ли беше избрала?

Бръкна още по-навътре. Пръстите й докоснаха нещо — може би плетена торбичка? Тя я стисна и усети малките стъклени топчета в нея, дори чу неясно изтракването им.

Изборът й беше правилният.

Щрак.

Преди да успее да реагира, около китката й се закопча стоманена гривна.

Контрол проговори:

— *Дойде време за истинския избор.*

Джъстин и Дана обядваха в мълчание в спалното. Нито един от двамата не отвори дума за преживяното предишната нощ или за тайнствения му план. На два пъти й се стори, че думите напират от устата му, и тя зачакваше напрегнато. Но и двата пъти моментът отмина. Думите останаха неизречени.

Може би той я чакаше да заговори първа.

А не беше правилно. Не тя криеше тайни.

Непрекъснато мислеше за бележката. Защо ли беше убедена, че я е излъгал?

Каква глупачка! Трябваше ѝ само да прочете бележката, за да се убеди в глупостта си.

Извади листчето, когато Джъстин отиде до тоалетната. Под знаците и драсканиците беше написано разкодираното послание:

ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕ:
СЪУЧАСТНИКЪТ Е ДЖЪСТИН РУРК.

Идеше ѝ да креши, а не можеше. Остатъкът от разума ѝ, незавладян от паника, ѝ казваше, че трябва да изслуша остатъка от гадното предизвикателство. Стоманената гривна се впиваше безмилостно в плътта ѝ. Върховете на пръстите ѝ вече изтръпваха. Скоро нямаше да усеща торбичката със спасителните камъни.

Контрол говореше:

— *Над лявата ти китка има гилотина. По средата между дупките има копче. Изборът ти: натискаш копчето, гилотината пада и отрязва китката ти, или оставаш хваната в гривната, пропускаш гласуването и умираш от вируса.*

Контрол я караше да направи невъзможен избор.

— Дана!

Джъстин стоеше пред нея и я гледаше. Очите му — добри и загрижени, не бяха променили изражението си. Красивото лице, завладяло мислите ѝ, си беше същото.

Но сега тя се боеше от скритото под повърхността. Възможно ли беше Джъстин да действа заедно с Контрол? Да е убиец? Най-лошото щеше да е, ако се беше влюбила в убиец.

Той ѝ говореше, но думите му не стигаха до нея.

— Какво? — Тя премигна, като че ли току-що беше прогледнала.

— Рене. Гласуването е след двацет и четири минути, а тя още не се е върнала. Убеден съм, че знам къде е отишла. Ще я потърся.

Той тръгна към вратата.

Да я търси?

— Чакай. — Дана забърза след него.

— Прекалено опасно е. Ти стой тук.

„Защо? За да я убиеш и да ѝ вземеш камъните?“

— Идвам с теб — каза тя решително.

Вашингтон, окръг Колумбия

Международно летище „Дълес“

Камери, прожектори, техника. Толкова много работа и никакво време за свършването ѝ. Боже! Обичаше работата си. Двайсет и осем минути след като положението му беше обяснено, Бикман Тухлата беше с готов багаж за отпътуване, същото се отнасяше и за асистент-режисьора и звукооператора. Тухлата се бе опитал да извоюва изпращането и на втори фотограф, подчертавайки важността на всяка направена снимка.

Компанията не прие аргументите му. Типично в стила на корпоративната политика: пръскай хиляди долари за чартърен полет, събиране на екип, скъпа храна, настаняване и извънреден труд и после се стискай за стотинките, когато трябва да се мисли за качествени хора, които да вършат работата. При толкова разходи защо не отпускаха средства за втори фотограф?

Нямаше време за излагане на аргументи — никога няма, особено когато насреща ти има гумени глави.

Тухлата винаги беше харесвал Тъкър. Въпреки че си даваше сметка за чудатостите му. Тъкър виждаше света в съвсем различна светлина от останалите хора.

И сега той обираше плодовете на тези чудатости.

Закараха ги до летището с хеликоптер. Но Тъкър се движеше още по-бързо от тях и вече се намираше на път за блокадата. На борда на полет с член от специалната кризисна група на президента.

Десет минути след пристигането на „Дълес“ Тухлата седеше на мястото си в самолета и размишляваше над въпроса дали по време на чартърен полет се сервират напитки и ядки. Не беше обядвал, а големите хора имат, естествено, голям апетит.

— Господин Бикман?

— Тухла — каза той машинално и вдигна поглед в очакване да види стюардеса с отговора на проблема му за храната. Но видя бял младеж с кепе на „Глоуб“, яке на „Ню Йорк Янкис“, бяла тениска и дънки. — Кой си ти?

Младежът се усмихна, от което кафявите му очи сякаш изпъкнаха, и отговори:

— Харви Крей.

Тонът му предполагаше, че името трябва да говори нещо на Бикман.

Тухлата хвърли поглед към служебната кабина и после отново към младежа.

— Стюард ли си?

Усмивката на Харви Крей казваше: „Голяма глупост изтърси“.

— Аз съм фотографът.

— Я повтори?

— И-искам д-да кажа вторият фотограф — заекна Крей. — Ти си шефът. Аз просто правя каквото кажеш. Н-нали така?

— Втори? Тия писарушки от ръководството казаха, че не може да има втори фотограф.

Крей сви рамене.

— П-писарушките са променили мнението си.

Тухлата се разсмя.

— Как така не съм те виждал досега?

Крей посочи якето си.

— Аз съм от нюйоркското бюро. Изпратиха ме от централата.

— Централното управление? — Две думички, които винаги вдигаха кръвното на Тухлата, защото бяха свързани с изречения от типа: Централното управление смята, че полагате прекалено много извънреден труд; или: Централното управление смята, че намаленията са правилно изчислени; или любимото му: Централното управление Ви пожелава Весела Коледа. Моля, приемерте сертификат за подарък, който можете да закупите от магазините „Уол Март“, на стойност двайсет и пет долара, в знак на нашите добри чувства.

— Изпрати ме централата, но по и-искане на г-господин Торн.

Заекването на Крей напомни на Тухлата за доджа, който караше в колежа. Колата беше модел 1963-та година, с почти неработещ стартер и почти човешка омраза към студентите сутрини.

— Тъкър? Познаваш Тъкър?

— Аха.

— Работили сте заедно?

— Може да се каже. П-последния път, к-когато го в-ви-дях му лепнах н-нещо, т-така да се к-каже.

— Така ли? Какво? Сметка ли? Да ни би да сте обядвали заедно и да си го изработил да плати сметката?

— Нещо такова — отвърна Крей.

„Странен тип“ — помисли Тухлата, докато извиваше врат в търсене на стюардеса. За негово върховно разочарование по време на полета не се сервираше нито храна, нито напитки. Не дадоха дори паничка с фъстъци. При липса на алтернатива той затвори очи и се опита да поспи.

Остров Васа

Крясъкът на Рене отекна в съборетината и излетя през вратата ѝ, като подплаши няколко чайки.

Секунди по-късно Джъстин и Дана бяха при нея.

Джъстин потупа часовника си. До гласуването оставаха двацет минути.

Тик-так, тик-так.

Дана се закле, ако се измъкне жива от острова, да изхвърли всички часовници.

— Изчакайте ме — каза Джъстин на двете жени и се втурна навън.

Рене имаше готов отговор на думите му:

— Къде да отида с това проклето нещо около ръката ми бе, педераст?

Джъстин се върна бързо. Носеше ръждясала тръба. Сравни дебелината ѝ с тази на ръката на Рене, кимна и я пхна в дупката.

— Добре. Когато кажа „давай“, натискаш копчето.

— Да не си се смахнал? — изскърца със зъби Рене.

— Дана?

— Осемнайсет минути до гласуването — отговори Дана на незададения докрай въпрос.

— Добре, добре, само ме измъкнете оттук! Давай, давай!

— Давай! — извика Джъстин.

Рене натисна копчето.

Гилотината падна.

За момент Дана не беше сигурна дали чува звука от удара на метал в метал, или на метал в кост. Следващият звук, който се чу, беше от отварянето на гривната и радостното възклицание, с което Рене измъкна ръката си.

Джъстин измъкна тръбата и я предложи на Рене като сувенир.

— Предпочитам спасителните камъни.

Чуха как гилотината се прибира в улея си.

— Може би ще успее. — Рене пак пхна тръбата и гилотината падна върху нея. Тя се опита да вмъкне ръката си покрай тръбата, но не успя. — По дяволите!

— По-добре да побързаме — каза Дана.

Джъстин все още гледаше дупките.

— Като стана дума за камъните... — После без колебание пхна ръката си в отвора.

Острието не помръдна. Ухилен, Джъстин измъкна ръката си. Стискаше малката торбичка с камъните.

— Але-хоп!

— Как успя, по дяволите! — викна Рене.

— Защото не съм ти — прекъсна я Джъстин.

— Предизвикателствата са лични — допълни Дана. — Само човекът, за когото са предназначени, може да ги задейства. Затова не аз пуснах скорпионите в спалното, а Нерин — беше нейното предизвикателство. Но как ни разпознава компютърът? Контрол не може да наблюдава всички ни едновременно.

— Не му е нужно. — Джъстин потупа миникамерата си. — Всеки агнец е предварително белязан, така да се каже.

— Сензор във верижката?

— Именно. — Той поднесе камъните към светлината. — Красота!

— Те са *мои*. — Промяната в тона на Рене беше моментална и шокираща.

— Кучката се събуди! — прошепна Дана.

Красивото лице на Рене беше разкривено от гняв и отчаяние.

— Дай ми ги, дай ми ги веднага! — Тя стисна тръбата като бухалка.

— Който е извадил камъните, е техен собственик — извика Дана. — Такова е правилото.

— Майната му на правилото! — изкряска Рене. — Става дума за живота ми! Искam си камъните.

Пръстите ѝ побеляха от стискането на метала.

— Дръж. — Джъстин ѝ подаде торбичката с безценното ѝ съдържание.

— Не! — извика Дана. — Твои са.

Без миг колебание Рене грабна съкровището си и изтича през вратата, стиснала тръбата в другата си ръка.

32.

Остров Васа

В далечината се събираха тъмни облаци. Напоен с влага вятър съскаше между клоните на дърветата. Дана и Джъстин влязоха тичешком в Кръглия дом, следвайки Рене по петите.

Пет минути и двацет и една секунди преди дванайсет.

Въпреки че и четиримата оцелели бяха вече там, Кръглият дом се стори на Дана празен. Празните ниши й заприличаха на надгробни паметници.

Всички застанаха на определените им места. За пети път ръката на ексекютора беше върху копчето.

Рене с разрошената си от вятъра коса приличаше на валкирия. До нея беше подпряно оръжието, с което се беше сдобила преди малко — тръбата. Тя изтърси петте камъка в определения за това канал и загледа дръзко екраните, сякаш предизвикваше зрителите да се опитат да я осъдят при това положение.

Като при всяко гласуване, Дана мислеше за дъщеря си. Гледаше ли в момента и ако беше така, как щеше да реагира на евентуалното ѝ прогонване? Тя затвори очи в мълчалива молитва, с надеждата, че родителите ѝ ще държат Джена далеч от телевизора.

— Навсякъде търсих — пророни Дана, без дори да осъзнава, че е проговорила.

— За твоите спасителни камъни? Ти Риби ли си? — попита Джъстин.

— Да. И сме на остров, заобиколен отвсякъде с вода. Огледах и двата плажа, и резервоара с прясна вода. Гледах дори там, където е била библиотеката, надявах се да намеря микрофилм, но... нищо.

— А пещерите?

— Тайфуновите пещери? И там нямах късмет.

Джъстин се намръщи.

— Мислех, че в едната ще намериш нещо.

— Искаш да кажеш, че не е една?

— Да, две са. — Той извади картата си и я погледна. — Чакай! Ти каза *Тайфуновите* пещери ли?

— Така е записано на картата.

— И аз така го разчетох отначало, но съм сбъркал. Не е „тайфун“, а „тифон“. Ето това трябва да е предизвикателството ти.

Дана го гледаше объркано. Джъстин обясни:

— Знаеш ли мита за Рибите?

— Не.

— Богинята на красотата Афродита и нейният син Ерос се превърнали в риби, за да избягат от отвратително чудовище. Затова символът на зодията ти изобразява две риби.

— Не съм наясно с имената.

— Тифон е чудовището, преследвало Афродита и Ерос. Личното ти предизвикателство е във втората пещера.

Втората пещера! Нищо не можеше да се направи за три минути до началото на гласуването.

Джъстин излезе от нишата си, отиде до Дана и извади малка плетена торбичка, също като тази, която беше дал на Рене.

— Вземи я.

— Джъстин, откъде...

— На Феодора са. Измъкнах ги от ледения блок.

— Ами... ти? — Тя си спомни как именно камъните бяха спасили живота му преди смъртта на Бъртън Ръдиард.

Той виновно сведе очи. Разбира се, ако действаше в съюз с Контрол, не му трябваха спасителни камъни. И все пак...

Джъстин извади от джоба си втора торбичка. Нерин и Кори зяпнаха — щом другите трима имаха спасителни камъни, това означаваше смъртна присъда за един от двамата.

— Съжалявам — обърна се Джъстин към тях.

— Как? Как си се сдобил с десет? — възкликна Дана.

— Чрез чуждо лично предизвикателство. — Той се усмихна виновно.

— Чие?

— На Бъртън. Намерих и задействах неговото. — Джъстин докосна раната над окото си. — Така се сдобих и с това.

Минута до гласуването.

— Но само миникамерите могат да задействат предизвикателствата! А Бъртън е мъртъв.

— Камерата му обаче работи.

Единственият начин да се отдели нечия миникамера беше...

— Ти... ти си отрязал главата му?!

— Той беше мъртъв — отвърна Джъстин меко.

— И все пак... — Дана се бореше да отхвърли изникналия в съзнанието ѝ ужасяващ образ. — Бравата... с бравата, с която трошеше леда?

— Да. Рано тази сутрин, преди изгрев-слънце. Това беше планът ми.

— И те са те видели. От корабите, всички. Затова смятат, че си съучастник на Контрол.

— Откъде знаеш какво смятат? — Вината на лицето му се смени със загриженост.

— Намерих съобщението.

— И му повярва? — Гласът му се извиси напрегнато.

— Не знам какво да вярвам!

— Ти си съучастникът! — извика Рене. — Знаех си! Не е чудно, че ми даде камъните без борба.

Екраните светнаха. Гласуването беше започнало.

Във въздуха

Чартърен полет номер 1218

Елиот Кей Саймън затисна устата си с ръка, за да не се разсмее. Планът действаше и това не трябваше да го учудва. Все пак той беше Сабята на Бога и мисията му бе да спаси Всемогъщия. Новата му роля страхотно му допаднаше.

Харви Крей действително работеше като фотограф на „Глоуб“ в Ню Йорк. Истинският Харви Крей обаче в момента си беше там.

Саймън стигаше до извода, че хората го подценяват, защото бъркат болестта му със слабоумие. „Може да съм откачен, но не съм тъп.“ Всъщност коефициентът му на интелигентност беше по-висок от този на осемдесет и три процента от сънародниците му. Би трябвало той да е нормалният, а не обратното.

Влизането в апартамента на Тъкър му беше осигурило достъп до мрежови пароли, с помощта на които бе влязъл в компютърната система на „Глоуб“ и бе научил за пътуването до блокадата. По същия начин научи и за искането на Кларънс Бикман за втори фотограф.

Оттам нататък от него се искаше само да си избере самоличност. И да си купи шапка на „Глоуб“ и яке на нюйоркски бейзболен отбор.

Елементарно.

— Кацане в Ямайка приблизително след пет минути — събщи пилотът на самолета. — Моля, приберете сгъваемите поставки и поставете седалките си в изправено положение. Всички преносими компютри и електронни уреди трябва да се изключат.

Елиот Кей Саймън не издържа и се разсмя на глас. Главата му се въртеше от шеметната мисъл, че му предстои да спаси Бог.

Остров Васа

Цифрите на екраните се сменяха толкова бързо, че Дана не успяваше да следи промените. Този път резултатите бяха по-високи от всякога, защото се избираше само измежду пет души.

Гласовете минаха цифрата хиляда.

„Хиляда човека, които не ме познават, искат да умра.“ Дана пак се помоли дъщеря ѝ да не е пред телевизора.

Числата забавиха темпото. Няколко секунди Нерин, Дана и Кори получаваха само по един-два гласа. Борбата очевидно се водеше между другите двама, гласовете срещу които се покачваха.

После броенето спря. Въпреки че тишината не бе нарушавана по време на събиране на гласовете, сега тя стана още по-дълбока, с привкус на смърт.

Вълнението блокира способността на Дана да се справи с простата аритметика. Екранът се размаза пред очите ѝ — те бяха пълни със сълзи.

Кори и Нерин. Добри хора, честни хора. Обичаше и двамата. Никой от тях не заслужаваше такава съдба.

Гласът на Контрол затрещя:

— *Гласуването приключи. Дана Кирстен, ти си дала пет спасителни камъка. Половината от гласовете срещу теб са заличени.*

Шестстотин седемдесет и четири гласа, подадени срещу Дана Кирстен. Срещу Кори бяха гласували хиляда седемстотин осемдесет и един, а срещу Нерин — хиляда четиристотин и трима души.

— *Джъстин Рурк, ти си предал пет спасителни камъка. Половината от гласовете срещу теб са заличени.*

Окончателната сметка на Джъстин показва хиляда седемстотин деветдесет и девет гласа.

Всичката кръв се отдръпна от лицето на Дана. Дори с помощта на спасителните камъни Джъстин беше получил осемнайсет гласа повече от Кори.

— *Рене Белакур, ти си дала пет спасителни камъка. Половината от гласовете срещу теб са заличени.*

За разлика от Дана, напрежението не се беше отразило на способностите на Рене да смята. Още преди да се изпише окончателният резултат — хиляда осемстотин и един гласа, с два повече от Джъстин, тя скочи.

— *Рене Белакур, прогонена си от острова.*

Нямаше време за отпускане след шока. Повторните пресмятания бяха удължили времето на гласуването и всички вече ясно усещаха действието на вируса в телата си.

Дана активира скенера, извади спринцовката от опаковката ѝ и си би инжекцията в ръката. Обърна се към Джъстин, но погледът ѝ попадна върху Кори, който държеше спринцовката в ръка — и не забелязваше, че не е сам в нишата си.

— Кори, пази се!

Младият мъж се обърна и ударът на тръбата пръсна черепа му и го уби на място. Рене клекна до трупа, измъкна спринцовката от ръката му и бързо забодя иглата в ръката си.

Джъстин скочи към нея, но с едно замахване с тръбата Рене го събори на пода.

В стаята се надигна гръмотевичен рев. Но не от разразяващата се буря навън, а от колоните на високоговорителите. Контрол се беше развилнял.

Рене избяга от Кръглия дом.

33.

Във въздуха

Самолет на ВМС, полет АК9992

Според собствената си оценка доктор Шърман Лорик беше арогантен глупак. И това той мислеше за себе си по време, когато цялата нация признаваше безспорните му заложи на учен.

Напълно прав беше както за събитията на остров Васа, така и за обществената реакция. Пълният му провал се състоеше в избора на пионка, която да бъде използвана за моделиране на обществения отклик и за осъществяване на тайните намерения на президента.

Лорик беше убедил президента, че трябва да възприемат агресивно поведение спрямо медиите, за да ги контролират. Като подаваха късчета информация на един репортер, те подмамваха останалите да го следват като хрътки по кървава диря. По негово мнение това беше най-добрият начин да се постигне контролираща позиция в отношенията със свободните медии.

Планът изглеждаше стабилен, а Торн — подходящ: амбициозен, затаен в дългове и не особено умен. Оценка, базираща се на увлечението му по разни играчки.

В момента въпросният глупак летеше към окото на бурята заедно с него, след като беше успял да хване президента на Съединените щати за топките и беше готов да стисне, ако се наложи.

И всичко това заради увлечението на Торн по разни играчки и — като следствие — заради способността му да сглоби частите на картинката.

— Кръв? *Кръв?* Толкова просто? — попита Лорик на излитане от Вашингтон.

— Да. Прегледах разписката за доставките. В лазарета са били доставени по няколко литра от кръвната група на всеки участник. Лесно ми беше да сглобя мозайката, след като научих, че кръвната група на Нерин Келеман не е била подходяща, за да стане донор на костен мозък за близначките Кейплър. Нерин е от Вирджиния,

произхожда от добро семейство и е била платен стажант при младшия сенатор на щата.

— Добре, но как свързва наученото с президента?

Тъкър се усмихна само с половин уста — знак, който Лорик беше забелязал, че означава достигането на заключение или възникването на интересна идея.

— Разгледах картата.

Лорик се намръщи. Устната на Тъкър се изви още нагоре.

— Карта на Сената. Получих я по време на една туристическа обиколка на сградата. Записани са офисите на всички сенатори, включително...

— На сенатора от Тексас — довърши изречението му Лорик. — По-късно избран за президент на Съединените американски щати.

Устната на Тъкър стигна почти до ухото.

— Трябва да е била много бурна връзка. Трябва страшно да са се обичали, за да крие тя факта толкова години, а той да се опитва да използва положението си да я спаси за сметка на всички останали на острова.

Това беше — в две изречения причината, осигурила му достъп до блокадата.

— Има истински донор на костен мозък за близначките, надявам се?

— Разбира се. Иначе номерът изобщо нямаше да мине. Всъщност това е служител на Белия дом, който се съгласи да участва в играта.

Лорик разпита Тъкър за кариерата му до участието в „24/7“ и изслуша удивено за сблъсъка му с Елиот Кей Саймън, бомбаджията на „Крест Текнолъджис“.

След това разговорът им се насочи към единственото, което ги свързваше — Гуен.

Докторът призна, че когато била малка, часове наред ѝ четял детски книжки. Любимата ѝ била „Хрониките на Нарния“.

— Знам — каза Торн. — Винаги, след като се карахме по телефона, Гуен се затваряше в спалнята с книга на К. Луис.

— Защо?

— Книгите му ѝ напомняха за теб.

— Би трябвало да съм последното нещо, за което би искала да си спомня след караница с мен.

— И аз съм на същото мнение. Питал съм я за това. Тя каза, че ѝ напомняло за бащата, който отделял време от невероятно заетата си програма, за да чете на малката си дъщеричка. Напомняло ѝ за любовта ти към нея и за голямата ѝ обич към теб.

В последвалото мълчание доктор Лорик се отдаде на самооценка и стигна до категоричния извод, че е глупак.

Лорик чувстваше, че трябва да каже нещо, за да намали дистанцията между себе си и Торн, но въпреки познанията си по психология винаги стигаше до извода, че няма никаква полза от квалификацията му, когато става дума за личния му живот.

Докато самолетът се носеше към Ямайка, той затвори очи и се опита да възприеме новонаученото за обкръжаващия го свят. След двайсет минути го разбудиха гръмки викове.

Остров Васа

Дана вървеше под дъжда след Джъстин. Можеше само да се надява, че са на прав път.

Към крайбрежните пещери.

Най-вероятно там щяха да намерят Рене. Бяха оставили Нерин ридаеща над трупа на Кори. Но време за губене нямаше. Ако Джъстин не се заблуждаваше, Рене беше чула разговора им за пещерите и знаеше, че спасителните камъни на Дана са скрити там.

— Но тя няма да успее да задейства предизвикателството — изтъкна Дана.

— Това няма да я възпре от търсенето. Ако има късмет, може дори да се сдобие с тях, без да е нужно да минава през изпитанието. Както аз направих с нейните.

Тифоновите пещери — ерозирали от изветрянето — бяха разположени във високата част на острова и заплашваха да се срутят съвсем скоро. Отворът на втората, в която Дана не беше влизала, беше малък и се забелязваше трудно.

Неуморното биене на дъжда се заглушаваше от кипенето на надигнатите от бурята вълни, стоварващи се върху брега. Морето направо беснееше.

Върху една издатина на въртяща се поставка беше монтиран компютър. Всичките ѝ опити да влезе в диалог с компютъра бяха абсолютно неуспешни. Когато Дана и Джъстин се приближиха, тя отстъпи по тясната издатина.

В момента, в който Дана застана пред компютъра, на екрана светна нов образ. Оттам я загледа дигитална фотография на дъщеря ѝ — с превъзходно качество. Под нея бяха добавени името и точният адрес на момичето. Малко по-късно по екрана започнаха да препускат стотици изписвани имена.

Шумът на морето бе заглушен от гласа на Контрол:

— Това е пълен списък на всички обвинени в сексуални посегателства в страната. След петнайсет минути снимката и данните на дъщеря ти ще бъдат изпратени на всеки от тях. Изпращането на данните може да бъде спряно единствено посредством вкарването на диск в компютъра.

— Къде е дискът? — изкрещя Дана.

Контрол продължи невъзмутимо:

— Вляво от мястото, на което се намиращ, върху скала в морето, е поставена непромокаема чанта с диска. Вдясно от мястото, на което се намиращ, върху друга скала, е поставена втора чанта, съдържаща пет спасителни камъка. Разполагаш с петнайсет минути, за да се сдобиеш с едната, с двете или с нито една от чантите. Времето ти започва да тече сега.

— Дискът, първо дискът — викна Дана и се обърна наляво.

Джъстин я хвана за ръката и посочи пенещото се море на три метра под краката им.

— Акули. — Три сиви перки се стрелнаха във водата. — Сигурно са ги държали в метална клетка при изхода на пещерата. Ако са били затворени досега, значи умират от глад.

Във въздуха

Самолет на ВМС, палет АК9992

Мозъкът на Тъкър работеше на пълни обороти. В главата му бъкаха идеи — и явно по някое време неволно бе извикал, защото забеляза, че всички го гледат. Нямаше време за свенливост.

Той извади телефона си и започна да набира. Ако въображението му не прегряваше, той се намираше на ръба на обяснението на цялата последователност на събитията: вирусът, играта, оръжието, дори самоличността на Контрол.

Точно преди да кацнат доктор Лорик се обади някъде. Тъкър се изненада от промяната в изражението му: лицето му преbledня, очите му се изцъклиха. Отведоха ги до военен хеликоптер, който щеше да ги закара от Ямайка на борда на самолетоносача. Някъде над Карибско море, след като накара Тъкър да се закълне, че няма да разгласява нищо, застрашаващо националната сигурност, Лорик му разясни, че положението се е променило от лошо към ужасно.

— Преди час от ЦРУ са прихванали съобщение. Китайците знаят за ЕМП оръжието и изглежда, се канят да стоварят свои части на остров Васа. По тази причина президентът и началник-щабът на армията смятат, че не може да се чака. Островът ще бъде прочистен преди утре следобед. Корабите ще открият огън по него и буквално ще го изтрият от лицето на земята. Разполагаме с по-малко от дваайсет и четири часа.

— Не могат да го направят. Искам да кажа, китайците не може да са толкова глупави, та да се втурнат да атакуват пред очите на целия свят.

— На кой му пука от това? — попита Лорик.

— На Съединените щати.

— А ако китайците вече имат оръжието? Изобщо няма да ги е еня.

— Мен обаче ме е еня — каза Тъкър.

34.

Остров Васа

Издатината беше широка по-малко от два метра. Отдолу морето вреше и кипеше и вдигаше фонтани пяна при сблъсъка си със стените на пещерата. Фина мъгла от водни пръски се носеше във въздуха.

— Риба — мърмореше Дана. — Аз съм зодия Риби.

Феодора имаше право. Обаче как да вземе диска и камъните, без да бъде изядена жива?

Отговори ѝ Рене:

— Като заситиш глада им с друго.

Касапският нож на Бренда Сегар, същият, който беше отмъкнал Бъртън Ръдиард, блесна в ръката ѝ. Джъстин отскочи изненадано. Острието мина покрай гърдите му, но се заби в крака му.

Той изрева от болка и залитна. Рене издърпа ножа и вдигна ръка за втори удар. Дана отчаяно искаше да помогне на Джъстин, но той беше между нея и Рене на тясната площадка.

Гласът на Контрол избухна в пещерата:

— *Рене Белакур, ти наруши правилата. Трябва да бъдеш наказана.*

От миникамерата на Рене изскочиха змийчета от синкавобяло електричество и се впиха във врата ѝ. Тя простена от болка и направи крачка назад.

— Внимавай, Рене! — извика Дана.

Късно. В пещерата проехтя писък и Рене залитна и падна в бушуващото море. Реакцията на акулите бе мигновена. Пяната почервения.

Трябваше да се действа бързо. Дана прекрачи през Джъстин. Последното, което чу, преди да скочи във водата, беше, че я вика.

Очите ѝ залютяха от солената вода. Венец от мехурчета обкръжи лицето ѝ. Течението мощно я запрати към подводната част на стената на пещерата. Всякаква способност да се ориентира изчезна. Дискът. Тя

премигна, за да се избистри погледът ѝ, отблъсна се с крака от стената и заплува натам, където се надяваше, че са скалата и дискът.

Страхът ѝ даваше допълнителни сили. Щом напипа скала, се изкатери върху нея. Дискът беше поставен в прозрачен найлонов плик. Тя го напъха в джоба на панталоните си и се огледа надясно за втората скала.

На пет метра от нея акулите продължаваха обяда си.

Имаше ли сили да стигне до втората скала? Дана се гмурна отново. По средата на разстоянието под нея премина тъмна сянка. Акула?

Твърде, твърде далеч. Всичко беше далеч — скалата, издатината. Беше в капан.

— Дана, дръж! — До нея във водата плесна кабел, изтръгнат от компютъра. Тя го сграбчи и Джъстин я изтегли от вълните.

Самолетоносачът „Джон Ф. Кенеди“

Самолетоносачът „Джон Ф. Кенеди“ можеше да се нарече технологичен владетел на моретата, защото разполагаше с живата сила и техниката, които да му гарантират това. А беше само част от флотилията, блокирала острова. На пръв поглед „Кенеди“ създаваше впечатление, че е поредната изцепка на правителствено показване на мускули. Само че цялата тази показност отиваше на вятъра от факта, че един най-обикновен рибар, Фостър Мерик, беше пробил блокадата.

Ирония на съдбата беше, че човекът, чието име носеше корабът, през 1962 година бе заповядал блокадата на цяла държава — Куба — в опитите си да се противопостави на Съветския съюз. Понастоящем не ставаше дума за борба с военен диктатор или съюз от държави. А за задържането под карантина на шепа хора, заразени с неизвестен вирус, върху парче земя от пет квадратни километра.

В известен смисъл акцията се затрудняваше от липсата на видим противник. Как да се бориш с враг, който можеш да видиш само под микроскоп?

Като към това се добавеше, че само няколко души бяха наясно с истината за свалянето на хеликоптера и самолетите и с теорията за ЕМП оръжието, напрежението достигаше непоносими стойности.

Какво беше накарало президента на САЩ да допусне някакъв си гаден телевизионен репортер на борда на кораба му, чудеше се капитанът.

Опасно начинание, граничещо с безотговорност. Но, обичан или мразен, президентът на САЩ бе най-висшата военна инстанция, Върховният главнокомандващ — и държеше репортерът да е на борда.

Капитан Страуд кипеше от яд, докато наблюдаваше как хеликоптерът докарва това, което той не можеше да нарече другояче, освен „враждебната преса“.

След двайсет минути, когато лично се срещна с репортера и чу невероятното му искане — не! — по-точно изискване — той разбра, че мъките му тепърва започват.

Остров Васа

След като излязоха от пещерата, Джъстин и Дана се затичаха към спалното помещение. Дискът беше свършил работата си — програмата беше спряна. Дъщерята на Дана беше в безопасност. С помощта на колана си, използван като подръчен турникет, Джъстин беше спрял кървенето, но накуцваше.

Въпреки че дъждът беше спрял, облаците все още държаха острова в неестествена тъмнина.

Двамата надушиха огъня, преди да го видят. Кълба тъмносив пушек се издигаха зад гърбовете им — пожар, причинен от светкавица. Те забързаха по склона към вътрешността на острова.

Джъстин осъзна грешката си, когато се изкачиха на едно малко възвишение. Огънят се разпространяваше във формата на триъгълник и те бяха затворени между раменете му.

— Насам — викна Джъстин и посочи куп ръждясали железопътни релси. Близо до тях лежеше преобърната на една страна ръждясала количка. Със съвместни усилия успяха да я повдигнат и наместят и Джъстин обясни плана си: — Скачаш в количката и се свиваш на пода. Ако набраната скорост е достатъчно голяма, ще минеш невинно от другата страна на пожара.

— Не! — извика Дана. — Никъде не отивам без теб!

Неочаквано Джъстин се изправи в лице срещу кошмара си. В него се разказваше за провал и саможертва.

Дядо му беше герой от Втората световна война. Баща му бе жертвал живота си във Виетнам, за да спаси частта си. Преди три години братът на Джъстин — полицаи в Синсинати — беше загинал на поста си, за да спаси живота на група тийнейджъри.

Самоотвержеността беше нещо като девиз за семейството на Джъстин. Саможертвата — традиция.

Но Джъстин имаше тайна, която криеше дори от самия себе си. Той беше егоист и при всяка ситуация си даваше добра сметка какво може да извлече от нея. Точно поради тази причина всичките му връзки бяха обречени на провал.

Джъстин знаеше, че няма да постъпи като дядо си, баща си и брат си. Не вярваше, че може съзнателно да умре за друг човек.

Именно гузността от това предателство към семейството го преследваше цял живот. По време на операция „Пустинна буря“ той вярваше, че най-сетне ще мине през теста, който ще докаже веднъж и завинаги дали наистина заслужава да носи името Рурк, или не. Въпреки преживените изпитания обаче не му се наложи да направи върховния избор.

До днес.

Сега, застанал на това островче в средата на Карибско море, до жената, която познаваше от по-малко от седмица, Джъстин стигна до мига, в който трябваше да избира между своя живот и нейния.

Време за избора му.

— Нямам сили да тичам заедно с количката.

— Ти ще си вътре, аз ще бутам.

— Дана, няма да успееш да я ускориш достатъчно. Трябва да се качиш. Сама.

— Но аз...

— Направи го заради Джена. Давай. Давай!

— Какво искаш да кажеш? — Тя знаеше отговора и без да го гледа в очите. — Обичам те. — Думите бяха почти изкрещени, за да се чуят над пращането на огъня. Не пушекът, а сълзи премрежиха погледа й. Тя избърса очи и повтори: — Обичам те!

Джъстин я прегърна и я притисна до себе си с всичка сила:

— Обичам те. Винаги ще те обичам.

И я целуна.

Тик-так, тик-так.

Всяко отброяване на часовника я приближаваше към края.

Тик-так, тик-так.

— Направи го заради Джена — повтори Джъстин.

Тя бавно го пусна, после започна да бута количката така, както беше правила всичко в живота си — упорито и неотклонно, независимо от шансовете за успех.

„Направи каквото трябва да направиш“ — съветът на баща ѝ зазвънтя в главата ѝ.

На по-малко от три метра от огъня скочи в количката и се сгуши върху мръсния мокър под.

Усети горещината през тънкия метал, усети и как количката започна да забавя ход. И точно когато започна да се чуди дали ще успее да пробие огнената стена, количката премина от другата страна.

Спирачката бе прогнил дървен лост, свързан с метален накрайник към едно от задните колела. Прост уред, разчитащ единствено на мускулна сила и триене, за да върши работа. Разхвърчаха се искри, метал застърга в метал. Към стърженето се добави и още един звук — на цепенето на изгнилото дърво. Спирачката се разпадаше.

Малко по малко количката забави ход и накрая се закова на място. Дана си пое дъх и се огледа. Релсите свършваха на два метра пред нея.

Скочи от количката и бързо се изкачи на близката височина — надяваше се, че ще види чудодейното спасение на Джъстин.

Пожарът беше обхванал цялата околност.

Огънят се придвижваше по-бързо, отколкото би могъл да избяга и човек с два здрави крака.

Джъстин Рурк беше жертвал живота си за нея.

35.

Карибско море

Буря попречи на екипа да стигне до блокадата и го принуди да прекара нощта в Ямайка. Оттам потеглиха на развиделяване и малко след осем сутринта най-сетне бяха на кораба.

Трийсет минути по-късно Елиот Кей Саймън нахлузи маска върху носа и устата си, нахлупи шапката си така, че да прикрива колкото е възможно повече от лицето му, и се смеси с тълпата. Мнозина от екипажа използваха маски, за да се предпазват от смрадта на машините. Униформата му — мръснобял комбинезон — беше открадната от пералнята.

Елиот Кей Саймън нямаше представа как ще стигне до остров Баса, нито как ще спасява Бог, когато се окаже там. Нямаше нужда да се тревожи за такива неща. Както обикновено, Тъкър Торн имаше грижата за това.

— Момчета, вие с откачения репортер ли сте? — попита един от моряците скоро след кацането на хеликоптера. — Няма да ходите с него, нали?

— Къде да ходим с него? — отговори с въпрос Тухлата.

Морякът посочи към хоризонта и каза:

— Тоя глупак иска да отиде на остров Васа.

— Какво? Ами вирусът? Това е лудост!

— О, не това е най-гадното. — Морякът зашепна заговорнически: — На всички кораби е обявена бойна тревога и ракетите са готови за изстрелване. — Посочи друг кораб. — Виждаш ли „Тикондерога“? И установките? След няколко часа остров Васа няма да го има.

Официалният ескорт пристигна и прекъсна разсъжденията на моряка, но не и преди Саймън да разбере, че капитанът е отказал искането на Торн. „Не“ беше неприемливо като отговор. Бог беше на

острова. Саймън Го беше чул със собствените си уши. Същият Бог, който му говореше преди месеци — как да сглоби бомбата и къде да я постави в изследователския център, та разрушенията да бъдат най-големи.

Ако флотът действително възнамеряваше да унищожи острова, Саймън трябваше да действа без забавяне.

Трябваше му известно време да открие каквото му беше необходимо. Един моряк със сговорчив характер и ниска поносимост на болка прояви огромно желание да му съобщи всичко, което той желаше да узнае. След което беше оставен да изстива в някакъв килер.

Много приятен човек всъщност.

Лесно беше да изчезнеш на кораб с екипаж от пет хиляди души. Да намериш Тръна също не беше проблем. Ключката беше ефективен способ за комуникация навсякъде и корабът не правеше изключение.

Следваше най-вдъхновяващата част от плана.

Докато Тъкър очакваше отговор от президента, се появи странно изглеждащ моряк — в комбинезон и с маска на лицето — и му съобщи, че всичко за тръгването му е готово. Тъкър се изненада. Дали президентът бе говорил директно с капитана, или капитанът беше отстъпил пред заплахите на Тъкър? Морякът нямаше представа за какво става дума, но пък и Тъкър нямаше намерение да осветлява никого за ситуацията.

Лорик беше настанен в просторната видеостая на кораба и наблюдаваше събитията оттам. За Тъкър това беше чисто и просто губене на време. Достатъчна му беше фактологията, получавана по телеграфен път. Парчетата на пъзела продължаваха да се напасват.

Скоро след като пристигна на кораба, Тъкър получи от новинарския отдел файл — дигитално променена фотография. Още едно парче намери мястото си в цялото.

В сегашния си вид информацията не беше годна за излъчване. Той я пусна на Лорик, който веднага изпрати копие на файла до Вашингтон. Но това не бе достатъчно да спре предстоящия масиран обстрел. По-скоро обратното — адмирал Дохърти изтъкна, че това е още един аргумент в полза на тотално унищожение.

Тъкър трябваше да подтичва, за да не изостава от ескорта си. Когато попита моряка защо носи маска, той измрънка, че имал алергия. Слизането по стълбата до жълтия моторизиран сал приличаше на слизване от пететажна сграда, която обаче се поклаща непрестанно. Салът, колкото и да беше голям, изглеждаше микроскопичен до самолетоносача.

Тъкър отбеляза любопитната подробност, че няма никакви изпращачи, които да му пожелаят късмет или да му напомнят, че е глупак.

— И как се управлява това нещо? — попита Тъкър, докато се опитваше да запази равновесие на сала.

— Аз ще се оправя.

Тъкър примигна.

— Знаеш ли къде отивам?

— Да, сър. — Таблото за управление се намираше до окачения двигател. Морякът го разгледа изучаващо, после натисна няколко копчета. Нищо не последва, поне според Тъкър.

— Знаеш ли, че капитанът смята това за самоубийствена акция?

— Да, сър. — Морякът натисна още две-три копчета. Моторът се включи и синьо-зелената вода се разпени.

— И защо участваш в нея? — настоя да разбере Тъкър.

— Такава е Божията воля. — Салът се стрелна напред и изхвърли Тъкър от седалката. Докато се настаняваше обратно на нея, той забеляза хора, наредени по палубата зад тях.

„Малко е късно за последно сбогом.“ А и никой не махаше за довиждане. „Изпращачите“ всъщност изглеждаха ядосани.

Остров Васа

Дана беше жива. Знаеше го със сигурност, защото всичко я болеше — и значи не беше умряла. Мускулите ѝ бяха изтощени от борбата с морето, мозъкът — от усилието да схване невъзможното. Адът на остров Васа продължаваше само шести ден, но на нея ѝ се струваше като цял живот. Беше се сприятелила с най-различни хора и беше видяла как новите ѝ приятели умират, беше победила заплашващи я със смърт противници, беше се влюбила и беше изгубила любовта си.

Тик-так, тик-так.

Бяха останали две.

Дана и Нерин заспаха от изтощение, а не защото имаха желание да спят. Когато се събудиха, нямаха апетит. За една от двете това щеше да е последното ядене.

„Това ли е денят, в който ще умра?“ — запита се Дана.

Нямаше какво да се прави, освен да се гледа часовникът и да се чака, чака, чака.

— Някой идва — каза Нерин.

Тъкър стъпи на остров Васа и спря. Мигът беше сюрреалистичен. Дори за човек, работещ в телевизията, е объркващо да се окаже на място, което преди това е съществувало само в двуизмерността на телевизионния екран.

Остров Васа.

Погледна си часовника — 10:54 — петдесет и една минути преди американските ВМС да превърнат острова в спомен. Пътеките от кея към Кръглия дом и спалното бяха добре утъпкани. Той затича натам, като остави моряка в съмнителната безопасност на сала.

Забеляза камера високо в клоните на една кокосова палма. Помаха с ръка. Камерата се раздвижи и го проследи. Парадоксално или не, сега знаеше какво се случва по-малко от средностатистическия зрител.

Вратата на спалното беше отворена. Той пристъпи вътре. Тутакси светът пред очите му експлодира в ярките цветове на дъгата. За момент си помисли, че бомбардировката е започнала, но след като удари лице в пода, се сети, че атаката е много по-локализирана.

Главата му звънтеше като камбана. Тъкър се надигна, обърна се и изкрещя. Ръцете му се вдигнаха инстинктивно да го предпазят от дъската, която връхлиташе отгоре му за втори удар.

— Спри! Аз съм, Тъкър! Тъкър Торн!

Дана замръзна с вдигната над рамото ѝ дъска.

— Кой? — Тя погледна Нерин, която поклати отрицателно глава.

Тъкър осъзна грешката си. Би се разсмял, ако главата му не беше замаяна от болка.

— О! Вие не ме познавате. Толкова много съм ви гледал по телевизията, че ви чувствам като първи приятели.

— Гледал си ни? — Между смарагдовозелените очи на Дана се оформи отвесна бръчка. — Ти си Контрол.

— Не. Не! — Ръката му се вдигна, за да го предпази от евентуалния удар с дъската. — Не съм Контрол. Репортер съм на новинарския канал на „Глоуб“.

— Репортер? Какво търсиш тук? — Дана го гледаше подозрително.

— Дошъл си да ни спасиш ли? — В гласа на Нерин се долавяше надежда. — Да не би да са открили лечение на вируса? Затова ли са те изпратили?

Тъкър разтърка врата си и се смръщи от болка.

— „Изпратили“ не е точно казано. Може да се каже, че ги изнудих да ме пратят тук.

— Какво? — възкликна Нерин. — Идиот такъв! Сега и ти си заразен.

Дана вдигна дъската.

— Не ми харесва обяснението ти. Никой не е чак такъв глупак. Нерин, мисля, че той стои зад цялата работа.

— Аз не съм Контрол — заяви Тъкър. — Но знам *кой* е Контрол.

36.

Самолетоносачът „Джон Ф. Кенеди“

„Невероятно“, бе коментарът на Лорик, когато Тъкър му обясни теорията си. ФБР я потвърди. Веднага бе започнато пълно разследване. За по-малко от дванайсет часа бяха направени няколко разкрития, всичките потвърждаващи историята на репортера. Но най-силното доказателство беше изчезналият. Тайнствен беше едно, изчезващ — съвсем друго.

Лорик все още не можеше да схване скоковете в логиката на Тъкър. Все едно че той виждаше събитията като монохромна светлина, която разлагаше призмата на различни вероятности.

— Един от участниците е подставен — беше казал Тъкър.

Удивителен беше успехът, с който един от кандидатите си беше създал нова самоличност — с минало, което да заблуди продуцентите, пресата и дори властите.

На кораба прозвуча сигнал за тревога. На прага на каютата на Лорик се появи един мичман.

— Доктор Лорик? Капитанът желае да ви види. Тъкър Торн е на острова и не е сам.

— Не е сам?

— Не, сър. Смятаме, че другият с него преди малко е убил член на екипажа ни.

Остров Васа

— Харлан Крест — обяви Тъкър и скръсти ръце на гърдите си с изражението на фокусник, който току-що е направил поразителен трик.

— Моля? — На Дана й дойде твърде много появата на репортера, а сега и съобщението му.

— Харлан Крест — повтори Тъкър.

— Добре, давам стотачка за милиардери — софтуерни гиганти.

Тъкър се усмихна и в съзнанието ѝ проблесна лицето на Джъстин.

— Харлан Крест е Контрол — каза Тъкър.

„Тоя е луд.“

Дана пак вдигна дъската. Зениците на Тъкър се разшириха, като капки масло в локва.

— Смехотворно — каза Нерин. — Харлан Крест е милиардер и филантроп. Компанията му е с клонове по целия свят. Все едно да заявиш, че Доналд Тръмп е Елвис. Смешно.

Тъкър се наклони да се изправи. Дана размаха дъската.

— Не мърдай!

Той пак седна на земята.

— Чуйте ме добре. Остров Васа се намира под пълен компютърен контрол. Всичко е последна дума на техниката. Апаратура и софтуер, които в голямата си част дори още не са се появили на пазара. И всичко е произведено от „Крест Текнолъджис“.

— И какво от това? Звучи ми като „оръжията не убиват хора, хората убиват хора“. Не човекът, създал компютъра, носи вината, а човекът, който го е програмирал — възпротиви се Дана.

— А какво ще кажете за хеликоптера и самолетите?

— Тези, които се разбиха ли? — попита Нерин.

— Да. И трите бяха на върха на пирамидата в класа си. Паднаха от небето под въздействието на електромагнитни пулсации, по мнението на хората от властта.

— И ти смяташ, че Крест е създал оръжието — каза Дана.

— Не. Смятам, че такова оръжие не съществува.

В стаята нахлу свеж бриз и донесе миризмата на озон и дъжд.

— Летателните апарати са оборудвани от „Крест Индъстрис“ — обясни Тъкър.

— И софтуерът им се е повредил?

— Не. Мисля, че си е работил без грешка. Точно според намеренията на Харлан Крест, който е добавил скрита задна вратичка, чрез която да има достъп и да контролира положението.

Дана отпусна дъската.

— И той е свалил самолетите?

— С натискането на няколко клавиша — обясни Тъкър. — Точно както е променил поръчките за доставки за острова и по

строителството. Така са били конструирани изпитанията ви.

— Защо никой не е забелязал това? — попита Дана. — Не е ли нормално някой да се поинтересува защо на някого му трябва толкова скорпиони или защо някой си иска да затвори акули в клетка в морето?

— Това е лесната част. Просто трябва да се обясни на природозащитниците, че те ще участват в шоу, нищо повече.

— Ами вратичката, през която нахлуха в спалното? Това не би ли притеснило някого?

— Всеки е виждал къс от пъзела — и толкова. Никой не е имал поглед върху цялата картина. Освен фактическите създатели на вируса. Но той се е погрижил за тях. Сега може ли да се изправя? Задникът ми се наръби.

И се изправи, преди да получи отговор. Опипа главата си и погледна пръстите си. Нямаше кръв.

Тик-так, тик-так. Големият часовник си отброяваше все така.

— Да речем, че ти повярвам — каза Дана. — И какво от това? Това няма да ми помогне да се махна от острова. Няма да ме излекува от вируса. Какво, ако Контрол всъщност е човек, когото никога не съм срещала?

— Срещала си го — каза Тъкър. — И не само това: той е на острова.

Самолетоносачът „Джон Ф. Кенеди“

— Кой е този, по дяволите? — Капитанът посочи един от дванайсетте монитора на видеостената. — Може ли да се нагласи на по-добър ъгъл?

Лорик премести образа към друг кадър. Лицето на мъжа беше покрито с маска. Скоро след откриването на убития моряк се оказа, че един от телевизионния екип също липсва. И понеже не беше намерено друго тяло, се допусна, че именно фотографът е откраднал сала и е отвел Тъкър Торн на остров Васа.

Бърза проверка разкри, че мъжът не е този, за когото се представя, но не изясни нищо за самоличността и мотивите му.

Освен ако...

— Капитане, незабавно ми трябва директна линия до Белия дом — каза Лорик.

Пъзелът може и да се нареждаше, но животът на Тъкър Торн висеше на все по-тънък косъм.

Остров Васа

Дана погледна часовника си.

— Добре, репортерче, започвай да обясняваш, и по-кратко.

Тъкър имаше чувството, че мозъкът му подскача из черепа като топче за тенис на маса.

— Всички знаят, че Харлан Крест е загадъчна личност. От години никой не е виждал негова достоверна снимка — започна Тъкър. — Ето така е успял да се дегизира като един от участниците. Ти имаше право, Дана. Един от вас е работил против вас от самото начало, но не като съучастник — той е самият Контрол.

Тик-так, тик-так.

— Кой? — попита заповеднически Дана.

Тъкър бръкна в задния си джоб и извади сгънато листче.

— Последната известна снимка на Харлан Крест е от дипломирането му от колежа. Като петнайсетгодишен истински гений. Помолих компютърните техники в нюзрума ни да нанесат необходимите корекции за възрастта.

Подаде снимката на Дана. Въпреки че беше черно-бяла, образът върху нея беше разпознаваем. Сърцето ѝ подскочи.

Нерин надничаше през рамото на Дана.

— Кори. Прилича на Кори Нестор.

Удар на клон, засилен от вятъра към един от прозорците, накара и тримата да подскочат стреснато.

— Точно така. Кори Нестор е Контрол. Никак не му е било трудно, след като разполага с възможностите и средствата на Крест да изфабрикува личността Кори Нестор. Той е единственият, който е в състояние да ни изведе оттук. И единственият, разполагащ със средство, париращо вируса. — Тъкър прокара пръсти през косата си. — Още нещо — в дванайсет без четвърт корабите ще открият по острова масиран огън. Трябва да намерим Нестор и лекарството му и да се разкараме оттук преди това. Знаете ли къде е?

— Да, знам къде е, но не би могъл да ни каже и думичка. — Влажният въздух галеше лицето на Дана. — Мъртъв е.

— Знам. Получих съобщението. Всъщност очаквах това. Не знам подробности, но съм убеден, че е симулация. Част от плана. Отървава се от кожата на ненужния Кори Нестор и се връща за света като Харлан Крест.

— Не мисля — възрази Дана, когато влязоха в Кръглия дом. — Не съм доктор, но този ми прилича на мъртвец.

Тялото на Кори още лежеше на пода. Кожата му беше посиняла, черепът беше хлътнал на мястото на удара.

Тъкър залитна.

— Не е възможно! Не може да бъде!

— Повярвай ми, знам как се чувстваш. Живея в света на невъзможното от шест дни.

— Не разбираш. Кори трябва да е Контрол! Трябва!

Дана си пое дълбоко дъх. Въздухът беше станал забележимо похладен. Наближаваше поредната буря.

— Ако той е Контрол, значи Контрол е мъртъв.

Тъкър клатеше глава, сякаш току-що беше станал свидетел на раждането на непозната форма на живот.

— Но смъртта на Рене Белакур не може да е била командвана самостоятелно от компютърна програма. Ако не Кори е убил Рене, тогава кой?

— Тогава трябва да съм бил аз.

Три глави се обърнаха като една към входа на Кръглия дом откъм джунглата. На прага, с пистолет в ръка, стоеше Кори Нестор.

37.

Остров Васа

Дана гледаше невярващо как Кори пристъпи напред и погледна надолу към трупа си. В очите му имаше сълзи.

— Зодиак! — извика Тъкър. Думата беше толкова не на място и толкова високо произнесена, че имаше ефекта на автомобилна аларма. — Зодиак, зодиак, зодиак...

Живият Кори вдигна поглед от тялото на мъртвия и се усмихна.

— Много сте схватлив, господин Торн.

— А ти си зодия Близнаци — отвърна Тъкър.

— Браво. — Новият Кори се поклони артистично.

— Ти си близък на Кори? — възкликна Дана.

— Но отгледан като единствено дете — уточни другият. — Майка ми, тоест майка ни, ни оставила за осиновяване съвсем невръстни. Осиновили са ме семейство Крест, от които получих положение и богатство, което утроих със създаването на „Крест Текнолъджис“. Брат ми нямаше моя късмет. В едно сгрешихте, господин Торн. Кори Нестор не е изфабрикувана личност. Съвсем истинска си е, но не е отгледан в толкова преуспяваща среда като моята. Затова, въпреки че като интелект в никакъв случай не ми отстъпваше, му липсваше самочувствие.

Крест отново погледна тялото. В очите му се четеше искрена тъга.

— Бях на петнайсет, когато го открих чрез Интернет. По-трудно се оказа да открием майка ни, която беше положила значителни усилия да се укрие. Но всичко бе въпрос на време, особено когато със задачата се заемат двама души със значителен коефициент на интелигентност.

Някъде на невидимия хоризонт изтреща гръмотевица.

— Денят е много знаменателен. — Пистолетът ги беше приковал по местата им по-сигурно от вериги. — Каквато сте медийна курва, това ще ви хареса, господин Торн. С брат ми открихме майка ни по

телевизията. Преди пет години, на осемнайсети ноември. Много важна вечер в историята на телевизията в реално време.

— „Живият живот“ — каза Дана. — Последното излъчване.

— Не беше предвидено да е последно. Можеше да продължи още поне месец, но не и след разигралото се на тази дата.

— Майка ти е била Шерин Бован от „Живия живот“ — каза Тъкър.

— И славата ѝ все още е неувяхваща. Трябва да я разберете — до участието ѝ в шоуто животът ѝ е бил доста труден — все тежки и неблагоприятни работи. До голяма степен като вашия, госпожице Кирстен. Затова не е пропуснала шанса да се включи в шоуто и бързо е станала звезда. Майка ми беше хубава, истинска красавица, и въпреки провалите си в работите, с които се захващала, в едно наистина я е бивало — в секса.

Дана си спомни Шерин прелъстителката. Никой не устояваше на уловките ѝ.

— Включително и свещеникът — произнесе тя гласно, без да се старае да прикрие отвращението си.

Крест направи гримаса.

— Ама наистина, госпожице Кирстен, не е ли лицемерно да го чуя точно от вас?

Дана пламна.

— Джъстин и аз не бяхме женени. За разлика от свещеника.

— Да, той беше женен. Но след седмици на флиртуване доказва, че е слаб като останалите мъже. И затова майка ни се изсмя на ужаса му, когато той разбра, че е извършил грях пред телевизионна камера.

— Значи за първи път си видял майка си вечерта, когато е станала причина един човек да се самоубие? — попита меко Нерин. В гласа ѝ имаше неочаквана симпатия.

— Точно така. Нямахме с кого да споделя мъката си, освен с брат ми. Самоубийството почти загуби телевизията в реално време. Почти. Само че подобно на гаден вирус, тя възкръсна по-силна отпреди. А „24/7“ е най-гадното гадно. Когато телевизионната компания се свърза с моята за софтуера, с брат ми решихме, че това е идеална възможност за отмъщение.

— Отмъщение срещу кого? И за какво? — попита Тъкър.

— За извършено убийство, господин Торн. — Очите на Крест се превърнаха в тъмни цепки. — Майка ми беше отхвърлена и преследвана от същата публика, която я беше направила известна. Два месеца след края на шоуто се самоуби със свръхдоза.

Дана преглътна в опит да изчисти враждебността от гласа си.

— Но защо ние? Ние нямаме нищо общо нито с шоуто, нито с майка ти. Защо си отмъщаваш на нас?

Крест се усмихна, но в усмивката му нямаше никаква доброта.

— Вие? Вие сте само злощастните жертви. Пушечно месо. Не, моето отмъщение е насочено към зрителите. — Крест посочи главната камера. — Срещу всички, които правят воайорството социално приемливо.

— И как наказвате зрителите?

Крест затвори очи. За секунда през ума на Дана мина мисълта да се хвърли върху него, но той ги отвори и мигът отмина.

— Тук е веселата част. Да накараш хората да видят ясно най-лошото в себе си. Уверихте се колко много гласуваха. Би ли предположил някой, че толкова много хора ще се превърнат в съучастници в убийства? Че толкова много хора щеzakлеймят с действията си други човешки същества?

Дана млъкна. Нямаше какво да се възрази.

— В сценария ми на американската публика се даваше възможност да избира дали да участва в шоуто, или не. Изградих огледалото, в което да се види. Принудих я да види истината за себе си. — Крест размаха пистолета.

— Но всичко свърши — каза Тъкър. — Дай ни лекарството против вируса. Експериментът ти приключи. С теб също е свършено.

Крест вдигна оръжието.

— И да, и не, господин Торн. С експеримента е свършено, с мен — не. Съвсем не. Имате ли представа колко пари и къде съм пръснал по света? Приключвам с живота си като Харлан Крест, което не е и истинското ми име, и изниквам в нова кожа и под ново име, за нов живот. За съжаление, същото не се отнася до вас.

Със скорост, която учуди дори самия него, Тъкър скочи, сграбчи ръката на милиардера и я удари в бялата циментова стена. Крест залитна, Тъкър го ритна в слабините с коляно и му взе пистолета. Отстъпи назад и го насочи към Крест.

— Сега ще ни кажеш къде е лекарството за вируса. Бързо!

Крест пъшкаше и се държеше за слабините.

— Веднага! — изкрещя Тъкър. — Казвай или се заклевам, че ще те убия, независимо как се казваш — Кори, Харлан или не знам кой си!

Прозвуча изстрел. За миг Тъкър помисли, че е стрелял той, но остра болка в дясната му ръка го принуди да изпусне пистолета и да стисне раната. Ръкавът му бързо подгизна от кръв.

— Казва се Бог — чу се глас зад него. Тъкър се обърна. На прага, в морска униформа, стоеше мъж — последното парче от пъзела. — А аз се казвам Елиот Кей Саймън.

Самолетоносачът „Джон Ф. Кенеди“

— Боже господи! — измърмори президентът на Съединените щати. Гласът му прелетя хиляди километри, за да стигне до самолетоносача и доктор Лорик. — Торн беше прав.

— Но не очакваше точно това.

— Дръж ме в течение. — Президентът затвори.

— Елиот Кей Саймън — прошепна капитан Страуд. — Откачалката, която хвърли във въздуха изследователския център?

— На „Крест Текнолджис“ — поясни Лорик ненужно.

— Но нали беше мъртъв.

— Бил е, но е възкръснал. — Още една точка за Тъкър Торн. Лорик никога вече нямаше да се отнася пренебрежително към главоблъсканиците.

Никой не беше успял да обясни защо Саймън беше избрал сграда на „Крест“, особено като се знаеше, че именно Харлан Крест е платил по-голямата част от болничното му лечение. Сега Лорик знаеше защо.

По предложение на Торн Лорик беше издействал ФБР да провери яхтата, на която Саймън бе живял преди бомбения атентат. В цялото му жилище бяха пръснати съвсем малки подслушватели, които човек не би забелязал, освен ако не си е поставил за цел да ги открие. При наличието на достъп до терапията на Саймън не е било трудно да се убеди халюциниращия, че чува гласа на Бог.

При евентуално негово залавяне несвързаното му дърдорене само би допълнило картината на умственото му заболяване. Смърт при самоубийствен атентат беше дори по-добър вариант. Но Саймън беше

надхитрил всички, включително ФБР, като бе поставил на свое място някакъв бездомник и по този начин бе изчезнал от полезрението на властите.

След заминаването на Крест за остров Васа гласът на Бога бе замлъкнал. Саймън беше решил, че Той е мъртъв, докато не бе чул по телевизията Кори, брата на Крест.

Капитанът затвори телефона и се върна.

— Капитане, сигурен съм, че разбирате защо обстрелът трябва да се отложи.

Лицето на капитан Страуд, за което Лорик първоначално бе решил, че издава възраст, по-малка от действителната му, сега изглеждаше състарено.

— Съжалявам, докторе. Говорих с адмирал Дохърти. Започваме обстрела след... — Той погледна часовника си — ... пет минути.

Остров Васа

— Следвай звездите и открий сърцето си — мърмореше Саймън.
— Душата ти е скрита между знаците...

— ... красотата на непрогледната нощ, съдбата на дванайсетте, така преплетена... — продължи Крест.

Новият Бог. Гласът, който Саймън беше чувал в болницата и на лодката. Величественият глас, направлявал го при унищожаването на греховната „Крест Текнолъджис“. Бог беше мъртъв или поне той си мислеше така, преди да чуе прекрасния глас от собствения си телевизор. Тогава бе разбрал, че също като стария бог Зевс, новият Бог е приел човешка форма и се разхожда между смъртните. Но човешката форма означаваше уязвимост. Ето защо лошите го бяха пленили.

— Саймън. — Новият Бог благослови името му, като го произнесе.

— Тук съм. Чувам те. Знаех, че ме зовеш, и дойдох, за да те спася.

Радост, ярка като слънчев лъч, се излъчваше от новия Бог. Той сияеше. Как успяваха другите да държат очите си отворени пред прекрасното му сияние?

— ... вечен кръг на Церберов живот, рог и дом, и чиста божественост... — каза Тъкър.

Тръна знаеше думите! И ги каза. Как? Как?!

— Стихотворение — каза Тръна. — Не особено добра поезия. Написано през хиляда деветстотин и трийсета от Ериксон Строноф.

— Думите?

— „Ан Франсис Робинс знае истината.“ Ти ми го каза. Ан Франсис Робинс е била астроложката на Нанси Рейгън.

— Робинс?

— Спомена също и Лао Дзъ. Друга важна фигура в историята на астрологията. Отне ми известно време да ги съчета — Франсис, Лао Дзъ и стихотворението на Строноф. Представи си изненадата ми — както си гледам „24/7“, и Кори Нестор ми цитира същото малко известно стихотворение.

Новият Бог разчете обърканите мисли на Саймън, все едно че бяха изписани с големи букви на челото му.

— Злото често говори с лукав език.

Край на объркването.

— Би трябвало вече да го застрелям. — Саймън насочи пистолета към главата на Тъкър.

— Чакай — заповяда Богът. — Не съм свършил с него.

Изгарящата болка го държеше привързан към настоящето. За щастие куршумът само го бе одраскал. Кървенето скоро щеше да престане, но не и непоносимата болка. Тъкър я изтика от мислите си. Сега, повече от всякога, му бе необходима вътрешната му сила.

Елиот Кей Саймън беше последното парче от пъзела — това, което Тъкър не очакваше, че ще намери пътя до остров Васа. Стана му ясно предназначението на маската. Саймън беше карал сала. Тъкър подуши въздуха. Да, миризмата. Разпозна едва доловимия аромат на лосиона от апартамента си, склада и хотелската стая. Загадка оставаше само как се е добрал до самолетоносача.

Харлан Крест вдигна пистолета си от пода и приглади ризата си с ръка.

— Кажи ми, Торн, знаеш ли кой всъщност е този? — Той посочи Саймън.

Единствено на любопитството на Крест се дължеше фактът, че Тъкър все още е жив.

— Убиец. Много, много болен човек. Със Саймън се познаваме добре.

Саймън се усмихна, доволен, че са го познали.

— Залепих бомба за ръцете му. Но той не умря. Тогава разбрах, че е въплъщение на злото.

— Интересно. Но знаеш ли действителната му роля? — попита Крест.

— Да разруши изследователския център на „Крест Текнолъджис“ и с него — всяко свидетелство за създаването на вируса. Създателите му биха го разпознали в играта. Прикритието ти щеше да отиде на вятъра.

— На вятъра — повтори Крест. — Интересно казано.

Цевта на пистолета беше дълъг тунел, отвеждащ към нищото, към вечния мрак. Саймън гледаше изцъклено.

— Е, беше забавно — каза Крест. — Убий ги. Всичките, Саймън.

Секунди преди падането на първия снаряд се чу звук — нещо средно между изсвирване и изпищяване. Подът, таванът и стените на Кръглия дом потрепериха. Таванът хлътна навътре. Завали бял дъжд от мазилка.

— Дванайсетият час — каза Тъкър.

Започваше унищожаването на остров Васа.

Вторият снаряд избухна по-наблизо.

Звуковата вълна беше като лавина. Застаналият до отворената врата Саймън прелетя през стаята, удари се в командното табло и се просна на пода. Екранът се откъсна и се стовари върху таблото. Разхвърча се мазилка, прах и всякакви боклуци — не се виждаше нищо.

Още един снаряд. Подът се разтресе и Дана падна на четири крака.

— Изчезвайте! — викна Тъкър.

Дана запълзя към изхода. Ръката ѝ докосна нещо. Трупът на Кори Нестор. Отскочи като опарена. После ѝ хрумна друга мисъл. Със стиснати зъби и потискайки погнусата си, започна да го пребърква, докато не откри онова, което търсеше.

Снаряд. Още по-близко попадение. Таванът започна да се рони. По гърба ѝ заудряха парчета дърво и камък. Зад вихрушката от прахоляк за миг се показва изтърбушеният масив на това, което по-рано беше таблото.

Зейнало.

38.

Остров Васа

Дана изпълзя от сградата в мига, когато северната стена, до която стоеше Харлан Крест, се срути и погребва брат до брата. Заедно в смъртта, за разлика от живота.

— Към кея — викна Тъкър. Зърна Нерин, зашеметена, но жива. И тримата бяха побелели от прах.

— Къде е Саймън? — викна Дана.

— Вътре, при Крест.

Поредна експлозия, по-силна, но идваща по-отдалеч.

— На кея има сал. Качвайте се и се махайте от острова.

— Ами ти? — опита се Дана да надвика неспирния обстрел.

— Трябва да намеря лекарството. Мисля, че знам къде е. Ще го взема и тръгвам към морето. Ще ме търсите някъде във водата.

— Боже мой! — извика Нерин. — Да бягаме!

— Накъде? — Дана бе съвсем обърквана. Техният затвор, техният дом вече не приличаше на себе си. Остров Васа загиваше.

— Насам! — Нерин се впусна по тясна пътека, зарината с отломки.

С периферното си зрение Дана зърна жълто-червени пламъци, извисяващи се над гората, протегнали хищно пръсти към небето. Същите като онези, погълнали Джъстин.

Едно дърво рухна на пътеката между двете.

Дана го прескочи, представяйки си, че е препятствие на лекоатлетическата пътека. Нерин зави зад ъгъла и спря толкова рязко, че Дана за малко не я бутна на земята.

Кеят и сградите около него горяха. Снаряд беше попаднал директно върху сала и бе запалил горивото му.

„Глупак, глупак, глупак“. Тъкър не беше герой. Прекалено умен беше за герой. Поне винаги оправдаваше малодушието си с това.

— Добре, искат лекарството, иначе ще ни направят на прах! — каза той, въпреки че беше убеден, че вирусът не е заразен.

— От Контрол по заболяванията не мислят така — бе възразил Лорик.

— Но аз видях мишка. — Малкият гризач му беше казал невероятно много с появата си в склада. — Тя дойде от изследователския център, където е разработен вирусът. Ако не е била заражена, щеше да си припка с другите. Ако пък е била, нямаше да оцелее седмици след взрива без ваксина и без външни симптоми.

— Може да не е била излагана на вируса — каза Лорик. — Няма начин да разберем с положителност.

Но усетът на Тъкър му подсказваше много повече от знаенето. А сега усетът го насочваше къде да търси антивируса.

Четириетажната радиосграда беше улучена. Огромна дупка зееше в северната ѝ страна. Вътрешните разрушения трудно можеха да се преценят. На Тъкър му беше ясно, че цялата сграда може да се срути всеки момент. Без да обръща внимание на земетресенията, причинявани от човешка ръка, той заизкачва стълбите.

„Глупак, глупак, глупак.“

Стълбите се тресяха под краката му. Той продължи да се изкачва. Дотук късметът не му изневеряваше. Но шансът да познае още веднъж беше малък. Крест обаче вече го нямаше и значи нямаше друг вариант.

Предчувствието му се основаваше на числа. С помощта на информация от нюзрума Тъкър беше начертал схема, наречена от него „местеците се мъртви точки“, където камерите внезапно ослепяваха, за да възобновят работата си до двацет минути по-късно. Сега разбираше, че така Харлан Крест е маркирал присъствието си на острова. Три точки се повтаряха непрекъснато. Когато се нанесеяха върху картата на острова, точките образуваха идеална линия, водеща към радиосградата.

Радиосградата, подобно на другите, разполагаше с камери на всеки етаж. Но и тук, както навсякъде другаде, външността беше подвеждаща. Чертежите твърдяха, че е четириетажна, но изчислявайки по снимка, с използване на височината на стандартна врата като мерна единица, Тъкър беше стигнал до извода, че етажите са пет.

Беше готов да се обзаложи, че това е тайното местенце, откъдето Харлан Крест се бе вживял в ролята си на Контрол.

Подмина четвъртия етаж и излезе — къде? На покрива.

Слезе на четвъртия и повтори упражнението по-бавно. Какво пропускаше? Бързо преброи стълбите. Между четвъртия етаж и покрива имаше два пъти повече, отколкото между третия и четвъртия — факт, замаскиран от дизайна им.

Слезе пак, като броеше стъпалата, и спря приблизително по средата. Нямахме площадка. Заудря по стената, докато не удари на кухо. Натисна. Стената поддаде.

Вътре приличаше на апаратна на телевизия, но с три пъти повече монитори. Оттук Харлан Крест бе виждал всичко. Абсолютно всичко. Шест от мониторите показваха излъчвания по различни канали. До главната колона се намираше радиопредавател. Каквото и устройство да блокираше изпращането на сигнал до острова, то не играеше никаква роля в тази стая. Тъкър разполагаше със средство за комуникация.

Той огледа стаята. Къде можеше да е?

Експлозия запрати цялата сграда надясно. Касети, пултове, монитори изпопадаха на пода. Тъкър се хвана за една голяма маса, за да не ги последва. Стаята беше прекалено голяма да я претърсва сантиметър по сантиметър, а и времето му изтичаше. Нова експлозия. Сградата пак подскочи. Светлините запремигнаха.

Отговорът можеше да е навсякъде.

Нещо привлече погледа му. На едната стена беше окачен плакат с дванайсетте зодии. Той го смъкна. Отдолу се показва закрепена със скоч за стената дискета с етикет ВИРУС — РЕШЕНИЕ.

Тъкър и представа си нямаше как се работи с радиостанция. Натисна едно копче, на което пишеше ИЗПРАЩАНЕ, и завика за помощ.

— Ей! Чува ли ме някой? Говори Тъкър Торн. На острова съм. Спрете обстрела. Намерих лекарството. Ей!

Сградата се разклати, този път по-силно. Светлините угаснаха. Ако хранването спреше, радиото ставаше неизползваемо. Лампите светнаха отново.

От радиото прозвуча глас:

— Говори капитан Страуд. Къде си, Торн?

— В радиосградата. Капитане, намерих лекарството. На компютърна дискета е. Прекратете обстрела.

— Имаш ли достъп до компютър?

Имаше един до радиопредавателя. Тъкър натисна клавиш. На екрана се появи един от сайтовете на „24/7“. Беше включен към Интернет.

— Да, да, имам! — изкрещя Тъкър.

Капитанът му издиктува адрес в Мрежата. Обстрелът нямаше да бъде прекратен преди антивирусът да е получен и валидността му да е потвърдена. Поради липса на избор, Тъкър се подчини на инструкциите, натисна „изпращане“ и зачака.

От разговорите си с капитана беше наясно, че ако корабите използваха пълната си огнева мощ, остров Баса вече щеше да е унищожен. Капитанът явно действаше бавно и методично — даваше им допълнително време, под маската на ефикасността. Помагаше, без да стига до неизпълнение на заповедта.

Радиото припука.

— Тъкър? — Беше доктор Лорик.

— Да. Получихте ли антивируса?

— Да, но тепърва трябва да го тестват. Още ли си в радиосградата?

— Да. Намерих скривалището на Крест. За бога, кажи им да спрат с обстрела!

— Тъкър, чуй ме. Елиот Кей Саймън е жив. Разбираш ли ме? Жив е и идва към теб.

Саймън?

В моторния склад огънят стигна до запасите с гориво. Сградата хвъркна във въздуха сред гръмотевични пламъци и пушек. Искра подпали струя от горивото, разляла се в морето, и сякаш самата вода се запали. Въздухът беше убийствено задушлив.

Очите на Дана горяха, гърлото и ноздрите ѝ бяха сякаш целите в рани.

— Край — каза тя. — В капан сме.

Нещо се раздвижи покрай виещите се кълба сиво-черен дим, идващ от вътрешността на острова. От пушеците изплува фигура, като видение от сън.

— Не е задължително — каза Джъстин Рурк.

Елиот Кей Саймън.

Нещо в сградата се взриви. Подът се разтресе, лампите отново премигнаха. Тъкър замръзна. Не знаеше какво да направи, накъде да тръгне.

— Тъкър? Тъкър?

— Да, докторе!

— Веднага се махай оттам!

— Нямам възражения. Но трябва да спрат обстрела.

— Тъкър! Саймън е в сградата.

Работеха по-малко от половината монитори. Един от тях показваше стълбището и изкачващия се на бегом Саймън.

— Тъкър, сградата гори! Всеки момент ще се срути. Изчезвай оттам, моментално!

Натъртен, изгорен и накуцващ, Джъстин бавно се измъкна от пушека. Покрит от глава до пети с пепел и пръст. На десния му крак имаше засъхнала кръв. По целите му ръце имаше пришки — най-красивото нещо, което Дана Кирстен беше виждала през живота си.

Тя затича към него; очите ѝ бяха широко отворени от страх, че ако мигне, той ще се разтвори във въздуха, като мираж в пустиня. Но той си беше съвсем истински — разкриви лице от болка, когато го прегърна, и почти припадна в ръцете ѝ.

— Нерин!

Ветеринарката вече го подкрепяше от другата страна.

— Как? Как успя да се спасиш?

— После. — Гласът му почти не се чуваше. — Трябва да бързаме.

— Къде?

— Към хеликоптера. Сателитната и радиосистемите са унищожени, но другото е непокътнато. Или поне беше.

Вървяха толкова бързо, колкото им позволяваха силите. Главата на Джъстин се люшкаше.

— Дръж се, Джъстин — подканяше го Нерин, — не припадай! Стегни се! Разкажи ни как оцеля.

— Още не съм. Докато не видях Дана, не бях сигурен, че съм оцелял. — Почти изгуби съзнание от усилието да говори. — Под земята. Нали скалата е пореста. Спомних си предупрежденията за дъждовни дупки.

— А преди пожара се разрази буря — каза Дана.

— Зарових се в земята като къртица. Почти се задуших. Сигурно съм загубил съзнание. Не си спомням нищо, преди да започнат да падат снарядите.

— Невероятно! — възкликна Нерин.

Джъстин беше жив. Но можеше ли да лети в това състояние?

Стигнаха до хеликоптера. Джъстин извика от болка, докато го настаняваха на пилотското място. Ръцете му пробягаха по контролното табло, сякаш автоматично и независимо от покритото му с рани тяло.

Моторът закашля веднъж, два пъти и запали. Перката започна да се върти. По-бързо и по-бързо.

— Дръжте се! — извика Джъстин.

Пушек и пръст се завихриха около тях от мощната въздушна струя и ги лишиха от видимост. Дана се чувстваше като във фунията на торнадо. Машината се разтrese, после бавно се отлепи от земята.

Дана хвърли поглед към бушуващия облак прах — почти очакваше да види да ги преследват чудовища.

Трябваше му оръжие. Тъкър грабна един флакон от една маса и продължи да се оглежда. Нищо. Измъкна едно портативно радио от зареждащото му устройство и го закачи на колана си.

Първият етаж беше в пламъци. Играта на криеница отпаднаше. Оставаше само един път — нагоре.

Металното стълбище се тресеше от стъпките на Саймън. Тъкър изскочи на покрива и се огледа дали не може някак си да затвори вратата отвън. На покрива имаше само радиокула.

Даваше му се само един шанс. Тъкър натисна флакона за няколко секунди, после подскочи, хвана се за най-високата стъпенка, която успя да стигне, и се заизкачва.

Вратата се отвори с трясък.

Саймън излезе на покрива. Тъкър продължи да се катери към изпълненото с пушек небе.

Под него Саймън изрева:

— Ти уби Бог! Уби го за втори път!

Тъкър не спираше да се катери.

— Богоубиец! — Саймън се хвана за първата стъпенка. — Този път няма да се измъкнеш! Не и този път.

Тъкър спря, погледна преследвача си и се усмихна.

— Ти също.

Саймън изръмжа зверски и също се заизкачва. Но изкачването му трая кратко — той внезапно спря. Очите му се изцъклиха дори повече от обичайното — изпълнени не с бяс, а с объркване. Не можеше да движи ръцете си.

Тъкър вдигна флакона и каза:

— Лепило. Кофти. Сградата гори, а ти си залепнал за кулата.

— Може да умра, но и ти ще умреш с мен. — Кикотът му беше вледеняващ.

До слуха на Тъкър достигна свистящ звук. Димната пелена се разнесе и от небето падна въжена стълба. Той погледна нагоре. Нерин Келеман се беше навела от отворената врата на хеликоптера и му правеше знаци да се хваща за стълбата.

Голямата хлъзгаща се врата се затръшна.

— Давай, давай! — извика Нерин на Джъстин.

Хеликоптерът се люшна надясно, после се издигна. Радиосградата под него се спихна като продупчен балон.

Тъкър погледна пилота и възкликна:

— Джъстин Рурк?!

На стола на втория пилот седеше Дана, вперила очи в пилота, без да обръща никакво внимание на това, което ставаше под тях.

— Върнал се от мъртвите — изхърка Джъстин.

— Но май не за дълго — добави Нерин. — Ако се опитаме да избягаме, корабите ще ни свалят.

— Няма — отвърна ѝ Тъкър. — Намерих средството против вируса. Веднага след като се потвърди, че е ефикасно, стрелбата спира и се прибираме у дома.

— Супер! — извика Дана. Джъстин се включи с нещо нечленоразделно. Нерин прегърна Тъкър и го целуна по устата, после

се отдръпна засрамено.

— Запази ни живи, Джъстин — каза Тъкър усмихнато. Гледаше Нерин. — За бога, запази ни живи.

Разделянето на Червено море. Превръщането на водата във вино. „Запази ни живи, Джъстин.“ Общото между трите беше, че зависеха от сили, вършещи чудеса.

Джъстин стисна зъби и издигна хеликоптера нагоре. Притъмняваше му от болка. Чувстваше ръцете си като гумени ръкавици. На два пъти машината тръгна надолу — спазми сгърчваха краката му и те сами натискаха педалите.

„Запази ни живи, Джъстин.“

— Можеш да се справиш, знам, че можеш. — Гласът на Дана, мек и удивително убедителен, беше като балсам за нервите му.

— Колко още? — попита той мъжа, когото спасиха от сградата. Репортер, по думите на Дана. Как беше успял репортер да стигне до острова?

— Не съм сигурен. Решението е на дискета. Изпратих съдържанието ѝ по електронната поща. Може би всеки момент.

Джъстин кимна, отмахна с премигване потта от миглите си и огледа небето. Самият факт, че бяха още живи, означаваше, че флотът се въздържа. И това беше нещо. Ако успееше да установи подходяща височина, на която да кръжат без опасност да ги уцели снаряд, имаше вероятност да се спасят. А след това Джъстин можеше съвсем спокойно да направи и няколко опита да върви по вода.

Летеше по инстинкт, затвърждаван от години на практика — и във военно, и в мирно време. Отправиха се към открито море и оставиха острова назад и надолу, забулен от покров от дим и мъгла.

Усети бодване в ръката, трепна и се обърна към Дана — тя вече вадеше инжекцията от ръката му.

— Ваксината? Как се сдоби с нея?

— Един от взривовите разтвори таблото в Кръглия дом. — Тя подаде втора спринцовка на Нерин.

— Вече дванайсет ли е? — попита Нерин.

— Не, има още осем минути. Но няма смисъл да чакаме точно на секундата, тогава може да сме заети с друго.

— Правилно. Къде е твоята?

Дана не отговори.

— Къде е твоята ваксина, Дана?

Тя изчака Нерин да си направи инжекцията и каза:

— Можех да измъкна само две.

— Какво?! Защо, Дана, защо?

— Без теб всички сме мъртви. Освен това Тъкър намери решението. А имам и джокер.

— Капитан Страуд вика Тъкър Торн — чу се глас от радиото на Тъкър. — Чувате ли ме?

— Чувам ви, капитане. Какво става с вируса?

— Антивирус е.

— Супер! — възкликна Тъкър.

Джъстин не беше толкова ентусиазиран. Достатъчно време беше прекарал сред военните, за да разбере, че следващата дума ще е „но“.

— Но... Това е решението на компютърния проблем — продължи капитанът. — Спирачка за Крест да се вмъква през задната врата в софтуера ни. Съжалявам, но не можем да ви разрешим да напуснете острова.

Джъстин вече виждаше блокадата. И една точка на хоризонта — движеше се перпендикулярно спрямо траекторията на хеликоптера.

— Божичко!

— Какво има? — прошепна Дана.

— F/A-18 „Хорнет“, боен изстребител. Насочва се към нас.

39.

Остров Васа

Джъстин пришпори мощната машина. Хеликоптерът се наклони надясно, после полетя надолу.

— Джъстин! — изписка Дана.

Блестящото синьо на морето лъсна пред тях — хеликоптерът стремително се насочи към водата.

— Джъстин? — повтори Дана.

F/A-18. Майко Божия! Дори и военен хеликоптер имаше нищожни шансове да се справи с изстребител, носещ над четири тона въоръжение.

Самолетът можеше да ги свали от три километра само с една ракета. Нямаше да им остане време да си кажат и молитвите.

— Джъстииииин! — Викът на Дана се заби като острие в мозъка му, но нямаше време да ѝ обяснява. Той издърпа лоста назад в последната секунда, като буквално се плъзна по водата.

После, на метър над вълните, те се стрелнаха с пълна скорост назад към остров Васа, с други думи — към ада.

Сравнението беше абсолютно точно.

Приближаваха се от източната му страна, която беше постръмна. Над вълните се издигаше петметрова скала. Джъстин хвърли поглед назад и стомахът му се сви. И без сложни предупреждаващи системи разпозна следата на изстреляна ракета.

— Това ракета ли е? — попита Тъкър.

— Да — отвърна Джъстин.

— Направи нещо.

— Работя по въпроса.

Ракетата се движеше с чудовищна бързина, направлявана от една от най-съвършените системи за проследяване, способна да се справи с дузина антиракетни устройства. Не че бройката имаше значение — на разположение на Джъстин нямаше дори едно такова устройство.

— И не е проста ракета, а с инфрачервено насочване.

Хеликоптерът следваше извивките на релефа на острова. Пред очите им изникна стена от гърчещи се пламъци.

„Така сигурно изглежда адът“ — помисли си Дана. Огън навсякъде. Жив и изпълнен с ярост. Огнени езици в червено, жълто, оранжево и всички възможни нюанси в тази част на спектъра ги обкръжиха отвсякъде. Всеки момент резервоарите можеха да гръмнат, точно като по филмите.

„Ако оттук отида директно в ада, едва ли ще забележа някаква разлика“ — беше следващата мисъл на Дана.

А после пламъците изчезнаха и те пак се озоваха в непрогледен пушек.

Експлозия!

Хеликоптерът подскочи напред, блъснат от ударната вълна. Носът му опасно се заби към земята. Пъшкайки от болка и усилие, Джъстин се пребори с лоста и педалите. Машината залитна, но го послуша.

— Какво стана? — попита Дана.

— Ракетите с инфрачервени сензори не се влияят от безпорядъчно подавани им топлинни сигнали, но един горски пожар е в състояние да се справи с всякаква система от този род. — Хеликоптерът ги заподхвърля в седалките. — Топли вълни от пожара! — извика Джъстин. Зави предупредителният сигнал за сблъсък. Лампички засвяткаха като кехлибарени топчета.

Пот се стичаше по челото на Джъстин и влизаше в очите му, но той нямаше как да пусне лоста. Миглите му се вдигаха и спускаха бясно като чистачки на кола. Дана изтри лицето му и попи потта от челото му.

Минаха през димната завеса и накрая видяха чисто небе.

Тъкър и Нерин се развикаха радостно.

— Още не сме излезли от гората — предупреди ги Джъстин. Хеликоптерът продължи да набира височина: трийсет, трийсет и пет, четиридесет метра. — Всички гледайте за изстребителя. Намерете го къде е, за да тръгнем в обратната посока.

— Тук има бинокъл — каза Тъкър. — Ще го използвам.

Огънят се бе изкачил до предавателната кула и вече беше погълнал основата ѝ. Кулата се беше наклонила на запад.

— Ето го! — извика Тъкър. — На юг от нас. И нагоре. Доста е далеч. Едва го различавам с бинокъла. Не мисля, че ни вижда... Олеле! Джъстин не виждаше нищо повече от петънца на хоризонта.

— Какво? Друга ракета ли?

— Две.

Никакво оръжие, нито отбранително, нито нападателно. Не можеха да рискуват да се пхнат отново в огъня. Едва бяха отървали кожата първия път.

— Джъстин? — В гласа на Дана прозвуча тревога. — Направи нещо!

Дана. Неговият фар, неговата пътеводна светлина в бурите. Тя се нуждаеше от неговата помощ, а той не можеше да направи нищо.

— Джъстин? — повтори тя.

— Номерата ми се изчерпаха.

— Глупости. — Гласът ѝ не трепна. — Ти си най-добрият пилот на света. Те имат ракети, ние си имаме теб.

— Дана, не мога. Невъзможно е.

— Ако ще мрем, ще мрем с борба. Хайде, изфукай се пред гаджетата.

— Ако можех да поставя нещо между нас и ракетите. Но нищо няма да падне ей така от небето. Освен...

Беше пълна лудост. И последният им шанс да оцелеят.

— Виждам ги! — извика Нерин. — Приближават се!

— Дръжте се. — Хеликоптерът се снижи наляво, направи пълен завой и бързо полетя на север.

„Всичко е в точната преценка на времето.“

Кулата се тресеше от експлозии. После бавно започна да се свлича.

Сега!

Джъстин пришпори хеликоптера с пълна скорост напред. С периферното си зрение следеше свличането на кулата. Курсът на хеликоптера пресичаше кривата на падането.

Вслушвайки се в инстинкта си, Джъстин снижи машината с още шест метра, без да намалява скоростта. Ако се движеха прекалено бързо, щяха да се разбият в кулата; прекаленото забавяне щеше да позволи на ракетите да ги ударят.

Хеликоптерът се стрелна на сантиметри под падащата кула. В следващия миг ракетите я направиха на трески.

Ударната вълна ги блъсна така, сякаш се носеха по цунами върху дъска за гладене.

Самолетоносачът „Джон Ф. Кенеди“

— Ястребов огън Едно вика Гнездо. Детонация и на двете ракети.

Застанал на мостика на грамадния кораб, доктор Лорик усети как сърцето му спира.

„Мъртви. Всичките са мъртви.“

— Разбрано, Ястребов огън. Можеш ли да потвърдиш унищожаване?

— Трудно е да се каже. Има много отломки, дим и пламъци. Поне една от ракетите уцели кулата, но те бяха толкова близо, че и ударната вълна им е била достатъчна. Завивам за повторно захождане. Повтарям, много отломки. На земята всичко е погълнато от огъня. Ако останките са някъде долу, не мога да ги видя. Заповеди?

Капитанът взе микрофона от мичмана.

— Още един заход и после вкъщи, Ястребов огън Едно.

— Разбрано. Ястребов огън Едно край.

„Не може да потвърди“ — помисли Лорънс.

Докторът, ученият млъкна. Заговори само човекът, заловил се за надеждата, колкото и нищожна да беше.

Можеха ли отново да победят злата съдба?

Капитанът погледна стенния часовник.

— Дванайсет. Дори и да са живи, е твърде късно за жената, която не се е инжектирала с ваксината.

40.

Остров Васа

Шумът беше смазващ.

Ревът на морето, към който се наслагваше тътенът на хеликоптера, умножен от ехото в пещерата. Когато ударната вълна ги запрати над вълните, Дана беше убедена, че ще потънат. Но Джъстин още веднъж беше укротил машината и ги беше измъкнал. И тогава видяха отворите на пещерите.

— Това акули ли са? — поинтересува се Тъкър, загледан в плискащите се на пет метра под тях вълни.

Въпреки че беше просторна, пещерата изглеждаше клаустрофобично малка за въртящите се перки на хеликоптера. При влизането Дана непрекъснато очакваше да чуе звука от сблъсъка на метал в камък. Сега, докато висяха над бълкещите от акули води, тя пусна стиснатите си ръце — за първи път, откакто се бяха отлепили от земята.

— Колко можем да се задържим така?

— Горивото ще ни стигне за двацет минути — каза Джъстин. — Но нямаме толкова време.

Дана разтърка врата си. В спомените ѝ пещерата беше прохладна, почти студена, а сега ѝ се струваше, че жегата непрекъснато нараства.

Тик-так, тик-так.

Часовникът ѝ показваше дванайсет и две минути.

— Дана... — Тя разчете името си по устните на Джъстин.

Очите му бяха пълни със сълзи.

Кожата ѝ започна да гори. Точно навреме. Защо не можеше да закъснее само още веднъж?

„Знам къде е лекарството — беше казал Харлан Крест. — Но вие няма да го намерите.“ Подигравката изглеждаше несвойствена върху лице, толкова приличащо на това на Кори. Но пък и той беше не по-

малко жесток и замесен в целия план. Нищо чудно, че се беше спасил от токовия удар — нагласен като всичките му думи и постъпки.

Кожата на ръката ѝ започна да се гърчи и да се подува.

— Дана! — Гласът на Джъстин се извиси панически.

И тя извади химикалката от джоба на ризата си. Късметът на Кори — той твърдеше, че си я пазел въпреки че не пишела. Беше я измъкнала от дрехите му в Кръглия дом.

— Спасителната химикалка — каза Дана.

— Какво?

— Така я наричаше. Шегичка. — Тя вдигна химикалката и се намръщи от болка. Вътрешностите ѝ горяха. Едва успя да размърда пръстите си. Натисна капачето. Вместо пълнител от пластмасата се показва игла.

Самолетоносачът „Джон Ф. Кенеди“

— Сър, имаме визуално потвърждение за хеликоптера — докладва мичманът.

Капитан Уесли Страуд стоеше с ръце зад гърба.

— Значи това е положението. Свалени са. Усилете огъня и опечете тоя камънак.

— Моля за извинение, сър. Те... ъъ... те са във въздуха.

Доктор Лорик и капитанът се спогледаха объркано.

— Във въздуха? Как, по дяволите? Къде са се крили досега?

Мичманът докосна слушалката си, за да чуе по-добре какво му се казва.

— Никакво обяснение, сър, просто се появиха.

Лорик си помисли за легендарния кораб призрак „Летящия холандец“.

— Четирима на борда, всичките живи.

Капитанът погледна часовника. Дванайсет и четвърт.

— Невъзможно.

— Съобщение, сър. — Мичманът включи микрофона на слушалките си и в кабината се разнесе женски глас:

— Ало? Ало? Говори Дана Кирстен. Търся... ааа... големия кораб. — На фона на гласа ѝ се чува и други. — Доколкото разбирам, това е „Кенеди“?

Капитанът взе микрофона.

— Говори капитан Уесли Страуд на борда на кораба от американските ВМС „Джон Ф. Кенеди“. Как сте всички?

— Уплашени. Уморени. Но живи. И смятаме да останем живи. Намерихме лекарството. Този път истинското.

41.

Ямайка

Болница на ВМС, четиридесет часа по-късно

Дана се размърда в леглото си и се унесе в мисли за дома и за Джена. В продължение на шест дни това бяха забранени теми. Жадуваше да се прибере у дома, но си забраняваше да мисли за него.

Свободата да мисли за каквото си иска беше чудесна.

Говорила беше с Джена по телефона — колкото и тази дума да не предаваше точно смисъла на контакта им — „разговорът“ беше преди всичко обилно леене на сълзи и взаимни уверения в любов. Почти същото и с родителите ѝ. Дори вечно прагматичният ѝ баща се разплака от радост.

Химикалката се беше оказала сложен уред, съдържащ серум, достатъчен за три инжекции. Явно след като инжектираха себе си, Харлан Крест и Кори Нестор щяха да удържат на думата си и да излекуват последния оцелял. Още по-важно беше малкото листче, пъхнато в капачето на химикалката, върху което беше изписана точната формула на лекарството.

Остров Васа беше превърнат в руини.

Крайбрежната пещера се беше срутила дванайсет минути след като я бяха напуснали. В очакване на потвърждение от Контрол по заболяванията за валидността на лекарството им наредиха да кацнат на съседния остров Наваса и им спуснаха вода, храна и работещи радиостанции.

От Наваса ги откараха в болница на ВМС и ги сложиха под карантина. Дори и след анализа на лекарството Контрол по заболяванията не смееше да си играе с огъня. Дана очакваше да я задържат поне още ден.

Неприятно, но можеше да се преживее.

— Здравсти! — Джъстин нахлу в стаята ѝ на инвалидната си количка. Следваха го Тъкър и Нерин, ухилени като петгодишни хлапета на коледно тържество.

— Какво става? Отиваме ли си вкъщи? Да не би да ни пускат предсрочно за добро поведение?

Смехът им бе много по-весел, отколкото заслужаваше скромната ѝ шега, и това подсили подозрението ѝ. В болницата се бе сближила и с тримата, но най-много с Джъстин. Началото, положено от тях на острова, беше съхранено. Вече не можеше да си представи живота си без него.

— Чу ли последните новини? — попита я Джъстин. — Намерили са кости, които смятат, че принадлежат на Харлан Крест, но ще трябва да се изчакат резултатите от сравняването на зъбните отпечатыци, за да се знае със сигурност.

— Добре — предпазливо каза Дана. — Какво още? Не може да е само това. И тримата се хилите като тикви.

— Ей, мислех, че аз съм разследващият журналист — каза Тъкър. Нерин го срѣга с лакът.

Искри ли прехвърчаха между тях двамата?

— *Има* и друго, което би могло да те заинтригува. Последното гласуване се е извършило, докато сме се борили да спасим кожата. И понеже съм бил считан за мъртъв, изборът е бил между двама души.

Дана запази мълчание.

— Гласували са да прогонят мен. — Усмивката на Нерин огря стаята.

Дана се почувства объркана.

— Не разбираш — каза Джъстин. — Тя не стопля. Дана, ти спечели играта.

— Какво? Ами, това е... хм, страхотно. — Тя сви рамене, несигурна каква реакция очакват от нея. — Жалко, че играта беше...

— Отменена ли? — попита Джъстин. — Не е. Продуцентите твърдят, че въпреки обстоятелствата сме продължили да играем. И играта си е текла. Освен това, ако не ти дадат наградата, зрителите ще ги линчуват.

— Награда?

— Два милиона долара и съкровено то желание.

Дана загуби ума и дума.

Съкровено то желание! Джена щеше да отиде да се лекува в Швейцария. Имаше шанс да победи коварната болест.

Тик-так, тик-так... И след това — тишина.

По рефлекс тя погледна часовника си и започна да се смее така, че чак се разтресе.

— Дана? — Гласът на Джъстин беше загрижен.

Тя се опита да говори, да обясни, но смехът ѝ пречеше.

— Има пристъп — каза Тъкър. — Ще повикам сестрата.

Дана поклати глава отрицателно и му махна да остане. Но не успяваше да овладее смеха си.

Джъстин доближи количката си до нея. Тя посочи часовника на китката си. Объркването, изписано на лицето му, я разсмя още по-силно.

За първи път, откакто беше поставена диагнозата на Джена, часовникът в главата ѝ беше замлъкнал. Някой ден щеше да им обясни символичното му значение. Тогава може би щяха да разберат защо се смее.

Тя погледна още веднъж към китката си, за да се убеди. Вярно беше. Часовникът на ръката ѝ беше спрял.